

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kayıp Günlükler Serisi - 1

Sisters Planet

Senin yerinde Olaydım

Lisa Renee Jones

*O, tehlikeli değildi. Çikolata gibi de değildi.
O, ölümcül bir uyuşturucuydu
ve ben korkuyordum...*

SENİN YERİNDE OLSAYDIM

LISA RENEE JONES

Özgün adı: If I Were You

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Hülya Bakça

Editör: Çağla Dirice Çakır

Son okuma: Yasemin Büte

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara! Tarım Binası)

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-975-999-814-1

©Lisa Renee Jones, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Gallery Books, A Division of Simon&Schuster, Inc.'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Senin yerinde Olardım

Lisa Renee Jones

İngilizceden Çeviren

Hülya Bakça

Diego'ya – bu hikâye senin için
İyi ki doğdun!

Birinci Bölüm

7 Mart 2012, Çarşamba

Tehlikeli.

Aylardır o adamın bu kelimeye kusursuz bir şekilde hayat verdiği rüyalar ve kâbuslar görüyordum. Uykulu da olsam, vücuduma dayanmış sert vücudunun misk ve erkeksi kokusunu tam anlamıyla duyumsayabiliyordum. Onun tatlı ve çekici tenini tatmak, ipeksi bir ihtiyaç doğuran sütlü çikolatadan bir ısırık daha alarak kendimi şımartmak gibiydi. Sonra bir ısırık daha. İyi ki aşırı düşkünlüğün bir bedeli olduğunu unutmuştum. Çünkü bir bedeli vardır. Her zaman bir bedeli vardır. Bu hayat dersini cumartesi gecesi yeniden hatırlamıştım. Ve şimdi biliyorum ki o ne söylerse söylesin, ne yaparsa yap-sın, onu bir daha göremem; görmeyeceğim.

Onunla yaşadığım her şey herhangi bir erotik maceranın başladığı gibi başladı. Öngörülemmez. Heyecan verici. İşlerin nerede yanlış gitmeye başladığını, nasıl böyle tersine döndüğünü pek hatırlamıyorum.

Soyunmamı, yatağa oturmamı, yatak başlığına dayanıp bacak-larımı onun görebileceği şekilde açmamı söyledi. Ondan önce so-yundum, bacaklarımı açtım. Soyunmasaydım ve ihtiyaç isinle otu-

riyordum. Hayatım boyunca bir erkekten asla emir almamıştım ve kesinlikle herhangi bir şey için titreyeceğimi düşünmemiştim. Ama onun için yaptım.

Eğer cumartesi gecesi bir şeyi kanıtladıysa, o da suydı; onunlaydım, onun büyüü altındaydım, benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de ona uyardım. Beni sınıra getirebilir ve gideceğimi hayal dahi etmediğim inanılmaz diyarlara götürebilirdi. Tam da bu yüzden onu bir daha göremem. Bana kendimi ele geçirilmişim gibi hissettiriyor. Bu histen hoşlanıyor olmamsa gerçekten kaygılandırıcı. Bunun için yanıp tutuşsam bile, zihnimin beni durdurmasına izin vermeliydim. Ama cumartesi gecesi onu o geniş, kalın, güçlü kasları ve ileri doğru çıkmış penisiyle yatağın ucunda dikilirken görünce, ihtiyaç dışında her şey yok olmuştı.

Muhteşemdi. Gerçekten ama gerçekten tanıdığım en göz kamaştırıcı adamdı. İçim şehvetle dolup taşıyordu. Onu daha yakınımda hissetmek istedim, bana dokunmasını. Ona dokunmak istedim. Ama artık onun izni olmadan ona dokunmamam gerektiğini biliyorum. Ve bana izin versin diye ona yalvarmayacağımı da. Geçmiş karşılaşmalardan dersimi aldım. O, yalvarmanın savunmasızlığından etkilendir. Ben ateşler içindeki vücudumla sarsılana, gözyaşları ve ateşten sıvılaşana kadar hazzı esirgemekten hoşlanır. Bu gücü üzerimde kullanmaktan, tüm kontrolü ele almaktan hiç çekinmez. Ondan nefret etmeliyim. Ama bazen onu sevdiğimi düşünüyorum.

Göz bağıny gördüğümde, dönüşü olmayan bir yere doğru gittiğimi anlamalıydım. Tekrar düşününce, sanırım anlamıştım da. Göz bağıny yatağın üzerine attığında, cesaretle karışık hızlı bir ürperti omurgamdan aşağı yayıldı. Bana neler yapacağını görememe düşüncesi, beni tahrik etmeliydi; etti de. Aynı zamanda anlamadığım nedenlerden ötürü ürktü de. Korkmuş ve tereddüt etmişim.

Bu onu memnun etmedi. Derin, zengin, bariton sesiyle memnuniyetsizliğini bildirmesi beni istemsizce titretti. Onu memnun etme ihtiyacı zorlayıcı olmuştu. Göz bağıını bağladım. Hemen ardından yatağın hareket etmesiyle ödüllendirildim. Bana doğru geliyordu. Az sonra ben de hareket edecektim. Elleri sahiplenircesine baldırlarımdan yukarı kaydı. Ve lanet herif, ihtiyaçlarımdan merkezine gelmeden hemen önce durdu.

Sonrası belirsiz bir duygu kasırgasıydı. Beni yatağa sırtüstü yerleştirdi. Tatminin sadece birkaç saniye uzaklıkta olduğunu farkındaydım. Az sonra içime girecekti ve ihtiyacım olanı alacaktım. Fakat beklentilerimin aksine, uzaklaştı.

Hemen sonra kilit sesi duyduğuma emindim. Beni sarsarak oturur pozisyona getirdi. Adını söyledim, gitmesinden korkuyordum. Kesin yanlış bir şey yapmıştım. Elini karnıma koyduğunda rahatladım. Kilidin sesini hayal etmiş olmalıydım. Öyle olmalıydı. Fakat saf şehvet ve tehdidin tükettiği havadaki ufak değişim aksini iddia ediyor gibiydi. Öte yandan bu, o bacaklarımdan arasına yerleşip de güçlü elleriyle kollarımı başımın üzerine kaldırdığında ve nefesinin sıcaklığını boynumda, harika vücudunun ağırlığını üzerimde hissettiğimde kolayca unutuverdiğim bir düşünceydi.

İpek kravatla bileklerimin çevresini sarıp, bir şekilde beni kollarımdan yatak başına bağladı. Bunu tek başına yapabileceği hiç aklıma gelmemişti. Başımdaydı ve kollarımı kontrol edemezdi. Ama vücudumu, zihnimi kontrol ediyordu ve ben onun gönüllü kurbanıydim.

Vücudunu üzerimden kaldırırken sızlandım ama ona uzanamadım. Etrafa yeniden sessizlik hâkimdi. Kumaş sesine karışan garip sesler duydum. Uzun saniyeler sonra tenimi yalayan soğuğu hatırlıyorum. Korku, Karamazovlar PDF E-kitapları için <https://rantey.org>

Ve o an... Çelik bıçağın dudaklarıma dokunup, bana acının içindeki zevki vaat ettiği o an. Tenimde gezen bıçağın, sözlerinde ne kadar da haklı olduğunu kanıtladığı o an. O anı ölünceye dek unutamayacağımı biliyorum. Yanılmışım. O tehlikeli değildi. Çikolata gibi de değildi. O ölümcül bir uyuşturucuydu ve ben korkuyordum...

Tam da günlüğü lanetleyerek omzumun üzerinden atma noktasına geldiğim kısmı okurken çalan kapı, beni günlüğün baştan çıkarıcı dünyasından çekip çıkarttı. Günlüğü büyük bir suçluluk hissiyle çarparak kapattım ve bir gece önce hem yakın arkadaşım hem de komşum olan Ella Ferguson tarafından, meşe sehpanın üzerine nasıl bırakıldıysa o şekilde yerleştirdim. Okumak istemiştim. Sadece... oradaydı işte. Masamda. Dalgınlıkla açmışım ve benim tatlı arkadaşım Ella'ya ait olduğuna inanmadığım satırları bulunca şok olmuşum. Sonra da okumaya devam etmişim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama kendimi durduramamışım. Hiç mantıklı değildi. Ben, Sara McMillan, bir lise öğretmeni-ydim ve insanların mahremiyetini ihlal etmez ya da böyle şeyleri okumaktan zevk almazdım. Kapiya doğru giderken hâlâ kendime bunu söylüyordum ama bedenimin alt kısımlarına yayılan ateşi de inkâr edemiyordum.

Ziyaretçimi karşılamadan önce duraklayıp ellerimi yanaklarıma koydum. Kesin kızarmışlardı ve kapıdaki her kimse gitmesini diliyordum. Kendime söz verdim eğer giderse günlüğü tekrar okumayacaktım ama derinlerde bir yerde biliyordum ki ayartılmaya karşı koymam zor olacaktı. Ah, Ulu Tanrım, günlüğü okurken sanki oradaki iç gıcıklayıcı anlar için bekleyen benmişim gibi, Ella'nın yazılanları yaşadığında hissettiklerini hissediyordum. Doğrusu yirmi sekiz yaşında bir kadının on sekiz aydır hiç seks

yapmadan yaşamaması gerekirdi. En kötüsü ise önemseydiğim birinin özelini işgal etmiştim.

Kapı bir kez daha çalınca, ziyaretçinin hiçbir yere gitmeyeceğine emin oldum. Kendimi toparlamaya çalışıp, onuncu sınıfların son İngilizce dersinden beri giydiğim açık mavi, sade elbisenin eteğini çekiştirdim. Nefes aldım ve kapıyı açarak San Francisco'nun yıl boyunca süren soğuk gecelerinin, bukleleri enleme düşen gevşekçe bağlanmış, uzun, siyah saçlarımın arasına karışmasına izin verdim. Şükürler olsun ki hava yanmakta olan tenimi biraz olsun serinletmişti. Neyim vardı benim? Günlük beni bu kadar mı çok etkilemişti?

Ella, vanilya kokulu parfümü ve zıplayan kısl bukleleri eşliğinde davet beklemeden içeri daldı.

“İşte burada,” dedi, günlüğünü sehpadan kaparak. “Dün gece uğradığımda burada unutmuş olduğumu düşündüm.”

Kapıyı kapattım. Yanaklarımın Ella'nın seks hayatına dair gereğinden fazlasını bildiğim düşüncesiyle yeniden kızardığına emindim. Günlüğü açıp okumama neden olan şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Nedeni ne olursa olsun, daha fazlasını okumak istiyordum.

“Fark etmemişim,” deyiverdim. Keşke söylediğim an bu yalanı geri alabilseydim. Yalanlardan hoşlanmazdım. Önceki deneyimlerimden, yalan söyleyen insanlarla karşılaşmanın ne kadar yaralayıcı olduğunu öğrenmiştim. Ve bunun dudaklarımdan bu kadar kolayca çıkmasından gerçekten hoşlanmamıştım. Her şeyden öte Ella son bir yıldır benim yalnızca komşum değil, en yakın arkadaşım ve hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi olmuştu. Birlikte ikimizin de hiç sahip olmadığı bir aile gibiydik ya da daha doğrusu ikimizin de sahip olmayı istemediği. Huzursuzca odada dolanmaya başladım. Bu gerginlik ve suçluluğun neden olduğu kötü bir alışkanlıktı.

“Uzun bir okul günüydü,” dedim ve konuşmaya devam ettim.

“Yaz sonu için doldurmam gereken yığınla evrak vardı. Ne mutlu ki bu yıl bana bu düşünceleri unutturan, birlikte eğlendiğimiz harka öğrencilerim vardı.” Yeterince konuştuğumu düşünüp dudaklarımı büzsem de kendimi durduramadım. “Ben de eve birkaç dakika önce gelmiştim.”

“Ne iyi, artık biraz boş zamanın var,” dedi Ella günlüğü kaldırarak. “Geçen gece birlikte film izlemeyi planlamıştık ya, o zaman getirmiştin. Sana birkaç bölüm okumak istiyordum. Ama sonra David aradı ve biliyorsun hemen gittim.” Suçluluk dolu bir ses tonuyla alt dudağını sarkıttı. “Kötü bir arkadaş gibi seni yalnız bıraktım.”

David Ella’nın seksi doktor sevgilisiydi ve bugüne kadar ondan her istediğini almıştı. Şimdi, bunun ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyordum. Bir anlığına Ella’yı inceledim. Genç, nemli cildi, üzerindeki soluk renkli kotu ve mor tişörtüyle yirmi beş yaşında bir öğretmenden çok benim öğrencim gibi duruyordu.

“Ben de yorgundum zaten,” diyerek destekledim onu ama kendinden on yaş büyük bu adamla boyundan büyük bir işe kalkışmasından korkuyordum. “Bugünkü derse girebilmek için uykumu almam gerekiyordu.”

“Neyse ki artık dersler bitti, yaşasın,” diyerek günlüğü gösterdi. “Ve bunu David’le bu geceki randevumdan önce bulduğum için memnunum.” Kaşını oynattı. “Ön sevişme. David buna bayılacak. Bu şey yakıp kavuruyor.”

İnanamayacak kadar şaşkındım. “Ona günlüğünü mü okuyorsun?” Bir adama böylesine gizli, kişisel düşüncelerimi okumaya asla cesaret edemezdim. Özellikle de onun hakkında değilse. “Ve bu ön sevişme mi?”

Ella kaşlarını çatı. “Bu benim günlüğüm değil. Hatırladın mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Geçen gece sana anlatmıştım. Bunu yaz başında bir depo satışında-ki açık arttırmadan aldım.”

“Ah,” dedim, ama Ella’nın bana günlükle ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Söyleseydi kesinlikle hatırlardım.

“Doğru. Şu Depo Savaşları’ programına kafayı taktığından beri katıldığın depo açık arttırmaları. İnsanların eşyalarını satışı çıkardıklarına ve en yüksek teklifi verene sattıklarına hâlâ inanamıyorum.”

“Hâlâ yapıyorlar,” dedi Ella. “Ve ben kafayı takmamıştım.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Peki, belki takmıştım,” diye kabul etti, “ama yaz okulunda öğretmenlik yaparak kazandığımın iki katından fazlasını kazanacağım. Bir sonraki açık arttırmaya benimle katılmayı gerçekten düşünmelisin. Üç açık arttırmadan ikisine zaten katıldım ve büyük paralar getirecek bir şeyler satın aldım.” Elindeki günlüğü kaldırdı. “Bunu son açık arttırmadan aldım ve şimdiye kadar aldıklarımın en iyisi. Sanatsal bir yanı var ve daha büyük paralara gideceğini biliyorum. Şimdiye kadar kesinlikle büyüleyici üç günlük buldum. Tanrım, onları okumadan duramıyorum. Tıpkı senin, benim gibi bir kadın, bir şekilde korkutucu derecede heyecan verici ve karanlık tutkularla dolu yerlere çekilmiş.”

Haklıydı, o sayfaları okurken ben de karnımın hemen altında yanan ateşi hissetmiştim. Yazan kadının yumuşak, baştan çıkarıcı sesiyle hikâyeyi bana fısıldadığını dahi hayal edebiliyordum. Ella’nın söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama onun yerine kendimi kadını merak ederken buldum; kimdi acaba, neredeydi şimdi?

* 2010 yılından beri Anonim ve PDF kitap Arşivi - <https://archive.org>

“Tanrım!” diye haykırdı Ella. “Kızarıyorsun. Günlüğü okudun, değil mi?”

Yüzüm kireç gibi oldu. “Ne? Ben...” Aniden konuşamadım ama normalde yaptığım gibi bir anda ortaya saçma bir cevap atacak kadar da boş bulunmadım. Şu an hiç kendimde değildim. Çaresizce ve daha önce söylediğim yalanın tuzağına sıkışmış bir halde Ella’nın karşısındaki yumuşak, kahverengi koltuğa gömüldüm. “Ben... evet. Okudum.”

Ella koltuğun minderini aldı ve yeşil gözlerini kısarak bana baktı. “O şeyleri benim yazdığımı mı düşündün?”

Ona tereddütlü bir bakış attım. “Şey...”

“Vay canına.” Cevabın ne olduğunu, cevap verememenden anlamıştı.

“Demek düşündün,” dedi başını sallayarak. “Dilim tutuldu. İyi kısımları okumamış olmalısın, yoksa onları yazanın ben olduğumu sanman mümkün değildi. Ama iyi yerleri okumuş gibi kızarıyorsun.”

“Bazı bölümlerini okudum, ah, şey, bayağı detaylıydı.”

Homurdandı. “Ve sen onları benim yazdığımı zannettin.” Başını yeniden salladı. “Ben de burada beni tanıdığını düşünüyorum. Ah, kahretsin, bunu sadece ateşli bir gece geçirmek için değerlendirmeyi umuyordum. Bu kadının hayatında gizemli bir erotizm var ve sadece...” Bir an ürperdi. “Aklımdan çıkmıyor. Günlük, kadın; beni etkiliyor.”

Neden bilmem ama onun da günlükte yazılanlardan benim kadar etkilenmiş olması beni biraz rahatlatmıştı. Ne için rahatlamak istiyordum ki? Bu mantıklı değildi. Zaten isimsiz bir kadınla ilgili olan hiçbir tepkim mantıklı değildi.

“David ve ben bir kere bitirdik günlüğü.” Ella, beni tekrar konuşmanın içine çekmek için devam etti.

“Potansiyel alıcılar için birkaç samimi sayfanın fotoğraflarını çekecek ve günlüğü internette satışa koyacağız. Yüklü bir miktar para getirecek. Biliyorum.”

Bu fikir karşısında ağzım açık kaldı, dehşete düştüm. “Gerçekten bu kadının kişisel düşüncelerini internette satmak niyetinde olamazsın?”

“Evet, olurum,” diye karşılık verdi Ella. “Para kazanmak bu işin kuralı. Ayrıca hepimizin bildiği gibi hepsi kurgu.”

Soğuk sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Karşımdaki tanıdığım Ella’ya hiç benzemiyordu. “Bir kadının özel düşüncelerinden bahsediyoruz, Ella. Eminim, onun açısından kâr etmek istemezsin.”

Kaşlarını çattı. “Ne acısı? Bana daha çok zevk alıyor gibi geldi.”

“O açık arttırmada sahip olduğu her şeyi kaybetti. Bu zevk değil.”

“Zengin erkeği onu egzotik bir yerlere uçurmuştur ve muhteşem bir hayat yaşıyordur bence.” Ses tonu kasvetli bir hal aldı. “Bunu yapabilmek için böyle düşünmeliyim, Sara. Lütfen bana kendimi suçlu hissettirme. Bu paraya ihtiyacım var ve ben yapmazsam zaten başkaları yapabilir.”

İtiraz etmek için ağzımı açsam da insafa geldim. Ella, bu dünyada yapayalnızdı; çoğu zaman Ella’ninkini geçtim, kendi adını bile hatırlamayan alkolik babası dışında kimsesi yoktu. Acil durumlar için parası olması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Bu hissi ben de çok yakından tanıyordum. Ben de yalnızdım ama şu an bu konu hakkında düşünmek istemiyordum.

“Üzgünüm,” dedim ve bunu söylerken gerçekten samimiydim. “Senin için iyi olanın bu olduğunu biliyorum. Bunun işe yaramasına seviniyorum.”

Dudakları hafifçe büküldü, ayağa kalkmadan önce başını onay-

lar gibi salladı. Onunla birlikte ayağa kalktım ve ona sarıldım. Gü-lümsedi, ruh halindeki o ışıltılı değişim, sık sık bu ışıltıyı benim hayatıma da getirdiğini düşündürdü. Ella'yı seviyordum. Gerçek-ten seviyordum.

“David ve ben bu geceki büyüleyici eylem için sabırsızlanıyoruz,” dedi yaramaz bir tavırla. “Kaçıyorum.” Gülümseyerek parmaklarını bana doğru salladı. “İyi geceler. Eminim, benimki iyi geçecek.”

Tekrar sandalyeme çöktüm ve kapıyı kapatışını izledim.

Çalan kapının sesi, bir kez daha huzurumu kaçırıp paniklememe neden oldu. Aklım karışmış ve sersemlemiş bir halde, saate göz atarak yatakta doğruldum. Derslerden sonraki ilk izin günümün sabahıydı ve saat yediydi.

“Bu saatte kapımı çalan da kim?” diye homurdanarak battani-yemi üzerimden atıp, ayaklarımı geçen Noel’de öğrencilerimden birinin hediye ettiği tüylü terliklere geçirdim. Uzun, pembe sabah-lığımyı kaptım. Bu tüylü değildi, sadece sırtında ‘Pembe’ yazıyordu. O sırada kapı daha da şiddetli vurulmaya başladı.

“Sara, benim, Ella!” Oturma odasından kapıya doğru yürürken ayak seslerim bile duyulmuyordu. “Acele et! Çabuk!”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sadece Ella’nın açıkça bir çeşit pa-nik içerisinde olmasından değildi. Günün bir saniyesini bile boşa harcamak istemeyen benim aksime Ella zorunlu olmadıkça öğle-den önce kalkmazdı. Kapıyı açtığım anda, Ella kollarını bana dola-dı ve şöyle dedi: “Ben sevgilimle kaçıyorum!”

“Kaçıyor musun?” Nefesim kesilmişti, gerileyip sabah soğuşun-da dikilen Ella'yı içeri çektim. Üzerinde hâlâ akşamki kıyafetleri vardı. “Neden bahsediyorsun? Neler oluyor?”

Çerçsiz PDF Kütüphanesi <https://rantey.org>

“David, gece evlenme teklif etti,” diye heyecanla bağırdı. “Hâlâ inanamıyorum. Bu sabah Paris’e uçacağız.” Saatine göz attı ve tiz bir sesle ekledi. “İki saat içinde.”

Elime bir şey sıkıştırdı. “Bu dairemin anahtarı. Mutfak masasında günlüğü ve deponun anahtarını bulacaksın. Deponun iki hafta içinde boşaltılıp kiraya verilmesi gerekiyor yoksa yeniden açık arttırmaya çıkacak. O yüzden anahtarı al, oradaki eşyaları sat. Para senin. Ya da boş ver. İki türlü de fark etmez.” Sırıttı. “Çünkü sevgilimle Paris’e kaçıyorum, sonra da balayını İtalya’da geçireceğiz!”

Aniden içimi Ella’yı koruma dürtüsü sardı. İncinmesini istemiyordum ve daha önce David’i sevdiğini söylediğini hiç duymamıştım. “Bu adamı sadece üç aydır tanıyorsun, tatlım. Ben de onu sadece bir kere gördüm.” Ne zaman bir araya gelmeyi planlasak, David’e sürekli uzaktan bir arama geliyordu.

Zihnimi okumuş gibi, “Onu seviyorum, Sara,” dedi. “Ve o bana iyi geliyor. Biliyorsun.”

Hayır, bilmiyordum; bunu söylemenin uygun bir yolunu ararken o kapıya ulaşmıştı bile.

“Ella...”

“Paris’e varınca seni ararım, telefonunu açık tut.”

“Bekle!” dedim kolundan tutarak. “Ne kadar süreliğine gidiyorsun?”

Gözleri heyecanla parladı. “Bir aylığına. İnanabiliyor musun buna? İtalya’da koca bir ay. Rüya gibi.” Bana sarılıp, yanaklarımdan öptü. “Seni arayacağım. Döndüğümüzde de bir kutlama yaparız.” Bakışları yumuşamıştı.

“Senin böyle bir durumda yanımda bulunmanı isterdim; biliyorsun, değil mi? Ama David, bir ailem olmadığını biliyor. Bu yüzden acı çekmemem için beni uzaklaştırmak istedi.” Camğın kış-

Çekersiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kitapci.com>

larımın arasını düzeltti. “Yüzünü şöyle yapmayı kes. Yaşlandığında kırışacaksın. Ve ben iyiyim. Aslında, harikayım.”

“Öyle olsan iyi olur,” dedim. En iyi öğretmen sesimi takınmaya çalışmışım ama boğazımdaki gerginlik yüzünden sesim istemsizce çatladı. “Beni varır varmaz ara ki güvende olduğunu bileyim ve fotoğraf istiyorum. Bir sürü fotoğraf.”

Ella adeta etrafına ışıklar saçarak gülümsedi. “Tabii ki, Bayan McMillan.” Arkasını döndü ve köşeyi dönmeden önce son anda omzunun üzerinden aceleyle el salladı. Gitmişti ve ben anlam dahi veremediğim, davetsiz gözyaşlarımla savaşıyordum. Ella için mutlu olduğum kadar endişeleniyordum da. Hissettiklerim... Ne hissettiğimden pek emin değildim. Belki, biraz kaybolmuş gibiydim. Parmaklarım anahtarın etrafını sarınca aniden farkına vardım. Depo ve bir daha asla okumayacağıma söz verdiğim günlük az önce bana miras kalmıştı.

İkinci Bölüm

Ve o an...

*Çelik bıçağın dudaklarıma dokunup, bana acının
içindeki zevki vaat ettiği o an...*

Sonraki akşamın erken saatlerinde, Ella'nın aniden gidişiyle aynı gün, günlükteki bu sözler kafamda dönüp duruyordu. Ve bana musallat oldukları her an, içimin kontrol edilemez bir şekilde titremesine neden oluyorlardı. Günlüğün yazarının kiraladığını varsaydığım bu küçük bir garaj boyutundaki, ısı kontrollü depoda bulunma nedenim de yine bu sözlerdi. Neyse ki deponun loş da olsa ışıklandırması vardı ve iyi bir muhitte bulunuyordu. Nereden başlayacağıma karar veremeden öylece dikildim. Bir yabancıнын eşyalarını karıştırmaktan rahatsız olmuştum.

Bana acının içindeki zevki vaat ettiği o an.

Sözler zihnimde davetsizce yeniden tekrarlandı. Ürperdim, nedeni sadece günlüğün beni açıkça tahrik etmesi değildi. Tahrik olmamalıydım. Hele de bağlanmak ve acıdan zevk almak gibi şeylerden asla. Ben, gizemli kadın için endişeliydim. Annemin bir zamanlar babamın karısı olduğu kadar, ben de babamın kızıydım.

Babam bizi kendi yürüdüğü karanlıkta yürümeye dahi cesaret edemeyecek kuklalara dönüştürmüştü. Annem ondan ancak ölünce kurtulabilmişti. Bense hayatım boyunca babamı kendimden uzak tutmayı seçmiştim. Onsuz geçen beş yıla rağmen, bizde bıraktığı silinmez izlerin hâlâ hayatımı etkilediğinin farkındaydım.

Zihnime üşüşen kötü anılar, dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Aklımın aniden asla hatırlamamayı dilediğim hatıralarla dolması canımı sıkıyordu. Kendimi düzgünce yığılmış mobilyalara ve duvar dibindeki, sanki paketleme sanatının bir örneği gibi görünen kolilere odaklanmaya zorlayarak, kafamı yeniden toparlamaya çalıştım. Unutulmuş, geride bırakılmış bir hayat. Kim yapardı bunu? Kim düzgünce paketleyecek ve düzenleyecek kadar açıkça önemseydiği eşyalarını geride bırakırdı? Zengin sevgilisi tarafından egzotik bir hayata kaçırılmış kadın masalını yutmamıştım. Kötü talihle, hatta belki trajediyle asla karşılaşmamış biri inanırdı buna ancak. Tüm eşyalarını satarak bu kadının sorunlarına bir de ben katkıda bulunmayacaktım. Bu kadın değil diye düzeltiltim kendimi. Adı Rebecca Mason'dı. Belgelerde öyle yazıyordu. Depo yönetimi, kuralları gereğince bana Rebecca'nın numarasını veremiyordu. Öte yandan kadın zaten her türlü *ulaşılmazdı*.

"Seninle iletişim kurmanın bir yolunu bulup, eşyalarını sana geri vereceğim," diye fısıldadım Rebecca'yla konuşur gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmıştı. Buradaymış ve onunla konuşuyormuşum gibi hissediyordum... Ve bu resmen ürkütücüydü. Bir yandan da onu bulmak konusunda beni daha da kararlı kılıyordu.

Verdiğim sözün geldiği anlamın korkunç farkındalığıyla iç çektim. Özelini ihlal etmeli ve onunla iletişime geçip, geride bıraktığı hayatını ona geri verebilecek bir yol bulmak için eşyalarını karış-

tırmalıydım. Kollarımı kendime dolayarak, ‘Tabii hayattaysa,’ diye düşündüm acımasızca.

“Kes şunu,” diye homurdandım kendimi azarlayarak. Ölüm meleği gibi düşünmek benim tarzım değildi. Korku filmlerinden bile hoşlanmazdım. Kurgusal canavarlar yaratmadan da dünyada yeterince gerçek canavar vardı.

Rebecca’nın hayatını geride bırakması gerçekten iyi bir nedene bağlı olabilirdi. Piyangoyu kazanmak. Bu. Evet. Her şeyi geride bırakmak için iyi bir sebep gibi görünüyordu. Pek muhtemel değildi ama yine de mümkündü. On milyonda bir ya da öyle bir şey, ama mümkün. Peki, bu düşüncenin odadaki tüyler ürpertici ve içi boş hissi kovmama neden hiç faydası olmuyordu?

Bunu aklımdan çıkarmaya hevesli bir şekilde çantamı yere bıraktım. Ellerimi soluk renkli kotumda gezdirdim ve “kişisel evrak” adıyla düzgünce etiketlenmiş kutu gözüme takılana kadar etrafımdaki eşyaları taradım. Bu kutu, eğer varsa bir iletişim bilgisi bulmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

İki saat sonra hâlâ duvara karşı oturmuş, işime yarar hiçbir şey bulamadığım belgeleri karıştırıyordum. Okul kayıtları, faturalar, üç yıl önce Rebecca’nın son yaşayan akrabası olan annesinin ölümüyle kalan birkaç kuruşluk mirasla ilgili resmi evrak. Çaresizce, beni babamdan korumaya çalışan ama kendini korumak için hiçbir şey yapamayan kendi annemi düşündüm. Kapattığım gözlerimi sıkarken, onu kaybetmenin acısı bir gün kaybolacak mı diye merak ettim. Tabii, kaybolabiliyorsa. O en iyi arkadaşım, en yakın sırdaşım olmuştu. Ya Rebecca da annesiyle benim kadar yakınsa? Ya kaybımdan incindiğim ve hâlâ inciniyor olduğum kadar o da kendi kaybından incindiyse?

Son bir gayretle yeniden evraklara odaklandım. Ancak çok geçmeden Rebecca'ya ulaşmak için herhangi bir aile bağı bulamayacağımı fark ettim. Neyse ki postalar ve bir deste banka hesap özeti sonunda bana geçerliliğinden pek emin olmadığım bir adres vermişti.

Rebecca'yı bulmaya yaklaşmış gibi hissetmiyordum. Her şeyi tekrar kutuya tıkıştırıp ayağa kalktım, sabah koşularımı aratmayacak derecede tutulmuş ve kasılmıştım.

"Şifoniyeri dene," dedi bir erkek sesi arkamdan.

Ciyaklayarak etrafta koşuştururken, kapı girişindeki personel kıyafeti giymiş adamı gördüm. Tüylerim diken diken olmuş, sinirlerim gerilmişti. Otuzlarının ortasında, tıraşlı yüzü ve kısa, diken gibi saçlarıyla yakışıklı bir adamdı. Derin bakışlarındaki karanlık ilgi beni germişti. Zaten ufak olan oda iyice küçülmüş, üzerime geliyordu. Bu ürpertici his omzumda ve göğsümde görünmez bir ağırlık varmışçasına üzerime çökmüştü.

"Şifoniyer mi?" Boğazımdaki kuruluğa rağmen, çatlayan sesimi düzeltmeyi başardım.

"Herkesin gizli bir yatak odası çekmecesine vardır," dedi adam. Sesi alçalıp boğuk bir hal aldı. "Neredeyse kişinin ruhu kadar özel bir yer."

Üstüme hücum eden yeni bir huzursuzluk dalgasıyla kaskatı kesildim. O da daha önce buraya girmişti. Bunu tüm benliğimle biliyordum, Rebecca'nın eşyalarını karıştırmıştı. Şifoniyerde ne olduğunu biliyordu. Bu adamdan hoşlanmamıştım ve aniden otayolun kilometrelerce uzağında bir depoda, görebildiğim ve duyabildiğim kadarıyla yakınlarda başka hiçbir müşteri olmadan bu adamla yalnız olduğumu fark ettim.

"Ben onun sırlarını öğrenmek istemiyorum," dedim sertçe. Diz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lerimin titrediği düşünülürse sesim dikkat çekecek ölçüde kararlı çıkmıştı. “Onu bulmak ve eşyalarını ona geri vermek istiyorum.”

Beni uzun bir süre inceledi. Bakışları içimi delen bir bıçak kadar keskindi. Tam da sessizlikten boğulmak üzereyken nihayet, “Dediğim gibi. Şifoniyeri kontrol et,” dedi. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti. Yaslandığı kapı pervazından doğruldu. “Saat dokuzda tüm binayı kilitlemek üzere geri döneceğim. Bunu yaptığımda içeride olmak istemezsin.” Başka hiçbir şey söylemeden gitti.

Kıpırdamadım. Kıpırdayamadım. Kapıyı çarpmak istiyordum ama cesaret edemedim; kapının dışarıdan kilitlenmesi düşüncesi bile beni korkutuyordu. Saniyeler geçerken, adamın ayak seslerinin iyice uzaklaşmasını bekledim. Uzaklaşıyordu. Evet. Uzaklaşıyordu. Buradan çıkmalıydim. Duvar dibindeki, parlak, maun şifoniyere doğru atıldım ve sağ üst çekmeceyi hızlıca açtım. Boştu. Soldakini denedim. Tanrım, kalbim beni boğmakla tehdit edercesine adeta boğazımda atıyordu. Durup kendimi nefes almaya ve sonra yavaşça vermeye zorlamalıydim. Titriyordum ve deli gibi korkmuştum. Otuza kadar sayıp tekrar nefes alabildim. İyiydim. Her şey yolundaydı. Sol çekmeceyi açıp içime uzun bir nefes daha çektim. Ancak çekmeceye gördüklerim yeniden nefesimi tutmama neden oldu. Yirmi santim uzunluğunda, sekiz santim genişliğinde, siyah, kadiife, kilitli bir kutu, kırmızı ipek bir şal ve kırmızı deri cilt kaplamalı üç tane günlük.

Alt dudağımı ısırdım. Koridora bir göz atıp şifoniyerin yanına döndüm. Tüm gerginliğime rağmen gördüklerim ilgimi çekmişti ama o tuhaf adamın geri dönmesinden korkuyordum.

Yeniden şifoniyere odaklanıp kutunun anahtarını aradım. Bunu, cinsel dürtülerimin açığa çıkardığı merakdan dolayı yaptım.

yordum. Kutunun içinde herhangi bir iletişim adresi olabileceğini düşünüyordum. İçlerinde kâğıt veya anahtar olma ihtimaline karşı günlüklerin her birini ters çevirip salladım. Birinden bir broşür düştü. Sallamaya devam ettikçe başka broşürler de düşmeye devam etti.

Birini yerden aldım. Üzerinde “Allure Sanat Galerisi”, San Francisco yazıyordu. Hepsi Allure Sanat Galerisi broşürüydü. Allure, San Francisco’daki birçok sanat galerisi içinde en büyük ve en saygın olardı. Ella’nın depoda bulduğu sanatsal şeylerden bahsettiğini hatırlıyordum. Görünen o ki çok farklı olan aşk hayatlarımıza rağmen sanat, Rebecca’yla ortak ilgi alanımızdı. Sanata dair her şeyi seviyordum; tarihinden yaratıcı süreçlerine kadar. Sanat dünyasında çalışabilmek için sağ kolumu bile feda edebileceğim zamanlar olmuştu. Okuduğum alanı seçmemin tek nedeni hayalimin peşinden gitmekti. Fakat bu elbette hayat ve faturalar gibi şeyler öncelik haline gelip de hayallerimden vazgeçmeden önceydi.

Dışarıda bir yerlerde bir gürültü koptuğunda, neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Elimi göğsüme koyup, kalbimin dışarı fırlamasını diledim. Gök gürültüsü. Bu ses gök gürültüsüydü. Fırtına kopmak üzereydi. Bir mağaradaymışım gibi duvarlarda yankılanan ses, sanki buradan hemen defolup gitmem için beni uyaran bir kehanet gibiydi. Pekâlâ, hayal gücüm yoldan çıkıyor olabilirdi ama içimdeki tedirginlik hissini de inkâr edemiyordum.

Çantamı alıp günlükleri koltuk altına sıkıştırdım. Rebecca’nın şu an nerede olduğunu bulmak konusunda tek umudum oldukları için onları yanıma aldığımı söyleyerek kendime hak veriyordum. Odadan çıkmak üzereyken, bir anlık tereddütle koşup şifoniyerdeki kutuyu da aldım. Kolumdaki eşyaları dengeleyip depoyu kilitlediğimde ellerim hâlâ titriyordu.

Hızla dar, loş koridora yöneldim ve az önce ayrıldığım la bir örnek olan kilitli depoların önünden geçtim. Kendimi Alice Harikalar Diyarı'ndaki, tavşan deliğine düşmek üzere olan Alice gibi hissediyordum. Garaj kapısını andıran ana girişten, zaten karanlık olan ve fırtınayla iyice kararan park alanına çıktım. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti?

Açık mavi spor ayakkabılarım sayesinde, gümüş rengi Ford Focus'uma ses çıkarmadan hızlıca yürüyerek ulaştım. Neden daha önce çıkarmayı akıl etmediğimi bilmiyordum ama anahtarlarım hâlâ çantamdaydı. Çantamı karıştırmak için kucağımdaki eşyaları kaputun üstüne koydum ve günlüklerden birini düşürmeyi başardım. Ona uzandığımda diğerini de düşürdüm.

Günlükleri almak için eğilirken, "Kahretsin!" diye mırıldandım. Ensemdeki tüyler yeniden ürperdi ve alnıma düşen soğuk yağmur damllarına rağmen ayağa kalkmadım. Bakışlarım açık garaj kapısının yanındaki gölgeye kaydı. Oralarda kimse var mı diye bakındım. Aniden doğruldum. *Arabaya bin. Arabaya bin. Neden dışarıdasın?*

Ellerim titriyordu, anahtarlarımı buldum ve bir türlü kurtulamadığım paranoyak kişiliğime küfrettim. Arabanın kapısını açtıktan sonra çantamı içeri atıp arabaya bindim. Günlükler ve kutu tuhaf bir şekilde kucağımdaydı. Kapıyı hızlıca kilitledim. Beni içeri hapseden kilit sesiyle şiddetli bir nefes verip, kucağımdaki kutu ve günlükleri yolcu koltuğuna rastgele yığdım. Arabayı çalıştırmak üzereyken bakışlarım az önce çıktığım binadan yana kaydı ve nefesim kesildi. İnce tentenin altında, bacağının biri duvara dayalı, karanlıkta dikilen adam birkaç dakika önce depoda yanıma gelen adamdı. Beni izliyordu.

Arabayı çalıştırdım. Sorunsuz çalıştığında içimden bir dua okudum ve oradan hemen ayrıldım.

Şiddetli yağmur ve parlak şimşeklerle birlikte fırtına şehri esir aldığında yarı yoldaydım. Bugün cuma olmasına rağmen apartmanımın önünde park edecek boş yer yoktu. Okumak zorunda olduğum bir dolu ev ödevine, beni küçük bir valiz boyutunda bir çanta almaya teşvik ettiği için minnettardım. Kutuyu ve günlükleri sağanaktan korumak için çantama tıktırdım. Hızla koşup daireme vardığımda, kıyafetlerimden ve saçlarımdan sular damlıyordu. Kapımı hızla kapatıp kilitlerken aklımda hâlâ depo tesisinden kaçışım vardı.

Belki Rebecca Mason gizeminin üstüne hayal gücüm fazla çalışıyordu ama takip ediliyor gibi hissetmiştim. Deponun arkasındaki adam beni ürkütmüştü. Sadece onu düşünmek bile beni yeniden ürpertmişti. Üstelik sırlısıklam olmuştum. Ağustos ayı olmasına rağmen hava serindi.

Üzerimden sızan sular ayaklarımdan dibinde küçük bir birikinti oluşturmuştu. Hemen kutuyu ve günlükleri ıslak çantamdan çıkarıp, kapı girişinde soyunmadan önce kuru halının üzerine koydum. Taba rengi halım resmen toz mıknaıısıydı ama evi eşyalarıyla beraber kiralamak ne varsa ona razı olmak demekti. Banyoya doğru yollanacaktım fakat tereddüt ettim. Vazgeçip telefonumu elime aldım çünkü sadece elimde tutmak bile beni iyi hissettiriyordu. Yine de telefonu Ella'yı aramak için aldığıma ikna ettim kendimi. Sıcak bir banyo yapmak üzere küveti doldurmak için musluğu açtım. Ardından Rebecca'nın nerede olduğunu bildiğini umut ederek onun da güvende ve mutlu olduğunu duymak için Ella'yı aradım. Ancak telefon Ella'nın kapsama alanı dışında kaldığını söylüyordu. Hâlâ endişeliydim. Adeta bir sinir yumağı olmuşum ve bu beni cıldırtıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trankley.org>

Kırk beş dakika sonra duş alıp tazelenmiş, pembe bir şort ve onunla uyumlu bir tişört giymiştim. Saçlarım yumuşak ve kuruydu; favori güllü şampuanım gibi kokuyorlardı. Kendimi fazla paranoyak olmakla suçluyordum. Tüm sorunlarımın cevabı için buzdolabına başvurdum. Bir kutu, Ben & Jerry's Kremalı Boston Pastası dondurması.

Bakışlarım birden kapı girişinde alelacele çıkardığım kıyafetlerimin yanındaki Rebecca'nın kişisel eşyalarına kaydı. Onun hakkında bilgi edinene kadar depoda kalmalıydim. Artık ihtiyacım olanları günlüklerin sayfalarında aramaktan başka çarem yoktu. Ya da kutuda... Hani şu açamadığım kutuda. Kutuyu neden yanımda getirdiğimden bile emin değildim.

Birkaç dakika sonra en yakın arkadaşım Ben & Jerry's dondurmasıyla kanepeye oturmuş, kutuyu ve günlükleri sehpa koymuş-tum. Henüz kutuyu hasar vermeden açmanın bir yolunu bulamamıştım.

Günlüğe uzanmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Alıp açtım. Narin bir kadına ait olduğu belli olan elyazısıyla 2010 yazıyordu. Ay yazmıyordu. Geçen gece Ella'nın dairemde unuttuğu defterden önce mi sonra mı yazıldığını merak ettim.

Günlüğü karıştırırken Rebecca'nın çalıştığı yere ve hayatının gidişatına dair ufak ipuçları yakalamaya çalışıyordum. Nefes alıp sayfayı çevirdiğimde gördüğüm şey çalıştığı yerden çok daha özel bir bilginin apaçık göstergesiydi. Kadın, egzotik ve süslü kelimeler kullanarak yazmıştı. Kim böyle yazardı ki? *Hayatım sanat galerisinden içeri girdiğim o gün değişti.* Bu cümlemin ilgimi çekmesi normaldi. Bu galeri tam da Rebecca'yı aramam gereken yeri işaret ediyordu. Ama galeride çalışıyor muydu, yoksa sadece oradan alış-veriş mi yapmıştı? Ya da belki de ressamdı.

Aradığım cevapları bulabilmek için okumaya devam ettim. *Değişmiştim. Bu beni değiştirdi. Bu dünya beni değiştirdi. Ama o, sadece gerçek beni ortaya çıkarmaya yardımcı olduğunu söyledi. Artık gerçek ben hangisi onu bile bilmiyorum.*

“O kim?” diye fısıldadım satırlara doğru.

Artık gittiğim yerler hem fiziksel, hem duygusal olarak karanlık ve tehlikeli yerlerdi. Bunu, onun –onların– gösterdiği yoldan gittiğim için biliyordum.

Geçen gece okuduğum günlüğün giriş kısmını düşünerek kaşları mı çattım. Rebecca yatakta gözleri bağlı yatarken odaya biri girmişti.

Korku nasıl baştan çıkarıcı olabilir? Korku nasıl beni istek ve ihtiyaçla yakıp kavurur? Hâlâ istiyorum, ihtiyaç duyuyorum, yapabileceğimi asla düşünmediğim şeylere cüret ediyorum. Gerçek ben bu mu? Bu düşünce beni iliklerime kadar korkutuyor. Bu ben olamam. Bu ben değilim. Bu kişi olma düşüncesinden, gerçekte kabullenmediğim biri olmaktan bile daha çok korkuyorum. Geçmişe geri dönmekten de. Bir kez daha sabah sekiz, akşam beş masa başı işinde çalışan o sıkıcı iyi kız olmaktan. Asla mutlu olmayan, asla tatmin duymayan.

En azından artık bir şeyler hissediyorum. Korkuya hapsolmak, sıkıntıya yenilmekten daha iyiydi. Ne olacağını bilmeme ihtimali bir sonraki günün her zaman bir önceki gibi olacağını bilmekten çok daha iyiydi. Beklentiye girmeden, hiçbir şey hissetmeden. Hayır. Geri dönemem. O zaman ileri gitmekten neden bu kadar korkuyorum?

Gök ara sıra dikkatimi dağıtacak şekilde gürlemeye devam ediyordu. Cama çarpan yağmur damlalarına göz attım. Az önce okuduklarımı düşünerek dalgın bir şekilde kanepenin ucuna kıvrıldım. Kelimeleriyle aramıyordum. Bu bir başlangıçtı. Ama bu, günlükteki

kadından çok farklıydım. Ders verdiğim öğrencileri seviyordum ama kendim hayallerimin peşinden gidememişken, onları hayallerinin peşinden gitmeye teşvik etmek kötü hissettiriyordu. İkiyüzlü davrandığımı biliyordum. Her geçen gün hayallerine birazcık bile yaklaşmamış olmanın nasıl hissettirdiğini bilirdim. Sanat dünyasında iş bulmak çok zordu ve arada dağlar kadar fark vardı; ücreti de azdı. Hal böyleyken bu işe olan tutkuma anlam veremiyordum.

Pişmanlık, verdiğim nefesle birlikte dudaklarımdan akıp gitti. Gözlerimi tekrar sayfaya çevirdim. Benim olmayan ve asla benim olmayacak bir dünyada kaybolmuştum. Ama her nasılsa şu anda benimmiş gibi hissettiriyordu. Üç saat sonra şiddetli yağmur dinmiş, hafifçe çiselemeye başlamıştı. Uzanırken erotizmden gerilime, oradan da neredeyse korkuya dönüşen üç günlüğü de okumuştum. Artık kanepede uzanmıyordum. Olduğum yerde doğrulmuş, okuduğum son kısma takılmış bir şekilde oturuyordum.

Ayrılmak istiyorum. Artık bir flört değil bu. Artık heyecanlı değil. Ama beni bırakmayacak. Beni bırakmayacak. Ondan nasıl kaçacağım, bilmiyorum. Bu gece gösterideydi; beni izliyor, takip ediyordu. Kaçmak istedim. Saklanmak istedim. Ama yapmadım. Yapamadım. Bir an müşteriyle konuşuyorken başka bir an karanlık bir köşede onunlaydım. İçimde, en derinlerimdeydi. Bittiğinde saçlarımı okşadı ve sonra görüşeceğimizi söyledi. Bu gece. Yalnız kalır kalmaz o ele geçirmeden önce kaseti almak için kamera odasına koştum. Ancak kaseti benden önce almıştı bile. Ve şimdi...

Hepsi bu kadardı. Devamı yoktu. Bir şey ya da biri tarafından engellenmiş gibi yazdıklarını yarıda kesmişti. Kalbim göğüs kafesinde küt küt atarken boş sayfaya gözlerimi diktim. Bu günlüklerin

geçen gece okuduğum günlükten öncesini mi, yoksa sonrasını mı anlattığını merak ettim yeniden. Öncesiyse Rebecca iyi demekti. Ella'yı yeniden aradım ama yine o asla duymak istemediğim yanıtla karşılaştım. Telefonu hâlâ kapsama alanı dışındaydı.

Hüsrana uğramıştım. Ayağa kalkıp zıpladım. Parmaklarımı kıvrıp dağılmış saçlarımdan geçirdim. Rebecca şehri terk etmiş olmalıydı. Bu eşyalarının neden depoda olduğunu açıklıyordu. Ama neden eşyalarını almak için geri gelmemiştii? Ya da neden depo kirasını ödememiştii? Yumruklarımı sıkıp yavaşça açarak omuzlarımı rahatlatmaya çalıştım. Mantıklı olmalı, hemen bir sonuca varmalıyıldım. Sadece galeriyi arayıp Rebecca'yı bulacaktım ve iyi olduğunu görüp eşyalarını ona geri verecektim. Mutlu son. Doğru. Harika. Sonra da yaz okulumla ilgilenecektim.

Telefonumu sehpadan kaptım. Bu son aramayı da yapıp kendimi acilen durdurmak niyetindeydim. Gece yarısından sonra Paris'te saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan Ella'yı aramayı denemiştım. Şimdi de sanat galerisini aramaya çalışıyordum. Sakin ve aklı başında olmak çok zordu.

Rebecca Mason'la ilgili bir şeyler benim için sayfaları aşmış, kişisel olmuş gibiydi. Okurken adeta Rebecca'ya dönüşmüştüm. Ürkütücü olsa da bu yabancı kadınla aramda içten bir bağ hissediyordum. Belki çarpık düşünüyordum ama benim hayatım da kahrolası derecede sıkıcıydı. Azıcık heyecana muhtaçtım. Tıpkı Rebecca'nın o adamla tanışmadan önce olduğu gibi.

Bu düşünceyle kollarımı kendime doladım ve yatağa gittim. Tabii, günlükleri de yanıma alarak.

Üçüncü Bölüm

“**R**ebecca burada değil.”

Adam, geçen sefer aradığımda da aynı cevabı vermişti. Ve ondan önce aradığımda da.

“Biliyorum Rebecca izinde,” diye cevapladım. “Bütün hafta söylediğiniz gibi. Bugün cuma. Pazartesi işe dönecek mi?”

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. “Mesajınız varsa alabilirim.”

Zaten birçok kez mesaj bıraktığım için bir tane daha bırakmaya gerek görmedim. “Hayır, teşekkürler,” diyerek telefonu kapattım ve Barnes & Noble Cafe’den aldığım vanilyalı lattemi yudumladım. Kolejleri oyunculuk yeteneklerinden daha fazlasıyla etkilemek isteyen bir futbolcuya ders vermeyi yeni bitirmiştım.

Bu Rebecca olayı beni çıldırtıyordu. Ella’nın hiçbir zaman tam bir bilgi hazinesi olmadığı göz önüne alınırsa, depoyu boşaltmam gereken tarihi şimdiden iki kere kontrol etmiştim. Bir hafta gibi kısa bir zaman kalmıştı. Ondan sonra iki yüz dolara bir ay daha kiralanabilirdi. Bu, zaten az olan nakit akışıma sert bir darbe vurmuştu. Yönetici bana ek bir hafta daha vermişti, bunun için ona

minnettardım. Öte yandan Rebecca'yla anlaşmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım.

Dizüstü bilgisayarım açıldı. Rebecca'nın isminin hâlâ personel listesinde olup olmadığını kontrol etmek için Allure Sanat Galerisi'nin internet sitesine girdim. Rebecca listede pazarlama müdürü olarak geçiyordu. Pekâlâ, bu iyiydi. Onun iyi olduğuna dair bir işaret sayılabilirdi, değil mi?

Sayfanın hemen yanında gözüme çarpan etkinlik afişine tıkladım. Gelecek çarşamba gecesi galeride bir sergi vardı ve öyle adı sanı bilinmeyen ressamların da değildi. Ünlü ressam Ricco Alvarez'in de sergisinin olacağını fark edince vücudumu bir heyecan dalgası sardı. Ricco Alvarez'in memleketi Meksika'yı tasvir ettiği eserlerine hayrandım. Eserlerinin San Francisco gibi gösterişli şehirlerde bile tanınmasına rağmen kendisi ortalarda nadiren görünürdü. Ancak bu seferki şu herkesin smokinleriyle katıldığı bir hayır etkinliği olacaktı. Biletlerin ve Ricco Alvarez'in eserlerinin satışından elde edilecek olan gelir, yerel bir çocuk hastanesine bağışlanacaktı. Eminim böyle bir etkinlikte Rebecca da işinin başında olurdu.

Tırnaklarımı ahşap masaya vururken seçeneklerimi düşünüyordum. Eğer gösteriden önce Rebecca'ya ulaşamazsam gösteriye katılabaktım. Kendi kendime sessizce güldüm. Kimi kandırıyordum ben? Biletler kişi başı yüz dolar olsa da, iki hafta sadece ramen yemek zorunda kalsam da Ricco Alvarez'i görmeye gidecektim. Önceden asla savurganlık yapmazdım. Alt dudağımı ısırardım, içim içimi yiyordu. Kendimi durdurmadan önce, "Bileti Satın Al" butonuna tıkladım. Eğer gösteriden önce Rebecca'ya ulaşırsam paramı iade alamayacak-

* Uzakdoğu eriştesi. Genellikle çorbası et suyu ile yapılır ve dilimlenmiş et, kurutulmuş deniz yosunu, yeşil soğan gibi üst malzemeleri ile servis edilir. (Çev. N.)

tım. Elimden geleni yapmak zorundaydım. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım. Sonuçta Ricco Alvarez'le tanışmak işkence demek değildi. Artık bir planım olduğu için daha iyi hissediyordum. Ella'ya ulaşip iyi olduğunu duyarsam, bu gece nihayet rahat bir uyku çekebilecektim.

Çarşamba akşamı geldi çattı ama Rebecca hâlâ Allure'deki işinin başında değildi. Dolayısıyla Alvarez etkinliğine katılacaktım fakat duyduğum heyecan bu işte bir yanılsılık olduğu hissiyle sönüvermişti. Tüm bunlar beni germiştir. Bu geceki etkinliğe benimle katılabilecek bir arkadaş gibi manevi bir desteğim olsun isterdim. Bu fikri aklımdan kovdum. Neden hiç tanımadığım bir kadını, Rebecca Mason'ı aradığımı anlatmak zorunda kalacak olmamla alakalı değildi. Ya da aniden... bir şeyle karşılaşmaktan korktuğum için de değildi. Zihnimin bu konunun üzerinde durmasına bile izin vermeyecektim. Rebecca'nın kişisel düşüncelerini bir başkasının da okumuş olabileceği konusundaki endişemin haklı çıkmasına da izin vermeyecektim.

Arabamı galeriden birkaç blok uzağa park ettim. Bu hem tercih, hem zorunluluktan. Yakındaki okyanustan gelen serin akşam rüzgârı uzun saçlarımdan gevşek tutamlarını da arasına katarak esiyordu. Soğuktan ürperen omuzlarıma krem rengi sade ama şık, vücuduma oturan, diz hizasındaki elbisemle uyumlu krem rengi şalımdı aldım. Gerçi bunlar Ella'nın elbisesi ve şalıydı. Ama biz her zaman birbirimizin kıyafetlerini ödünç alırdık. Formaliteden de olsa sormak için aradım ama hâlâ telefonuna ulaşamıyordum. Arabanın kapısını kilitleyip anahtarı geçen yaz iskeleden aldığım, krem rengi, omuzdan askılı, zarif çantama koydum.

Çevredeki sesleri ve manzarayı kucaklayıp havayı içime çektim. SoMa Sanat Bölgesi; mağazaları, müzeleri ve sıralanmış sanat galerilerini gezen insanlarla cıvı cıvıldı. Buraya pek gelmezdim. Gelmezdim işte. Çünkü bana asla gerçekleştiremediğim hayallerimi hatırlatıyordu. Üzerinden çok zaman geçmişti. Sevdiğim pazar so-kağı manzarasını görmeyeli neredeyse bir yıl olduğunu fark ettim. Değişen mimariyle, eski depolara parlak camlar eklenerek yeni ev ve işyerlerine dönüştürülmüş yapılar, beton binaların duvarlarındaki rastgele çizimler ve heykeller kadar sanatsaldı. Burada özel bir şeyler vardı. Burada hayatta hissediyordum. Sanki sevmediğim bir şeyi ardımda bırakmışım gibiydi.

Galeri görüş alanıma girdiğinde, çift camlı kapılara doğru yürüyen ve adeta siyah kravat etkinliğine gelmiş gibi duran bir grup ziyaretçiyi izlemek için durdum. Şık elbiseleri içinde resmen ışıltıyorlardı. Girişteki ekranın gösterişli girdabında, kırmızı harflerle ALLURE yazıyordu.

Neden olduğunu bilmediğim bir gerginlikle midem kasıldı. Allure'ün uzmanlaştığı çağdaş sanatı ve eserleri halihazırda takdir gören tanınmış isimlerle, yeni keşfedebildiğim yerel sanatçıları sentezlemesini severdim. Gerginliğim manasızdı. Burada rahat değildim çünkü burası benim dünyam değildi. Rebecca'nın dünyasıydı ve burada bulunma nedenim Rebecca'ydı. Yine iskeleden aldığım zarif, el yapımı, altın kol saatim harcayacak fazladan boş zamanım olduğunu gösteriyordu. Saat yedi kırk beşti. Açık artırmaya kadar galeride sergilenecek olan Alvarez'in yeni tablosunun sunumuna on beş dakika vardı. Ah, orijinal bir Alvarez tablosunu satın alabilmeyi ne kadar isterdim ama çok pahalıydı. Yine de bir kız hayal kurabilirdi.

Kapıya doğru hızlanırken heyecanım cesaretimin önüne geçti.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sade siyah elbiseli, genç, esmer bir kız kapıyı benim için açık tuttu ve gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Ben de ona gülümsedim ve galeriden içeri girdim. Yanından geçtiğim, henüz yirmilerindeki bu kızdaki bana sızrayan enerji sanki, "Burada yeniyim ve ne yaptığımı bilmiyorum," diye haykırıyor gibiydi. O Rebecca değildi, Rebecca olsaydı cesaretli, cüretkâr ve kendinden emin olurdu. Doğrusu kapıdaki hostes içimdeki öğretmeni dışarı çıkarmıştı; ona sarılıp, iyi iş çıkardığını söylememek için kendimi zor tuttum. Sarılmayı severdim. Aynı sanatseverliğim gibi bu huyumu da annemden almıştım, bir tek onun resim yapma yeteneğinden mahrumdum.

Hava yoluyla en uzak köşelere kadar ulaşan piyano sesi, dikkatimi ana salona çekip kızı benim anaçlığımdan kurtardı. Huşu içindeydim. Allure adlı bu dört bin metre karelik muhteşemliği ilk ziyaret edişim değildi ama bu heyecanımı hiç de azaltmamıştı.

Bembeyaz, parıldayan ana salonun girişi açıldı. Duvarlar kar beyazdı, yerler elmas gibi ışıldıyordu. Parlak ara duvarlar salonu soyut dalgalar gibi bölüyordu. Her biri göz alıcı, rengârenk sanat eserleri gibi süslenmişti.

Eğlenceden önce biraz iş yapmak için salondan uzağa yöneldim ve podyumun arkasındaki hostese biletimi uzattım. Uzun boyu ve simsiyah uzun saçlarıyla gayet şıktı. "Rebecca?" diye umutla sordum.

"Üzgünüm, Rebecca değilim," dedi. "Ben Tesse." İlgilenmesi gereken bir katılımcı cam kapıdan içeri doğru yaklaşırken parmağını kaldırarak beklememi işaret etti. Bu kadının Rebecca'ya ulaşmamı sağlayacağı umuduyla sabırla bekledim. Yeni konuşunu müziğin geldiği yöne, görünüşe göre Ricco Alvarez'in başyapıtının olduğu yere çıkan kısa bir merdivene yönlendirirken dikkatle dinledim.

“Beklettiğim için özür dilerim,” dedi Tesse, nihayet tüm dikka-
tini bana vermişti. “Rebecca’yı arıyordunuz. Ne yazık ki kendisi bu
akşamki etkinliğe katılamayacak. Yardımcı olabileceğim başka bir
şey var mı?”

Umutum boşa çıkmıştı. Alvarez etkinliğini kaçırmak
Rebecca’nın konumundaki birinin yapacağı bir şey değildi. Sade-
ce Rebecca’nın gerçekten güvende olduğunu bilmek istiyordum.
Kendimi bir yabancı gibi göstermek bunu yapmanın yolu gibi
görünmüyordu. “Ablam Rebecca’nın eski bir arkadaşı. Rebecca’ya
selamını ve yeni telefon numarasını iletmemi istedi. Rebecca’nın
böyle büyük bir etkinlikte çalışıyor olacağını düşünüyordu. Onu
göremediğimi öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Ah, onu görememeniz çok kötü,” dedi Tesse, gerçekten ilgi-
lenmişti. “Ben hem yeniyim, hem de ihtiyaç oldukça yarı zamanlı
çalışıyorum. O yüzden neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sa-
nırım Rebecca bir süreliğine kişisel izin almış. Bay Compton kesin
biliyordur.”

“Bay Compton?”

“Buranın yöneticisi. Sunum başladığında meşgul olacaktır ama
ondan sonra isterseniz sizi onunla tanıştırayabilirim.”

Başımınla onayladım. “Evet, lütfen. Harika olur.”

Piyano aniden sustu. “Başlamak üzere,” diye bilgilendirdi beni
Tesse. “Hâlâ boş yer varken, bir yer kapmalısınız. Sunumdan sonra
sizi Mark’la görüştüreceğim.”

Heyecanlanmıştım. Koltuklara yönelmeden önce, “Çok teşekkür
ederim,” dedim. Alvarez’in orijinal bir eserini göreceğime ina-
namıyordum, hem de Alvarez’in kendi sunumuyla.

Smokinli bir yer gösterici beni basamakların arkasında karşıladı ve
yer bulmam için yardımcı olmak istedi. Oldu da. Mini bir sahnenin,
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

daha doğrusu cumbalı bir duvarın önünde sıralanmış en azından iki yüz kadar koltuk vardı. Ve neredeyse hepsi dolmuştu. Sarı, uzun saçlarından kot pantolonu ve blazer ceketine kadar üzerinden gösterişli bir asilik okunan bir adamla, geçmeme müsaade ederken biraz sinirlenen kırklı yaşlarında bir kadının arasına sıkıştım. Asla kolay etkilenen biri olmamışımdır ama adam inanılmaz derecede iyi görünüyordu. Ama güzelliğin genelde yüzeysel olduğunu da bilirdim.

Bakışlarından muziplik okunan yeşil gözlerinin kenarlarını kıvrıttıran, arkadaşça bir gülümsemeyle, “Geç kaldınız,” dedi adam. Sanki beni tanır gibiydi. Yaklaşık otuz beş yaşlarındaydı. Hayır. Otuz üç. Yaş tahmini ve insanları okumada iyiyimdir. Bunu yaramazlık yaptıklarında okuldaki öğrencilerim de sıklıkla görmüştür.

Ben de adama gülümsedim. Öğrencilerim dışında, yabancılara karşı genelde mesafeliyimdir ama bu adamın yanında kendimi rahat hissetmiştim. “Ve siz de smokininizi yanınıza almayı unutmusunuz,” diye takıldım. Doğrusu, onun gibi giyinmiş birinin kendini içeri nasıl aldırıldığını merak etmiştim.

Ellerini kum sarısı, bir günlük kirli sakalında gezdirdi. “En azından tıraş oldum.”

Gülümsemem yüzüme yayıldı. Cevap vermek niyetindeydim ama mikrofondan tiz bir ses duyuldu. Fotoğraflarından Ricco Alvarez olduğunu anladığım bir adam sahneye çıktı ve hiç şüphesiz yeni başyapıtı olan üzeri örtülü eserinin yanında durdu. Hoş ve James Bond tarzı smokiniyle yanımda oturan adamın tam tersi bir görünümdeydi.

“Hepiniz hoş geldiniz,” dedi eserleri gibi İspanyol mirası, aksanlı sesiyle. “Ben Ricco Alvarez, bu büyük gecede sanata ve çocuklara olan sevgimi benimle paylaştığınız için teşekkürler. Ve size *Chiquitos* adlı eserimi takdim ediyorum; İngilizce adıyla, Ufaklıklar.”

Örtüyü kaldırdı ve Alvarez'in öncekilerden farklı, bu beklenmedik eseriyle izleyicilerin nefesi kesildi. Bir manzara resminin aksine, farklı milletlerden üç çocuğun el ele tutuştuğu bir portreydi bu. Ortama uygun bir çalışmaydı, gerçi içten içe yeteneğini muhteşem bir şekilde yansıtan manzara resimlerinden biri olmasını dilemiştim.

Yanımdaki adam dirseklerini dizlerine koyarak eğildi ve kısık sesle sordu: "Ne düşünüyorsun?"

"Bu gece için harika," dedim ihtiyatla.

"Ah, çok diplomatik bir yanıt," dedi hafif bir tebessümle. "Manzara resmi olmasını isterdin."

Bir anda kendimi savunma gereği duydum. "Güzel manzara resimleri yapıyor."

Sırıttı. "Manzara resmi yapmalıydı."

"Ve şimdi," diye anons etti Ricco, "müzayede süresince salonda dolaşp, bu geceki de dahil olmak üzere eserlerim hakkında sorularınızı cevaplayacağım. Mümkün olduğunca, birçoğunuzla tanışma şerefine erişmeyi umuyorum. Lütfen sahneye gidip *Chiquitos*'a yakından bakmaya çekinmeyin."

"Yakından bakmaya gidecek misin?" diye sordum yanımdaki adama.

"Bu kalabalıkta değil," dedi. "Ricco'nun portre yapma girişimi zaten ilgimi çekmiyor." Bana göz kırptı. "Onunla tanıştığında egosunu besleme. Egosu zaten yeterince büyük." Çıkışa yöneldi. Karnımda kelebek uçuşması hissiyle kim olduğunu merak ederek arkasından bakakaldım. Zihnimde konuşmamızı tekrarlararken kaşlarımı çattım. Ricco. Ricco Alvarez'e ilk ismiyle hitap etmişti ve onu tanıyormuş gibi egosundan bahsetmişti. Ricco'yu nereden tanıdığını öğrenmek için çok geçti. Portre veya değil, bu özellikli

resme yakından bakmak için istekliydim. Ricco'yla henüz tanışmamıştım, tam bir hayal kırıklığı sebebiydi. Ama çalışmasını görme fırsatım olduğu için hâlâ çok heyecanlıydim.

Az sonra, galeride boş boş dolanıp tüm Alvarez koleksiyonunu keşfetmenin tadını çıkarıyordum. Üniversitedeyken eserleri üzerine çalıştığım Chris Merit'in bir sergisine katılmıştım. O da bir zamanlar yerel bir sanatçıydı. Daha sonra Paris'e taşındı diye hatırlıyordum. Heyecanla onun çalışmalarına yönelmiştim. Uzmanlık alanı kentsel manzara –çoğunlukla eski ve yeni San Francisco– ve gerçek objelerin nefessiz bırakan derinlikte portreleriydi.

Küçük odadaki birkaç manzara resminden hangisini alacaklarını tartışan ihtiyar çifte katıldım. Kendime hâkim olamayarak, "Bence hepsini satın almalısınız," diye lafa karıştım.

Adam alaycı bir şekilde, "Ah, karıma fikir vermeyin," dedi. "Yoksa ikiniz beni düşkûnlerevine koyacaksınız. Şunu şöminenin üzerine asmak için istiyor."

"Cimri adam," dedi gri saçlı kadın, kocasının kolunu şakayla dürterek. Sonra beni süzdü ve iki tabloyu işaret etti. "Söyle bakalım tatlım. Sence bu ikisinden hangisi daha iyi sohbet malzemesi?"

İki seçeneği de inceledim, Merit sıklıkla renk kullansa da bunların ikisi de siyah beyazdı. Resimlerden biri San Francisco şehir merkezinin fırtınalı bir havadaki manzarasıydı. Diğeri ise Golden Gate Köprüsü'nün bulutlarla örtülü haliydi, hemen arkasından şehrin silueti görülüyordu.

"Zor bir seçim," dedim düşünerek. "İkisinin de insanı bir parça huzursuz edici bir yönü var ama bir yandan 'Vay be!' de dedirtiyor." Fırtınalı şehir manzarasını işaret ettim. "Bildiğim kadarıyla burada 1997'de şehri etkisi altına alan Nora Kasırgası resmedilmiş. Bana göre bu evinizde size konuşma malzemesi ve biraz da tarihi sohbet konusu verir."

“Çok haklısın canım,” dedi kadın gözleri parlayarak. “Bunu alalım.” Kocasına beklentiyle baktı. “Bu harika. Benim olmalı.”

“O zaman senin olacak,” diye onayladı kocası.

Kadının sevinci beni gülümsetti ama biraz da gıpta etmiştim. Bu gece eve onun aldığı parçayla dönebilmeyi çok isterdim.

“Bana sormak istediğiniz bir şey varmış,” dedi bir adam. Dikkatimi sergi girişindeki, düzgün kesimli sarı saçlı adamın olduğu yere yönelttim. Uzun boylu ve etrafa sahiplik havası yayan, kendinden emin biriydi. Gözleri, gördüğüm en benzersiz gümüş grisi gözlerdi.

“Ben, Mark Compton,” dedi. “Galeri yöneticisi. Ve size sorunuza cevaplamaktan fazlasını borçluyum gibi görünüyor. Müşterilerimize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.” Yaşlı çifte döndü. “Bir seçim yaptığınızı varsayıyorum?”

“Açıkçası yaptık,” dedi adam. Belli ki karısının bir seçim yapmış olmasından memnundu. “Mümkünse tabloyu bu gece yanımızda götürmek istiyoruz.”

“Harika,” dedi Mark. “Bana bir dakika verirseniz, sizin için paketlemelerini isteyeyim.”

Birlikte yürümeyi önerince başımı iki yana salladım. “Acelemin yok. Satışınızla ilgilenin, beni sonra da bulabilirsiniz.”

İlgi dolu gümüş rengi gözleriyle bana dikkatle baktı, aniden utandığımı hissettim. Şüphesiz herhangi birinin standartlarına göre klasik bir yakışıklılığı vardı. Ama bunun ötesinde içinde ham ve cinsel bir tarafı da barındırıyor gibiydi. Neredeyse yırtıcı bir taraf.

“Tamam, o zaman,” dedi usulca. “Sizi sonra bulurum.” Çifte anlam ifade eden imalı bir açıklama değildi bu ama yine de bir şey var gibiydi. Bakışları yaşlı çifte kaydı. “Haydi, gidip işinizi halledelim.”

Bana yardımım için teşekkür edip hızlıca Mark'ı takip

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ettiler. Mark görüş alanımdan çıktığı an nefes verdim; nefesimi tuttuğumun ve manen sarsıldığının farkında bile değildim. Ayrıca sadece gözleriyle beni değerlendirmesi çok... çok ne? Samimi mi? Tabii ki, hayır. Günlükleri okuduğumdan beri hâlâ aşırı çalışan hayal gücüm yüzündendi. Mark günlükteki adam mı, diye merak ediyordum. Kesinlikle Rebecca'nın sözlerinin şekillendirdiği gibi vahşi bir cazibesi vardı. Ama aynısı Ricco Alvarez'de de vardı. Yok artık, deliriyordum.

Bir görevli beni başka bir "çılgın" düşünce âlemine girmekten alıkoyarak, çiftin satın aldığı tabloyu sergiden kaldırdı. Kendimi çözümleme yapmayı bırakıp rahatlamaya ve Chris Merit'in en yeni çalışmalarını keşfederek yalnızlığın keyfini çıkarmaya zorladım.

"Merit'i sever misin?" Bu seferki ses tanıdıktı.

Sunum esnasında yanımda oturan adama döndüm. Girişte dikiliyordu. Hızlı ve hevesli bir şekilde kafa salladım. "Hem de çok. Portreleri de olsun isterdim ama bu şehir manzaraları da muhteşem. Ya sen?"

Duvara yaslandı. "Duyduğuma göre aşırı şişkin bir egosu yokmuş. Benden artı puan aldı."

Başımı eğdim ve bu basit sohbetle gevşeyerek onu inceledim. "Madem Ricco'yu sevmiyorsun, o zaman neden buradasın?"

Girişte Mark Compton göründü. "Görüyorum ki pek fazla uzaklaşmamışsınız," dedi bana bakarak. Ardından gözlerini diğer adama çevirdi. "Ricco'nun etkinliğinde kendi eserlerini pazarladığını söyleme." Tekrar bana baktı. "Kendi eserlerini mi pazarlıyordu?"

Bakakaldım. "Bekle. Kendi eserleri mi?" Bakışlarımı, gördüğüm fotoğraflardaki Chris Merit'e hiç benzemeyen isimsiz arkadaşşıma çevirdim. "Kimsin sen?"

Dudakları muzipçe yukarı kıvrıldı. “Kırmızı pabuçlu adamım.” Bunu dedikten sonra da dönüp uzaklaştı.

Kafamı hızla iki yana salladım. “Ne? Bu da ne demek?” Mark’a döndüm. “Bu ne demek? Kırmızı pabuçlu adam?”

“Kim bilir?” dedi Mark. Dudaklarını onaylamadığını belirtircesine ince bir çizgi gibi düzleştirmişti. “Chris’in çarpık bir espiri anlayışı vardır. Neyse ki bunu tuval üstünde göstermiyor.”

Dilim çözöldü. “Bekle. Sen şimdi onun Chris Merit olduğunu mu söylüyorsun?”

Beynimi gördüğüm ve onu daha farklı hatırladığım fotoğrafları düşünmeye zorladım. Başkasının resmiyle mi karıştırmıştım?

“O, Chris,” diye onayladı. “Ve senin de gördüğün gibi tuhaf bir tarzı var. Seninle kendi sergi odasında dikilip kim olduğunu bile söylemiyor.” Ellerini beline koydu. “Dinle, Tesse bana dedi ki sen... Affedersin, adın neydi?”

“Sara,” diye yanıtladım. “Sara McMillan.”

“Sara,” diye tekrarladı. Sesi sanki adımı tadar gibi kısıktı. Zaman geçtikçe, küçük sergi alanı daha da küçülüyor gibiydi. “Tesse doğruyu söylüyordu. Rebecca izne ayrıldı.”

Sesi yeniden iş adamı tonuna dönmüştü. Az önceki çatlayan ses tonunu hayal mi etmişim diye merak ettim. Ne de olsa son günlerde adım adım delirmeye doğru ilerliyordum. “Anlıyorum,” dedim. “Ona ulaşmamın bir yolu var mı?”

“Eğer bir yol bulursan bana da söyle,” dedi. “Çıktığı zengin adamla tekne yolculuğu yapmak için iki haftalık izin aldı. Sonra o iki hafta tüm yaz oldu. İzin verdim çünkü işinde iyiydi ve müşteriler onu çok seviyordu. Ne yaptığını bilmeyen stajyerlerin eline kalmak beni deli ediyor. Geçici olarak onun yerini dolduracak, ne yaptığını bilen birini almam gerekiyor.”

“Tüm yaz,” diye tekrarladım huzursuzca. Ortada gerçekten garip bir durum vardı. Tüm yaz, çalışan bir kadının işini ihmal etmesi için uzun bir süreydi. Ama Mark’ın zengin adam yorumu bana bazı nedenlerden dolayı yanılsamış gibi gelmişti. Gerçi bunun sebebi Rebecca’nın uzun izin süresi yüzünden, Mark’ın hayal kırıklığına uğramış olması da olabilirdi. Ya da belki... O zengin adamı kıskanıyor olabilir miydi? Kaşlarımı çattım. “Seni böyle ortada bırakmak... Bu kız kardeşimin bahsettiği sorumluluk sahibi Rebecca’ya benzemiyor.”

“İnsanlar genelde göründükleri gibi değildirler,” dedi Mark ve beni Chris Merit’in eserlerine doğru yönlendirdi. “Sanatı her zaman sanatçısını yansıtmaz. Yüzeyi geçmedikçe altında yatan asıl kişiyi asla bilemezsin.”

Ya da çekmecesini karıştırmadıkça, diye düşündüm suçlu bir şekilde. Rebecca işini bırakıp gidecek biri gibi gelmemiştii bana. İşini seviyordu. Yine de yanılıyor olabilirdim. Rebecca girdiği o dünyadan büyüldüğü kadar korkmuştu da. Böyle bir saplantıyı, böyle bir korkuyu ne yaratmıştı? Artık bunun cevabını öncekinden de çok merak ediyordum.

Ani bir merakla ve buradan daha fazlasını bilerek ayrılma ihtiyacıyla kendimi tutamadım. “Yaz sonuna kadar Rebecca’nın yerini alabilirim. Öğretmenim ve şu anda tatildeyim. Güzel Sanatlar Enstitüsü Yüksek Lisans derecem ve iş lisansım var. Modern Sanatlar Müzesi’nde üç yıl stajyer olarak çalıştım ve sanat hakkında bilgi sahibiyim. Tüm sanatlar hakkında. İsterseniz beni sınavın.”

Gözlerini bir anlığına kıstı. Sessizlik saniyeler boyunca aramızda uzadı.

“İşe alındın, Sara McMillan. Pazartesi başlayabilirsin. Akşamın geri kalanının tadını çıkarman için seni yalnız bırakıyorum.” Se-

sini tamamen alçaltıp adeta fısıldadı: “Sonra tamamen benimsin.” Döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Gözlerimi kırıştırdım, afallamıştım. Az önce beni işe almıştı, hem de tek bir soru dahi sormadan. İş saatlerini veya maaşımı sormamıştım. Derin bir nefes aldım. Buraya Rebecca’yı bulmaya, hayatta ve iyi olduğunu öğrenmeye gelmiştim. Bunun yerine, Rebecca olmak üzereydim; daha doğrusu galerinin pazarlama müdürü olmak üzereydim. Yine de Rebecca’yı bulabilirim, dedim kendi kendime. Rebecca’ya bir şey olmuştu ve ben de bunu ortaya çıkarmak zorundaydım. Burada bulunma nedenim buydu. Başka bir amacım yoktu.

Dördüncü Bölüm

İçimden bir şeyler koparken, olanlara hâlâ inanamayarak Chris Merit'in sergi alanında dikiliyordum. Sıcak basmıştı ve kafam karışmıştı. Etrafımdaki her şey dönüyor gibi hissediyordum. Olmayan paramı da bu gece için bilete harcamama rağmen galeriyi hızla terk ettim. Kapıya koştum, yani tam olarak koşmamış olsam da ona yakındı. Galeri serindi ama bedenimi saran bu açıklayamadığım sıcaklık hissi yüzünden çaresizce hava almaya ihtiyacım vardı. Düşünmeli, bana neler olduğunu çözmeliydim; çünkü bu his bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Sokağa çıktığımda beni gecenin serinliği karşıladı. Arabama gitmek için çabucak sola döndüm. Çantamın kolu duvardaki çıkıntıya takıldı ve nasıl olduysa klipsi açıldı, içindekiler yere döküldü. Çileden çıkarak eğilip eşyalarımı toplamaya çalıştım. Bu tam da benim yapacağım bir şeydi. Yeniden kendim gibi hissettiren her zamanki sakarlığım beni bir parça rahatlatmıştı. Yani, başka kim çantasını duvardaki çıkıntıya takıp içindekileri dökmeyi başarırdı ki?

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Başımı kaldırdım, Chris Merit'ti. Bir süre gerginliğimi da-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

ğtırmak için söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Galeride onun yanında rahat hissederken, artık kim olduğunu bildiğim için dilim tutulmuştu. O muhteşemdi. Yanlış hissettirse de yere eğildiğinde bile inanılmaz derecede iyi görünüyordu. Bu gece alacakaranlık kuşağında gibiydim. Bunun ne kadar tuhaf olduğunun başka bir açıklaması yoktu.

“Ben... şey... hayır,” demeyi başardım. “Teşekkürler. Hallettim. Zaten küçük bir çanta. Pek bir şey almıyor.” Ayağa kalkmadan önce rujumu ve küçük cüzdanımı toplayıp tekrar çantama koydum. Bir metre altmış iki santimlik boyumun üzerinde kule gibi yükselmiş, tam tepemde elinde anahtarlarımla dikiliyordu. Ricco’nun etkinliğinde yanımda otururken ne kadar uzun boylu olduğunu ya da rüzgâr burnuma getirene kadar nasıl toprak gibi, leziz ve erkeksi bir kokusu olduğunu fark etmemiştim. Mark’tan farklıydı, pek sofistike ve güler yüzlü değildi; daha çok vahşiydi ve kokusu gibi incelikten yoksundu. Yine galerideki o insanı darmadağın eden gülümsemesiyle anahtarları salladı. “Bu kadar acele nereye gidiyorsan, bunlara ihtiyacın olacak.”

“Teşekkür ederim,” dedim anahtarları alırken. Parmakları benimkilere sürtündü ve kolumdan yukarı çıkan elektriklenme göğsüme dağılıp nefesimi kesti. Gözlerim onunkilerle buluşunca, bakışlarının o koyu yeşil derinliklerinde bu farkındalığı onun da yaşadığını gördüm. Sadece benimle aynı tür bir farkındalık mıydı, emin değildim. Belki sadece duygularımı saklamakta berbatım, o da ona karşı olan tepkilerimi fark etmişti ve bu onu eğlendirmişti. “Erkenden ayrılıyorsun,” derken elleri kalçasına gitti ve blazer ceke-tini, dar siyah tişörtünün etkileyici göğsünü nasıl sardığını görme-me yetecek kadar geriye itti. Dünya üzerindeki tüm diğer kadın-ların da yapacağı gibi gördüğüm şeyi beğenmiştim. “Evet,” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Silkinip dikkatimi yüzüne, beni nefessiz bırakan dolgun dudaklarına verdim. Görünen o ki bu gece her şey beni nefessiz bırakıyordu.

“Eve gitmem gerek.”

“Arabana kadar seninle yürümeme ne dersin?”

Benimle arabama kadar yürümek istiyordu. Bunu neden yapmak istediğini bilmiyordum. Beni tanıımıyordu bile. Benimle aynı elektriklenmeyi hissetmiş olması mümkün müydü ya da onu eğlendiriyordum da o da keyfini çıkarmaya devam mı etmek istiyordu? Mark onun tuhaf bir espri anlayışı olduğunu söylemişti. “Neden bana kim olduğunu söylemedin?” Espri konusu olmaktan hoşlanmadığım için bir çırpıda soruvermiştim.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Çünkü söyleseydim çalışmalarından nefret bile etsen beğendiğini söyleyecektin.” Düz bir ifadeyle ona baktım. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. “Bu sinsice.”

“Seni çalışmalarımı beğenmişsin gibi yapma zahmetinden kurtardım.”

“Hiçbir zahmet olmazdı çünkü çalışmalarını seviyorum.”

“Ben de çalışmalarımı sevmeni seviyorum,” diye onayladı, gözlerinde sıcak bir parıltıyla. “Yani... seninle arabana kadar yürüyebilir miyim?”

Sergiden kaçışım daha çok yolumun kesilmesine dönüşmüştü ama artık bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. “Tamam,” dedim, sesimin kısıklığı beni dehşete düşürmüştü. Pek fazla kişiyle çıkmamış olmamın bir nedeni vardı çünkü bunda çok kötüydüm. Biriyle çıkarken çekingenleşirdim ve aradığım şeyleri bana karşı kullanan yanlış adamları seçerdim. Baskın, kontrolcü; yatak odasında beni tahrik edip, gerçek hayatta bayan erkekler. Bu genetikti. Bir kız kardeşim olsaydı eminim ki o da erkekler konusunda en az ben ve annem kadar aporal olurdu. Ve Chris ilk ba-

kışta kibirli ya da kontrolcü biri izlenimi uyandırmamıştı. Galeride bana kim olduğunu söylememe hatasına düşme nedeni bir şekilde tepkimi kontrol etmekte. Düşündüğüm gibi benimle ilgilendiğinden değildi. Fazla detaycı davrandığımın farkındaydım. Chris Merit'in kadınlara dair kendi seçimleri olabilirdi ki muhtemelen vardı da. Listeye benden bir parça bile koymaya ihtiyacı yoktu.

"Adımı biliyorsun," dedi, beni düşüncelerimden sıyrarak. "Benim de seninkini öğrenmem adil olur."

"Sara. Sara McMillan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sara."

"Bunu benim sana söylemem gerekirdi," dedim. "Eserlerini sevdiğimi söylerken şaka yapmıyordum. Üniversitede senin eserlerin üzerine çalıştım."

"Şimdi de beni yaşlı hissettiriyorsun."

"Hiç de öyle değilsin," dedim. "Resme çok genç yaşta başladın."

Bana yandan bir bakış attı. "Eserlerim üzerinde çalıştığını söylerken şaka yapmıyordun."

"Sanat uzmanıyım."

"Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

Karnıma küçük bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Öğretmenim."

"Sanat öğretmeni?"

"Hayır," dedim. "Bir lisede İngilizce öğretmeniyim."

"O zaman neden sanat okudun?"

"Sanatı seviyorum."

"Yine de İngilizce öğretmenliği mi yapıyorsun?"

"İngilizce öğretmeni olmanın nesi kötü?" diye sordum sesimdeki savunmacı tonu gizleyemeden.

Yürümeyi bırakıp bana döndü. "Hiçbir kötü yanı yok, sadece istediğin işi yaptığını düşünmüyorum"

“Bunu söyleyebilecek kadar iyi tanıımıyorsun beni. Hatta hiç tanıımıyorsun.”

“Galerideyken gözlerinde gördüğüm heyecandan biliyorum.”

“Bunu inkâr etmiyorum.” Kuvvetli bir rüzgâr hızlıca bize doğru esti ve tüylerim ürperdi. İncelenmek istemiyordum. Bu adam şimdiden çok fazla şey fark etmişti. “Yürüyelim.”

Ceketini çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan omuzlarıma koydu, topraksı vahşi kokusu etrafımı sardı. Chris Merit’in ceketini giyiyordum ve yine tutulup kalmıştım. Elleri ceketin yakasındaydı, gözlerini bana dikmişti. Sağ kolunun her bir santimetresini kaplayan, rengârenk muhteşem dövmesine takıldı gözüm. Hiç dövmeli bir adamla olmamıştım ve asla onları beğeneceğimi düşünmemiştim. Ama kendimi acaba başka neresinde dövmesi olabilir diye merak ederken buldum.

“Mark’la konuştuğunu gördüm,” dedi. “Bir şey mi satın aldın bu gece?”

“Keşke,” dedim homurdanarak. Bir kadına yakışmayan bu sesle doğal olarak utanıp, gerçekliğe döndüm. Biz farklı dünyalardandık; bu adam ve ben. Onun gerçekleşen hayallerine karşın benimkiler imkânsızdı. “Bırak tüm seti, fırçalarından sadece birini bile almaya gücümün yeteceğini sanmıyorum.”

Gözlerini kıstı. “Çevirdiğin işi söylememek için böyle kaçamazsın.” Sesi yumuşak bir zımpara kâğıdı gibiyken yine de sinir uçlarım üzerinde kadife etkisi yaratmayı başarıyordu. Hâlâ sanat hakkında konuştuğumuzdan emin olamadım ve boğazım kurudu. Sertçe yutkundum. Bu işe girip girmeyeceğime henüz karar vermemiştim. Bu yüzden ona söyleyiverdim: “Bu yaz galeride çalışacağım.”

Açık sarı kaşları yukarı doğru kıvrıldı. “Hemen mi?”

“Evet.” Bu kelime ağzımdan çıkışta en artırılgan gerçek olduğunu.

Çevresiz PDF Kitap Arama - <https://www.kitapy.org>

işi almaya zaten karar verdiğimi biliyordum. “Rebecca dönene kadar onun yerini dolduracağım.” Yüzüne baktım ama herhangi bir tepki göremedim. İfadelerini saklayan biriydi ya da ben tepkisini göremeyecek kadar yakınındaydım.

Elleri hâlâ ceketin yakasındaydı ve uzun bir süre hareket etmedi. Hareket etmesini istemiyordum. İsteğim... Bilmiyordum... Ama, evet, aslında istiyordum. Beni öpmesini istiyordum. Yüzümü kızartan, saf, olağanüstü bir andı günlükten kaptığım bir ifadeydi bu. Gözlerimi kaçırdım, bakışlarındaki ateş beni içten dışa yakıp kavuruyordu. Arabamı işaret ettim, bu kadar uzağa park edilmiş tek arabanın benimki olduğunu fark edince şaşırdı. “Bu benimki.”

Yavaşça ellerini ceketimden –daha doğrusu ceketinden– çekti. Çantamdakileri tekrar dökmemeye çalışarak hızla arabama yürüdüm, kilidi ve kapıyı açarken kaldırımın kenarında durdum. Arkamı döndüğümde onu yanı başımda buldum, muhteşem derecede yakındı. Beni çıldırtan kokusu, bedenimin alt kısımlarındaki sıcaklığı artırıyordu.

“Eşlik ettiğin ve ceket için teşekkürler.” Ceketini çıkardım. Uzanıp aldı.

Bir yandan bana dokunmasını umarken, diğer yandan bundan korktum. Tamamen kontrolden çıkmıştım ve kafam karışmıştı.

“Benim için bir zevkti... Sara,” derken yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Sonra döndü ve başka bir kelime etmeden yürümeye başladı.

Saatler sonra üzerimde kısa şortum ve atletimle yatağımın üzerinde oturuyordum. Önümde kutu ve tornavida vardı. Neden bilmiyordum ama galerideki işi kabul etme fikri kutuyu açmayı zorunlu

hale getiriyordu. Ama öyleydi, zorunluydu. Kutunun kapağı yakutla süslenmiş ve ortasına soyut bir tasarım kazınmıştı. Geri kalan kısımları gibi güzelce tasarlanmış kapatma mandalı eski ve kırılması kolaymış gibi görünüyordu.

“Ne kadar gösterişli,” diye mırıldandım parmağımla tasarımı incelerken. Kutuyu kırmak pek benim yapacağım bir şey değildi, tabii Rebecca’nın özelini ihlal etmek de öyle. O zaman neden, neden, neden bu kutuyu açacağımdan emindim? Neden içinde ne olduğunu öğrenmek zorundaydım? “Fazla merak iyi değildir, Sara.”

Fark etmezdi. Kendi iyiliğim için bunu yapmak zorundaydım. Tornavidanın yassı ucunu kutuyla kapağın arasına sokup baskı uyguladım. Mandal kolayca açıldı. Heyecandan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Neden kendimi tehlikeye atıyordum, neden kutu ve tüm bunlar bu kadar önemliymiş gibi hissediyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Yavaşça kapağı kaldırdım, kırmızı lüks kadife ilk gördüğüm şeydi. Neyin kadifede böyle özenle korunduğunu merak ederken, kalbim göğsümü delercesine atmaya devam ediyordu.

Beşinci Bölüm

Kutunun içinden çıkanlara bakakaldım. Bu gerçekten beklenmedik bir durumdu. Kutuda bir fırça ve ancak bir kadının geride bırakacağı şekilde yırtık bir fotoğraf vardı. Fotoğraftaki Rebecca'ydı. Depodaki o kadar kişisel eşyasının arasında hiç fotoğrafının olmamasını neden garipsememiştim bilmiyorum. Galerinin internet sitesinde de yoktu. Bunları daha önce fark etmememin nedeni belki de onun nasıl görüldüğünü bilmek istememendi.

Parmaklarımın arasına aldığım fotoğraftaki Rebecca'yı inceledim. Uzun, kum sarısı saçlarıyla güzel ve minyon bir kadındı. Yüzündeki parlak gülümsemeden fotoğraf çekildiğinde son derece mutlu olduğu anlaşıyordu. Göz rengini çıkaramadım, yeşil gibi görünüyordu; benimkilerse kahverengiydi. Görüntüsü beni büyülemişti. Fotoğrafı neden yırtmıştı acaba? Kim çekmişti? En çok merak ettiğim şey ise neden yırttıktan sonra fotoğrafı saklamıştı?

Dikkatimi fırçaya verdim. Saklamak için tuhaf bir eşya seçmiydi, gerçi yarım bir fotoğrafı saklamak da öyleydi. Fırçayı alıp, parmaklarımı uçları sarı boyalı kılları üzerinde gezdirdim. Ahşap

sapında herhangi bir marka ya da logo yoktu. Bu açıkça manevi değeri olan bir eşyaydı, galeride çalıştığı göz önüne alınırsa çok da şaşırtıcı değildi. Yani günlükteki adam ressam mıydı? Birçok kişi olabiliirdi. Chris olabileceğini düşündüğümde midem düğümlendi. Chris'i ve yeşil ötesi gözlerini düşünüp duruyordum.

Fotoğrafı ve fırçayı içine koyup kutuyu kapattım, komodinin üzerine koydum. Bilgisayarım yanımda, yatağın üstündeydi. Açıp Chris Merit ismini arattım ve görsellere tıkladım. Çabucak Chris'le, onun daha yaşlı versiyonu olan iki kişinin fotoğraflarına ulaştım. Babası Paris'te yaşayan en ünlü piyanistlerden biriydi. Böyle bir şeyi nasıl unuttuğumu ya da babayla oğlun resmini nasıl ilişkilendirdiğimi bilmiyordum. Gerçi aralarındaki benzerlik inkâr edilemezdi.

Chris'in adını Google'da arattım ve karşıma Wikipeidi sayfası çıktı. Otuz üç değil otuz beş yaşındaydı ve birkaç manken ve aktris-le çıkmıştı. Ben onun dengi değildim. O yüzden gecenin bir vakti neden bu adam hakkında bir şeyler araştırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hiç evlenmediğini zihnime yazarken dudaklarımı sıktım. Annemin sözleri gelmişti aklıma. Otuz beş yaşına kadar evlenmemiş bir adam ya eşcinseldir ya da sakladığı kirli çamaşırları vardır. Boğazım düğümlendi. Tanrım, onu öyle özlemiştim ki. Keşke hâlâ burada olsaydı da ona danışabilseydim. Gerçi ona danışıp başka bir kadının cinsel hayatına olan takıntımı anlatamazdım. Dudağımı ısırdım. Başka bir kadının cinsel hayatına mı takmıştım? Hayır, diyerek hemen bu fikri reddettim. Takıntılıysam da bu onun güvenliğiyle alakalı bir takıntıydı.

Eğer Chris'in kirli çamaşırları varsa ve Rebecca bunları keşfetmişse bundan sorumlu tutulmuş olabilir miydi? Kulağa daha çok bir roman konusu gibi gelen bu fikir beni güldürdü. Buna rağmen

okumaya devam ettim. Chris, Paris'te yaşıyordu. Buraya ziyarete gelmiş olmalıydı. Muhtemelen şimdiye kadar geri dönmüştü.

İçimi aniden hayal kırıklığı kapladı. Bir yardım etkinliğinde tanıştığım, büyük bir bilgisayar şirketinin CEO'su olan Michael Knight'tan sonra Chris iki yıldan fazla süredir bana ilgi gösteren ilk erkekti. Michael'ın yanlış nedenlerle çekici bulduğum tür adamlardan biri olduğunu kısa sürede fark etmiştim. Baskın, kontrolcü, karşındakini kadınsı ve güvende hissettiren türde biriydi. Kendinizle ilgili bildiğiniz her şeyi paramparça edene kadar sürerdi bu. Onun ya da böyle bir güç yayan Mark gibi adamların neden hâlâ beni cezbettiklerini anlamış değildim. Tek bildiğim şuydu; önceden yaptığım gibi başlangıçta duygusal ve önemser görünen erkeklerle çıkmak bende işe yaramıyordu. Chris, Mark gibi güç ve kontrol manyağı görünmüyordu. Gerçi onu bir daha görebileceğimden bile emin değildim.

Günlüklerden birini aldım ve okumaya başladım.

Ona, onunla bir daha görüşmeyeceğimi söyledim. Onunla görüşüp görüşmeyeceğime kendisinin karar vereceğini söyledi. Kolayca çekip gidemeyeceğimi bilmeliydim. Peşimden geleceğini ve zaten zayıf biri olarak ona karşı koyamayacağımı bilmem gerekirdi. Neler olduğunu anlayamadan kendimi gün ortasında, yakınlarımızda başkalarının da olduğu depoda buldum. Beni sertçe duvara itti ve iç çamaşırımı aşağı indirdi. Dudaklarını kulağıma bastırdı, sıcak nefesi boynumu ısıtırken, "Kuralları biliyorsun, seni cezalandırmak zorundayım," dedi. Gözlerimi kapattım çünkü cezalandırılacağımı biliyordum. Biliyordum, ama yine de onu istiyordum. Bana yaptığı, dönüştüğüm şey buydu. Islanmıştım ve sızlıyordum. İhtiyaçlarım için yalvarmaya hazırdım... Cezalandırılmaya hazırdım.

Kalçama vuran elinin ilk hissettirdiği şey saf acıydı, ama çığlık atmadım. Birileri duyabilecekken atamazdım. Nasıl olduysa, her zaman olduğu gibi acı zevke dönüştü. Ona olan ihtiyacım yoğun ve eksiksizdi. İçime girdi; gözyaşlarımı ve ihtiyacımı zor durdurdum. Beni olabildiğince sert bir şekilde becerdi. Onun verdiği zevke karşı savunmasızdım.

Bittiğinde beni döndürdü. Elbisemi çekiştirip sutyenimi aşağı indirdi. Göğüs uçlarıma kısaç takıp acıya on beş dakika dayanmamı emretti. Kısaçları verdiği süreden daha önce çıkarırsam haberi olacağını garanti eder gibiydi. Sonra gitti, arkasından bakakaldım. Bana yaşatmadığı orgazmdan dolayı kadınlığım kasılıyordu. Tüm sinir uçlarım kalçamdaki ağrının ve göğüs uçlarımı ısırarak kısaçların farkındaydı. Acıyı durduramıyor, ona olan tutkumla mücadele edemiyordum. Çaresizdim ve korkutucu bir şekilde uyarılmışım.

Pazartesi sabahı tezgâhın üzerindeki ikinci bardak kahvemle banyoda dikilmiş, ipek gibi olmaları için saçlarımı tarıyordum. Saat sekizdi ve bugün galeriye gidecektim. Mark, "Pazartesi başlayabilirsin," dediğinde, "Saat kaçta?" diye sormalıyım. Bunu soracak sağduyum olmadığı için sabah erkenden kalkıp galeri açılmadan yarım saat önce gitmeye karar vermişim.

Son bir fırça darbesiyle makyajımı tamamladım. Üzerimde vücudumu saran zümrüt yeşili bir elbise, siyah bir ceket ve siyah topuklu ayakkabılar vardı. Bu benim *özel bir yere gidiyorum* kıyafetimdi. Yıllar önce iş mülakatında da aynı kıyafetleri bugünkü gibi profesyonel görünmek için giymiştim. Nihayet kot ve tişört giyen liseli gençlerin dünyasından kurtulup yetişkinlerin dünyasına yöneliyordum. Bazı öğretmenlerin aksine asla

kot pantolonları tercih etmezdim. Genç görünümümün yüksek topuklu ayakkabıların ve eteklerin göz korkutucu etkisine ihtiyacı vardı. Çünkü lise öğrencileriyle olunca bu kıyafete daha çok saygı duyuluyordu. Kapının arkasındaki boy aynasından kendimi kontrol edip gördüğüm şeyi beğenmiştim. Müşterilerin çoğunun tercih edeceği gibi bir Chanel ya da Dior değildi, ama bütçeme göre olanı kullanmak zorundaydım.

Kahvemi bitirdikten sonra arabama yöneldim. Resmen öğrencilerimin okulun ilk günü oldukları kadar gergindim. Bu işi gerçekten aldığıma inanamıyordum ve aynı anda hem korkmuş hem heyecanlı hissediyordum. “Doğru,” dedim kendi kendime. “Sanki şüphe duymuşsun gibi.”

Rebecca’nın potansiyel talihsizliğinin benim talihim olması düşüncesinin yarattığı suçluluk midemi yakıyordu. Bu düşünceyle yaşayamazdım. Kimsenin talihsizlik yaşadığı falan yok dedim kendime. Rebecca’yı gayet iyi ve mutlu bir halde bulacaktım. Ben de geçici bir süreliğine de olsa sevdiğim hayata kavuşmuş olacaktım.

On beş dakika sonra galeriye vardığımda, Rebecca’nın güvenliğinden yeniden şüphe duydum. Eğer Rebecca her şeyini geride bırakacak kadar mükemmel derecede iyi ve mutluysa, sonsuza kadar o egzotik cennetine götürülmüşse, neden galeridekiler geri döneceğini söylüyordu?

Günlerimi sonsuza kadar sanatla çevrili olarak geçirmek hayalimdi. Burayı bırakıp kendi hayatıma döndüğümde bunun acı verici olacağını biliyordum, ama şimdilik bu yola girmiştim ve ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Arabamı galerinin arkasına park ettim. İndiğimde kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Küçük personel otoparkını geçip kapıyı açmayı denedim ancak doğal olarak kilitliydi. Kapıyı defalarca çaldım.

Geçen gece sarılmak istediğim genç kız göründü ve cam kapıyı açmadan önce beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“Sen Sara olmalısın.”

“Evet, benim,” derken ben de ona gülümsedim. “Sanırım, geleceğimi biliyordun.”

“Evet, burada olmana sevindim.” Üstünde açık pembe bir elbise vardı. Tokayla tutturduğu koyu renk saçlarıyla dün gecekinden daha da genç görünüyordu. “Yeterli personel yoktu, o yüzden senin gelmen bir lütuf.”

İçeri girdim, kapı arkamdan kapandı. Yanımdaki kadının –ya da kızın– kapıyı tekrar kilitlememesi beni endişelendirdi. Küçük bir galeri olabilirdi ancak sanat camiasınca en çok rağbet gören galerilerden biriydi. Mekâna yoğun bir para akışı vardı.

“Ben Amanda,” dedi. “Stajyerim, resepsiyon görevlisi olarak çalışıyorum.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Amanda,” dedim.

“Mark, Ricco’yla kahvaltıda. Dün geceki etkinliğin değerlendirilmesini yapıyorlar.” Açıklamasından sonra kafasıyla ileriye işaret etti. “Sana yeni ofisini göstereyim.”

Peşinden gitmeden önce tereddüt ettim. Amanda’yı gücendirme pahasına da olsa dönüp kapıyı kilitledim. Özür dilercesine gülümsedim. “Üzgünüm, sanat âşığıyım ve birilerinin girip buradaki sanat eserlerini çalma fıkri bile midemi bulandırmaya yetiyor.”

Gözle görünür bir şekilde rengi soldu. “Teşekkürler. Mark kapıyı kilitlemediğimi görseydi çok öfkelenirdi.”

Huzursuzluğu ve gerçekten korkmuş olması şaşırtıcıydı. Geçen gece hissettiğim koruma dürtüsü ortak konumuz haline gelmişti.

Amanda’ya ayak uydurdum ve sanat galerisinin arkasındaki dar koridorda ilerlemeye başladık. “Bundan Mark’ın sert bir patron olduğunu mu anlamalıyım?”

Bana hızlı bir bakış attı. “Zengin, yakışıklı ve neredeyse mükemmel. Burada da olmasını istediği şey bu. Ama ben mükemmel olmakta pek iyi sayılmam.”

“Diğer insanların mükemmel görünüşleri sadece kendimizi sorgularken bizim yarattığımız bir şey,” dedim ona. Fakat derinlerde bir yerde Mark’la yaptığımız o kısa konuşmayı düşündüğümde bile Amanda’nın düşüncelerine katılıyordum. Tabii, zenginlik kısmı hariç. Ne kadar parası olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer gerçekten öyleyse bu sadece galeri yöneticiliğiyle olmazdı.

“Hımm.” Amanda şüpheyle mırıldandı. “Kendimi onun çevresindeyken sorguluyorum sanırım, sadece korkutucu olduğu için değil. Adam bana baktığında bile kendimi kaybedecek gibi oluyorum.”

Mark’ın koyu gri gözlerini hayal ettim. Sadece Mark’ı tekrar görecektir olmak bile beni heyecanlandırıyordu. Ve şu an bunun nedenini anlayacak kadar kendimde değildim.

Bunu Amanda’yla paylaşma niyetinde olmadığımından onun yerine ona teşvik edici bir biçimde gülümsedim. “Eğer birbirimize destek olursak onu biraz daha az korkutucu hale getirebiliriz.”

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. “Bu fikri sevdim.”

Cevabı içimi ısıttı, içimdeki anaç öğretmen yüzünden artık onun korucuyu anne ayısı olacağıma emindim.

İncelememek için kendimi zor tuttuğum çeşitli tabloların olduğu başka bir koridora girdik. Daha sonra inceleyecek vaktim olurdu nasılsa.

“Geldiklerinde seni personelle tanıştıracacağım,” diye bilgilendirdi beni Amanda. “Senin dışında toplamda yedi kişiyiz. İki tanesi yarı zamanlı stajyer. Dün geceki etkinlikte geç saatlere kadar çalıştıkları için bugün geç gelecekler.”

“Sen neden erkenden gelecek kadar şanssızsın?” diye sordum ofislerin bulunduğu kısma açıldığını varsaydığım kapı girişinde durduğumuzda.

Yandan bir bakış attı. “Dün gece çok önemli bir müşterinin üzerine bir kadeh şarap döktüm. İşe erken gelmek benim cezam.”

Kaşlarını çatarken, sırtımdan bir ürperti geçti. “Ceza?”

Dikkatini tekrar bana vermeden önce giriş paneline bir şifre tuşladı. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Mark cezalandırmakta çok iyidir.” Tekrar yürümeye başlayınca onu takip etmek zorunda kaldım. Bana daha fazlasını sorma fırsatı vermek istemiyormuş gibiydi.

Karanlık birçok ofisten geçtikten sonra birinde durduk. Aman-da ışığı açtı. “Rebecca’nın ofisinde çalışacaksın.”

Kıpırdayamadım. Aklıma önceki gece günlükte okuduğum kısım gelince, buz kesilmiş bir halde olduğum yerde kalakaldım.

Kuralları biliyorsun, seni cezalandırmak zorundayım.

Altıncı Bölüm

Rebecca'nın ofisinden içeri girdiğimde burnuma gül kokusu doldu. Tatlı çiçeksi kokunun kaynağı, yanmadığı halde odayı tararken gözüme takılan parlak, kiraz ağacından yapılmış masanın üzerindeki küçük mum gibi görünüyordu. Rebecca'yı bulmak için burada olduğumu hatırlatan bu ufak kişisel dokunuşun, onun döneceğine dair bir işaret olarak beni teşvik etmesi gerekirken mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Beni daha fazla umutlandıracak bir şeyler bulmak için çeşitli türlerdeki, bir düzineden fazla sanat kitabının sıralandığı sağımdaki iki kitap rafına göz attım; tutunacak hiçbir ipucu yoktu.

"Telefonun kırmızı düğmesine basarsan benim masamdaki dâhili telefona bağlanırsın," diye mırıldandı Amanda.

Masanın arkasında durup çantamı çekmecelerden birine koyarken, "Harika," dedim. Kendimi kırmızı deri sandalyeye oturabilecek gibi hissetmiyordum. *Rebecca'nın sandalyesine*. Zaman kazanıp sinir uçlarımı karıncalandıran o huzursuz edici duygudan kurtulabilmek için, "Benim dâhili numaram kaç?" diye sordum.

"Dört."

Bakışlarım tam karşımdaki duvarda asılı olan tabloya takıldığında bir anlığına nefes almayı unuttum. Galiba Amanda o sırada bir şey daha söyledi ama onu duymadım. Mükemmelliğin ince fırça darbeleri ile yapılmış tablo tarafından olduğum yere çivilenmiştim; bu tabloyu ünlü Amerikan ressam Georgia O'Nay'den başkası yapmış olamazdı. Ofislerin giriş kapısına neden şifre sistemi kurduklarını şimdi anlamıştım ve mum bir anda daha anlamlı geldi. Çünkü tuvalin üzerine yağlı boyayla olağanüstü kırmızı ve beyaz güller resmedilmişti. Abartısız otuz bin dolar değerinde olmalıydı ve galeride olduğu için sahte olduğunu düşünmedim bile. Her gün göreceğim şekilde tam karşımdaki duvarda olması ise harikaydı. Buradayken Rebecca'nın da baktığı duvarın üzerinde.

"Mark'ın kişisel koleksiyonundan," diye açıkladı şaşkınlığımı fark eden Amanda. "Her ofiste bir tane var."

Dikkatimi kapı pervazına yaslanmış olan Amanda'ya verdim. "Mark'ın kişisel koleksiyonu mu?"

Başını salladı. "Ailesi New York'taki Riptide adlı bir numaralı galeri ve müzayede evlerinin sahibi," diye açıkladı. "Anladığım kadarıyla her birkaç ayda bir buradaki parçaları değiştiriyor. Hatta bir sonraki sefer ne getireceğini görmek için randevu alan müşterilerimiz var." Duyduklarım yüzünden ağzım açık kalmıştı. Güzel sanatların en ünlü parçalarını satan en elit müzayede evlerinden birinin adını duyunca, söyleyecek bir şey bulamadığım o nadir anlardan birini yeniden yaşamıştım.

Amanda keyifsiz bir şekilde güldü. "Herkes bu adamdan bir parça istiyor." Gülüşünün altında yatan tedirginlik hissedilebiliyordu.

Kafamı onu incelemek için eğip herkesin üzerinde durduğu noktayı belirterek, "Sen de bu kişilere dahil misin Amanda?" diye sordum.

Elini sallayarak bu fikri reddetti. “Buraya gelen birçok müşteri gibi ben de onun standartlarının çok altındayım.”

Amanda’nın kendine olan güvensizliği adeta benim de üzerime çöktü. Hatırlamak istemediğim ama görünce ayırt edebildiğim o eski duyguları canlandırdı. “Bu doğru değil. Sen bu konuda onun aşağısında değilsin ya da herhangi birinin.”

“Söylediğini takdir ediyorum ama bu yazdan sonra jeoloji ve kazı alanlarının bana daha uygun olduğuna karar verdim. Bir parça toz ve güneş, bana buradaki şampanya ve sanattan daha iyi gelecektir.”

“Sırf Mark’tan aşağıda hissettiğin için bu kararı verme.”

İfadesi ciddileşti. “O yüzden değil. Ben...” Ne diyeceğini düşünüyor gibiydi ama sonra bir şey söylemek yerine omuz silkti. “Sana dinlenme odasını göstermeme ne dersin? Başlamadan önce biraz kahveye ihtiyacım var. Burada doldurman gereken belgeler var. Kahve içerken bir yandan da sana açıklayabilirim.”

Birkaç dakika sonra Amanda bana, eğer işe ilk gelen ben olursam Mark’ın kahvesini tam olarak nasıl hazırlamam gerektiğini anlattı. O seramik kupaları doldururken ben de karşısındaki küçük ahşap masada otuyordum. Burada öğretmenler odasındaki gibi plastik bardaklar yoktu.

“Rebecca gideli ne kadar oldu?” diye sordum.

Amanda karşıma oturdu. “Pekâlâ,” dedi düşünceli bir tavırla. Ben kahveme toz krema koyarken oda kendisinininkine şeker koyuyordu. “Ben iki ay önce işe başladım. Geldiğimde burada değildi, demek ki en az iki aydır yok.”

“Başına ciddi bir şeyler gelmiş olmalı.”

“Kimse bir şey söylemedi, en azından bana söylemediler. Mark’ın yaz programına bakıp birini işe almasına memnun oldum sadece.” Bana bir kâğıt uzattı. “Yaz programı.”

Artan bir heyecanla programa baktım. Haftalık şarap tanıtımları, ziyarete gelecek birçok etkileyici ressam, bir numaralı özel par-tiler. İşte bu uzun zamandır, hayır, her zaman özlemini çektiğim hayattı.

“Yoğun bir program, değil mi?” diye sordu Amanda onay bek-leyerek.

“Çok yoğun ama bence bu güzel bir şey.”

“Rebecca işlerin başındayken bu kadar yoğun değildi. Hatta Mark senden önce on beş kişiyle görüştü ama hiçbirini işe almadı diye biliyorum. Onu ikna etmek için ne yaptıysan Tanrı’ya bunun için şükürler olsun çünkü ben yardımcı oluyordum ve işim başım-dan aşkındı.”

Onu ikna etmek için ne yaptıysam, diye tekrarladım zihnimde. Hiçbir şey yapmamıştım ve o da sorgusuz sualsiz beni işe almış-tı. Neden? Rebecca hakkında bir şeyler sorduğum için mi? Onu tanıyor gibi davranmıştım. Kahretsin. Mark’a bir kız kardeşim ol-duğunu söylemiştim. Bununla köşeye sıkıştırılıp yakalanma düşün-cesiyle kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Karşımda oturan Amanda bir dosya çıkardığında hâlâ işleri nasıl yoluna koyacağımı, ne uyduracağımı düşünüyordum.

“Bunlar Mark’ın doldurman gerektiğini söylediği işe giriş belgeleri ve birkaç test.”

“Test mi?”

“Evet. Test. Bir sorun mu var, Bayan McMillan?”

Mark’ın sesi karanlık ve buyurucuydu. Bakışlarımı ona çevirip yeni patronumun ne kadar çarpıcı olduğunu görünce derin bir ne-fes almamak için kendimi zor tuttum. Üzerinde bu ışıktaki daha çok soluk mavi gibi görünen, gümüş grisi gözlerini ortaya çıkaran açık gri bir takım elbise vardı. Yüzü özenle oyulmuş gibiydi, alt dudak

dolgundu, güçlü bir çenesi vardı. Uzun boylu ve atletikti; sarı saçları düzgünce şekillendirilmişti. O... çok yakışıklıydı.

“Ben öğretmenim, Bay Compton,” demeyi başardım sonunda. “İyi hazırlanmış testleri severim. Sadece ne tür bir test olduğunu merak etmiştim.”

“Temel şeylerle başlayacağız, ondan sonra nasıl devam edeceğimize ben karar vereceğim,” dedi hızlıca Amanda’ya göz attıktan sonra. “Evrak işini Bayan McMillan’la ben hallederim Amanda.” Sert ve otoriterdi. Korkutucuydu. Hatta korkutucu derecede seksiydi.

“Ah, tamam,” dedi Amanda düğmesine basılmış gibi ayağa fırlarken. Bu adamın onu korkuttuğu konusunda şaka yapmıyordu. Ve şimdi bu adamlayken onun hislerini anlayabiliyordum.

“Bu arada kahve hazır,” dedi Mark’a. Endişesi, Mark’tan alamadığı onay için yalvarması hissediliyordu. Bardağını alıp ona doğru yürüdü; Mark yol vermek için bir adım kenara çekildi. Ruhsuz ve ifadesiz gözleri bana odaklanmıştı. Bana Michael’dan miras kalan o savunmasız yanım yeniden ortaya çıkmıştı, tıpkı Amanda gibi hissediyordum. Damarlarımda kan yerine ateş dolaşıyor gibiydi. Hemen bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya karar verdim. Kolayca bu adamı memnun etmek isteyebilirdim ve hâlâ içimde olan bu yan beni dehşete düşürüyordu.

Michael’la olan o kadın değilsin, dedim kendime. Saf değildim. Tecrübesiz değildim. Cazibesine karşı kör olmasam bile bu adamın gücünün ve varlığının esiri olmayacaktım. Kontrol altındaydım. Ayrıca o benim patronumdu, sevgilim değil. Kahve makinesine doğru aylak aylak yürüdü ve bardağına kahve koyup, hiç sormadan benim bardağımı da tekrar doldurdu. Hareket etmeden önce gözleri benimkilerle buluştu; bakışları çelik gibiydi, hareketleri bir yandan baskın diğer yandan nazikti. Kahve isteyip istemediğimi

sormamıştı. İsteddiğime karar vermiş, ona göre hareket etmişti. Bu adamın karakteristik özelliklerini belirlemeli ve bunu hemen yapmalıyım. Bardağa dokunmayacaktım.

Hızlıca karşımdaki sandalyeye oturdum ve o an sanki tüm oda ondan ibaret oldu. O gümüş grisi gözlere bakakalmıştım. Yüzümü başka yere çevirmeye cesaretim yoktu. Kendime bunun benim güç gösterim olduğunu söyledim, ama derinlerde onun bakışları tarafından büyülenip, esir edildiğimi biliyordum.

“Bugün, gelmenizi beklemiyordum,” dedi nihayet.

“Neden gelmeyeyim?”

Saniyeler sonra dudakları hafifçe, alaycı bir biçimde kıvrıldı. Dosyaya uzanıp bana bir kâğıtla kalem uzattı. “Sizi hiçbir referans kontrolü olmadan, saf içgüdüyle işe aldım. Benim içgüdülerim Bayan McMillan, oldukça kuvvetlidir. Bunu size doğru bir şekilde kanıtlamak isterim.” Toz kremaya uzandı.

Kâğıda baktım, on soru vardı; hepsinin ortaçağ sanatıyla alakalı olduğunu hemen fark ettim.

“Başlayın,” diye buyurdu usulca.

Baktığımda koltuğunda geriye yaslanmış, açıkça benim testi cevaplayışımı izlediğini gördüm. Gözümü korkutmak istiyordu ama ona izin vermeyecektim. Kararlı bir şekilde kaleme uzandım. Beni izlediğini biliyordum ve elimin çok hafifçe de olsa titrediğini görünce allak bullak olmuşum. Onun gibi adamlar böyle detayları kaçırmazdı. Elimin titrediğini biliyordu. Beni etkilediğini biliyordu.

Kafamdaki bulutları dağıtıp sorulara odaklandım. Oldukça ileri düzeydiler ama benim uzmanlığıma göre normaldiler. Çabucak cevapladım ve gözden geçirmesi için kâğıdı ona uzattım.

Hâlâ sandalyesine yaslanmış bir halde, aldatıcı bir kayıtsızlıkla beni izliyordu. Gözlerinden bir şey okunmuyordu ve ifadesi bir kez

daha ruhsuzdu. Kâğıda uzanmadı, onun yerine bardağıma hafifçe vurarak ilgisini ona yönlendirdi.

“Kahvenizi içmiyorsunuz, Bayan McMillan.”

“Sanırım bugünlük sınıra ulaştım.”

“Sınırlar zorlanmak içindir.”

“Fazla kafein beni sarsıyor.” Sözler –ki yalandı– kendimi durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Tüm bu yalanlar da neyin nesiydi?

Öncü doğru eğildi; temiz ve baharatlı kokusunu alabiliyordum. “Birlikte bir bardak kahveyi paylaşmak,” dedi, “sizce de biraz yeni iş arkadaşlığını kutlamak gibi değil mi?”

Meydan okuması diğerleriyle birlikte havada asılı kaldı. Bu isimsiz elektriklenmeyle boğazım düğümlenmiş, kalbim hızlanmıştı. Altı üstü bir bardak kahveydi, fakat yine de daha fazlasıymış gibi hissediyordum. Yeteneklerden ziyade onunla yapılacak başka bir test gibiydi. Benimle. Neden onu memnun etmek istediğimi bilmiyordum. Tabii ki biliyorsun, dedim kendime. Etrafındakilerin kendi isteklerine uymasını bekleyen türden bir adamdı. Burada olmak istiyorsam onun isteklerine karşı çıkamazdım. İşte razı olduğum buydu; kendi isteklerimi yapmak. Zayıf değildim. Kendime onun iş üzerinde kontrol sahibi olduğunu, benim üzerimde olduğunu hatırlattım ve kahveye uzandım.

Yedinci Bölüm

Neredeyse soğumuş olan kahvemi yudumladım. Yeni patronum, cevapladığım testi incelerken kirpiklerimin altından ona bakıyordum. Güçlüydü, kontrolcü ve kibirliydi. Geçen gün hayatımda olmasını istemediğimi söylediğim her şeydi. Ama yine de onu memnun etmek için kahve içiyordum. Bunu sadece yeni patronum olduğu için yapıyorsam kabul edilebilirdi. Fakat tek neden bu değildi. İçten içe bu mekân ve bu adam tarafından ayartıldığının farkındaydım. Bela anlamına geldiğini bilsem de istemediğim şekillerde ilgimi çekiyordu.

Bardağa yeniden dokundum ve kahvenin acılığını bu tarz insanların bana daha önce neler yaptığını hatırlamak için kullandım. Dilime çarpan asit bana fazla gelmişti. Bardağı masaya bıraktım.

Gözleri doğrudan benimkilere odaklanmıştı. Yüzümü buruşturmadan önce kendimi son anda frenledim. Güçlü ağzı hafifçe kıvrıldı ve gözleri anlam veremediğim bir nedenle ışıldadı. Her şeyi berbat etmemiş olmayı diledim. “Tebrikler, Bayan McMillan, ilk testi geçtiniz.”

Önündeki kâğıttan değil de başka bir şeyden bahsettiğine dair

bir hisse kapıldım. Eminim ki tüm sıkıntıma rağmen 'isteğine' uyup, kahvemi içtiğim içindi.

"Yapacağımдан şüphenez mi vardı?" diye meydan okudum. Testten bahsediyorum, kahveden değil, dedim kendime.

"Sizi mülakat yapmadan işe aldım."

"Evet," dedim. Korkmuştum, çünkü dün gece beni son gördüğünde Rebecca hakkında sorular soruyordum. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyordum. Açıkçası iyi bir şey olmadığından eminim, kördüğüm olmuştum. Sahte bir cesaret gösterisiyle başka bir konuya geçtim. "Tam olarak neden? Acele kararlar alan biri gibi görünmüyorsunuz."

"Peki, siz neden maaşınızı ya da çalışma saatlerinizi bile sormadan işi kabul ettiniz Bayan McMillan?"

Kalbim hızla çarptı ama bu adamın ya da başka bir adamın karşısında sinmeyecektim. Bir daha olmayacaktı. Bu deneyimi hayatımda birçok kez yaşamıştım. "Çünkü sanatı seviyorum ve tüm yaz izinliyim. Ayrıca galeri hakkında sizin benim hakkımda bildiğinizden çok daha fazlasını bildiğim için bu bilinçsizce verilmiş bir karar değildi. Top tekrar sizde, Bay Compton. Neden beni mülakat yapmadan işe aldınız?"

Skor saymamdan keyif almış gibi görünmüyordu. Hatta biraz sinirlenmiş de olabilirdi. Sonsuz gibi gelen bir süre beni inceledi. O buz gibi gümüş grisi gözler beni aynı anda hem dondurup hem de yakabilirdi. Sinir bozucuydu. Bu adamın kafamı karıştırabilme yeteneğine sahip olmasını istemezdim.

"Sizi neden işe aldığımı mı bilmek istiyorsunuz?"

"Beklediğim bir şey değildi."

"Madem işe alınmayı beklemiyordunuz neden yardım etmeyi kendiniz teklif ettiniz?"

“Bir anlık tutkuyla yaptım,” diye kabul ettim. “Ve tüm yaz boş olacağım için.”

Cevabımı kabul ettiğini gösterir gibi bana doğru biraz eğildi. “Tutkunuzu hissetmiştim. Bana ulaşmıştı.”

Kelimeler belirgin bir imayla aramızda asılı kalırken, boğazım anında kurudu. Hava, hayal ettiğimi sanıp reddettiğim, yoğun ve yumuşak bir farkındalık hissiyle dolmuştu. O bana göre değildi. Burası bana göre değildi. İkisi de Rebecca’ya aitti.

“Beni etkilediniz, Bayan McMillan,” diye ekledi usulca. “Ve bu kolay olmaz.”

Sözleriyle nefes alış verişim düzensizleşti. Onayını ne kadar istediğimi, onaylamasına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmek beni sarsmıştı. Bunu istemek, buna ihtiyaç duymak istemiyordum. Yine de... elimde değildi. Üç kalp atışı kadar geçen sürede sakinleşmeyi bekleyip asıl bilmek istediğim şeyi sordum. “Bu kadar kısa sürede sizi nasıl etkileyebildim?” Sesimin önceki kadar kararlı çıkmadığını o da fark etmiş olmalıydı. Fazlaca dikkatliydi.

“Sizin de bildiğiniz üzere çoğu galeride kameralar vardır, burada da olduğu gibi. Merit sergisinde alışveriş yapan sanat tutkunu çifti büyülediğinizde sizi izliyordum. Rehberliğiniz olmasaydı eve gidip hangisini alacaklarını düşüneceklerdi.”

Beni kameradan izlemiş olmasının rahatsız ediciliği bile iltifatının içimi ısıtmasını engelleyemedi. Onda her şey var, demişti Aman-da. Gerçekten öyleydi, hatta daha fazlasıydı. Başarılıydı ve yaşamak istediğim ama sadece ödünç alabildiğim hayata sahipti. Ah, evet. Onun onayını çok istiyordum ve buna ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ediyordum. Nefret. Ağır bir kelimeydi ama onu tam da bu duruma uygun hale getiren kahrolası bir geçmişim vardı.

“Bilgi ve beceriyi bulmak, gerçek tutkuyu bulmaktan daha ko-

laydır,” diye ekledi. Her sözüyle beni daha fazla büyüsü altına alıyordu. “Sizde bunun olduğuna inanıyorum. Bu yüzden sizi tam olarak çözemiyorum.”

Bu Rebecca’yı tanıdığımı iddia etmemle alakalı olabileceği için endişeli ve biraz da düz bir sesle, “Beni çözmek?” diye sordum. Sahip olmadığım kız kardeşim sorununu halletmek içinse henüz bir şey düşünmemiştim.

Sandalyesine tekrar yaslanıp dirseğini kolçağa, elini çenesine koyup beni inceledi. “Neden sanat dünyasının büyüsüne kapılmış biri gidip öğretmenlik yapar?”

“Öğretmen olmanın nesi kötü?” diye sordum, Chris Merit’le aynı noktaya değinmişti.

“Tabii ki hiçbir şeyi.”

Devam etmesini bekledim ama etmedi. Gözlerini dikmiş, beni incelemeye devam ediyordu. Sandalyemle birlikte yok olmak istememe neden olmuştu.

“Öğretmenliği seviyorum,” dedim.

Cevabıma karşılık şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Seviyorum,” diye ısrar ettim. Sonra tereddütle çabucak ekledim: “Ama evet, gerçek tutkum bu değil.”

Hemen cevap vermedi. Dikkatli bakışları altında biraz daha kıvrınmamı bekledi. “O zaman tekrar soruyorum,” diye cevapladı sonunda. “Neden öğretmenlik yapıyorsunuz?”

Bir anlığına süslü, kaçamak bir cevap vermeyi düşündüm ama gerçek bir cevap alana kadar vazgeçmezdi. Yüzleşemeyip üstünü kapattığım şeyleri itiraf etme düşüncesiyle göğsüm sıkıştı. Kimseye söylemediğim şeyi ona anlatmak üzereydim. Belki bu beni özgürleştirirdi. Belki bunu bir kereliğine ya da daima yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı. Öğretmenlik beni tatmin etmediği için

suçluluk duyuyordum. “Çünkü,” dedim umutsuzlukla çatlayan sesimle, “sanat sevgisi faturaları ödemiyor.”

Huzursuzluğumu fark ettiyse de belli etmedi. İfadesi tekrar ruhsuz ve anlaşılmaz bir hal aldı. “Bu da merakımı tekrar üstünü kapattığımız konuya çekti. Neden ne kadar maaş alacağınızı sormadınız?”

“Tam zamanlı olmayan bir yaz işine sahip olma fikri bana yetti çünkü.” Bir parça öfke ve savunmayla devam ettim. “Hem siz de sormama fırsat vermeden dönüp gittiniz.”

Güldü, bu beni bu zamana kadar yaptığı her şeyden daha fazla şaşırtmıştı. “Eminim yapmışımdır.” Eski ciddi haline dönünce aklımı mı kaçıyorum diye uzun uzun ve ciddi ciddi düşündüm. Aklından ne geçiyordu? Aklından geçenleri söylemeyi düşünüyor muydu? Beni yargıladığını biliyordum. Onu fikirlerini umursayacak kadar iyi tanıımıyordum ama onayını almak gibi, fikirlerini de umursuyordum. O özlem duyduğum hayatın bir parçasıydı.

“Belki de,” dedi. “Size geri çevirme fırsatı vermek istememişimdir.”

“Geri çevirmeyi, ancak kendiniz yaparsanız kabul edecek türden biri olduğunuz açıkça görülüyor,” dedim kendimi tutmadan.

Tekrar güldü ve oturup tıraşlı çenesini ovdu. “Bana yumruk atmayacaksınız değil mi?”

Kafamı salladım. “Bugün değil.”

Gülümsemesi genişledi. O göz kamaştırıcı ve hoş gülümsemesi çikolatayı bile eritebilirdi.

“Ne kadar haklı olduğunuzu görelim. En sevdiğiniz üç İtalyan ressam?”

Oturuşumu dikleştirdim. Kanım alarma geçen bedenime ayak uydurarak, damarlarıma hızlıca pompalanmaya başlamıştı. Hemen cevap verdim. “Günümüz sanatçılarından ressam ve heykeltıraş

Marco Perego. Yumuşak ve romantik karakterleri için Pino Daeni. Usta Çağdaş İtalyan ressam Francesco Clemente ki kendisi günümüzün en meşhur Avrupalı trans-avangart ressamıdır.”

Tek kaşını kaldırdı. “Da Vinci yok mu?”

“O da kendince bir yere sahip ama beklenen cevaplar size kişisel zevklerim hakkında hiçbir ipucu vermeyecektir.”

Gözleri parladı, cevabım hoşuna gitmişti.

“Damien Hirst,” diyerek ünlü bir ressamın adını söyledi.

Bu konuda bilgi sahibiydim, o yüzden kolayca cevapladım. “Kırklarında ve şimdiden takdir edilen yaşayan çağdaş ressamlardan biri. Eserleri tahminen bir milyar dolar değerinde. 2008’de ailenizin sahibi olduğu Riptide Galerisi’nde, Beautiful Inside My Head Forever” adlı 223 çalışmadan oluşan sergisi tek ressamda en pahalı açık arttırma rekorunu kırarak yüz doksan sekiz milyon dolara satıldı.”

Saçma bir saplantıyla bakmaya devam ettiğim dudaklarında bir gülümseme asılı kaldı. Gözlerinde onaylama dolu bir parıltı vardı. Kendimi canlı ve enerjik hissettim. Nasıl oluyorsa bu adamın da yanında daha önceden hiç olmadığım kadar rahattım.

“Etkileyici, Bayan McMillan.”

Sözlerinin yarattığı gururu saklamadan gülümsedim. “Görevim sizi memnun etmek.”

“Söylemeliyim ki düşüncesi bile hoşuma gitti.” Sesi kısık ve ipeksiydi. “Çok hoşuma gitti.”

Aniden söylediği beklenmedik sözleri adeta odadaki havayı

* Neo-ekspresyonizm veya Yeni-Dışavurumculuk adlı resim ve heykelticilik gibi sanat alanlarında Modernizm’in bir kolu olarak 1970’lerde gelişen popüler sanat akımının İtalyan versiyonudur. (Çev. N.)

** İng. Kafamın İçinde Sonsuza Dek Güzel. (Çev. N.)

elektriklendirip, nefesimi kesti. Gözleri yırtıcı bir parıltıyla koyulaşmıştı. Vücudum elimde olmadan ona cevap verdi. Böyle hissetmek istemesem de tepeden tırnağa karıncalanma hissiyle doldum. Birlikte hiçbir sınırı geçmeye cesaret edemeyeceğim bir adamdan etkilenerek kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Benim için tehlikeli olan, muhtemelen Rebecca için de tehlikeli olmuş bu adamdan etkilenmiştim.

“Affedersiniz, Bay Compton,” dedi Amanda kapı girişinden. “Size telefon var.”

“Mesajı varsa al,” diye cevapladı gözlerini benden ayırmadan. Kendime verdiğim söze rağmen bakışlarının yoğunluğu, gözlerinin rengi beni büyülemişti.

Amanda ihtiyatla boğazını temizledi. “Telefondaki Bayan Compton, sizinle Riptide’da bir saat içinde başlayacak olan müzayede hakkında görüşmek istiyor.”

Bayan Compton mı? Büyü bozulmuşu ve ağzım açık kalmıştı. Öyle olduğundan emindim. Kendime hâkim olamadım.

İç çekip Amanda’ya bir bakış attı. “Onu beş dakika içerisinde arayacağım.”

“Kendisi şimdi konuşmak istiyor.”

Mark’ın ses tonu sertleşti. “Onu arayacağım.”

Amanda, “Peki,” derken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “İleteceğim.”

Amanda dışarı çıkarken yeni patronum da dikkatini tekrar bana yöneltti. “Bayan Compton, benim annem olur,” diye açıkladı, eğlendiği gözlerinden belli oluyordu. “Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum; etrafta bana patronluk taslamasına göz yumduğum tek kadın kendisidir. Ne yazık ki Riptide’in da yöneticisi olarak patronluk taslamakta çok iyidir.”

“Ah,” dedim şaşırmıştım ve bir anda daha önce görüldüğü kadar göz korkutucu görünmemeye başlamıştı. “Anneniz.” Bir kez daha gülümsedim. O bir kontrol manyağıydı. Öyle olduğunu zaten biliyordum ama korktuğum kadar olduğunu düşünmemiştim. Ses tonundaki annesini seven imayı kaçırmamıştım. Her zaman bunun bir erkek hakkında bir şeyler anlattığına inanmışımdır. “Annelik bağı yüzünden size patronluk taslaması konusunda yapacak bir şeyiniz yok o zaman?” Ona takılıyordum sadece, bir anda söyleyivermiştim. Kendimi durduramamıştım.

“Belki de, olabilir,” diye kabul etti. Gayet sıradan biri gibi bunu kabul etmesi hoş bir sürprizdi. Bununla savunmasız tarafını biraz olsun görmeme izin vermişti.

Dosyaya hafifçe vurdu. “Dosyada okumanız gereken birçok şey var. Amanda bilgisayara işlemenize yardımcı olacak, böylece çevrimiçi testler yapacaksınız. Onları geçin, sonra buradaki görevinizin ne olacağını konuşalım. Riptide’daki kalite sınıflandırma işlemleriyle etkileşim içinde olup büyük balıkları idare edebilirsiniz, paranın artık sorun olmayacağını garanti ederim.”

Kalbim hızlandı. Bu gerçekten oluyor muydu? Hayatımı artık sanatla sürdürebilmek için gerçekten bir fırsatım mı vardı? “Testleri hatasız olarak cevaplayacağım.”

Bana doğru eğildi. “Sizde özel bir şeyler var, Bayan McMillan. Umarım bunu bana kanıtlarsınız.” Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odayı terk etti. Arkasından bakakaldım. Alt dudağımı ısıırıyordum, kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Maaşımla ilgili bir cevap alamamıştım ama üstü kapalı bir şekilde yüklü bir miktar olacağını söylemişti. En önemlisi Rebecca hakkında bir şey sormadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Soracağım, diye söz verdim kendime. Doğru zaman geldiğinde soracağım.

Sekizinci Bölüm

Yarım saat sonra Rebecca'dan ödünç aldığım yeni ofisime yerleşmiştim; tabii kendime bunu unutturmadan. Amanda bilgisayara giriş yapmamı sağlayıp masasına dönmüştü bile. Artık yalnızdım, kapım kapalıydı, çalışmaya başlamaya hazırdım.

Yeni e-posta hesabıma girdim ve Mark'tan daha doğrusu Bay Compton'dan mesaj beklemeye başladım. Amanda'ya ilk ismiyle hitap ettiğini duyduğumdan beri benimle resmi kalmaya niyetli olup olmadığını merak ediyordum. Gelen mesaja tıkladım.

Hoş geldiniz, Bayan McMillan;

Geri kalan testleriniz için aşağıda bir link göreceksiniz.

Her biri internetten yardım alamamanız için süre kısıtlımalı.

Gerçi böyle bir yola asla başvurmayacağınıza eminim.

Şans sonsuza dek sizinle olsun ve tabii benimle de.

Mark Compton

Açlık Oyunları'ndan alıntı yapması beni güldürdü. Yeni patronumun espri anlayışı olması beni şaşırtsa da hoşuma gitmişti. Ko-nuşmamız boyunca gözümü korkuttuğu ama bir yandan da beni etkilediği için kendimi aptal gibi hissediyordum. Mantıklı düşününce, verdiğim tepki burada olmanın büyüleyiciliği ve buraya olan derin tutkum nedeniyledi. Mark'la alakası yoktu. Bunlar benimle, geçmişimle ve burada oturup yüzleşmek zorunda olduğum eski meselelerle ilgiliydi. Ve günlükler; kendime artık Rebecca'yla özdeşleştirdiğim güllerin yumuşak kokusunu hatırlattım.

Sağımdaki çekmeceyi açtığımda bir çakmak buldum ve mumu yaktım. Ateş canlılıkla titreşti ve bakışlarım duvardaki muhteşem güllerin rengine kaydı. Rebecca'yı burada otururken hayal ettim. Sanki omzumun üstünden bakıyor gibi hissediyordum ama bu korkutucu bir şey değildi. Hatta dans eden mum alevini izlerken bu sağlıklı olduğunun bir işaretiymiş gibi, neredeyse rahatlamış hissediyordum. Döneceğini umut ediyordum ve belki benim de burada bir yerim olacaktı. Böyle bir hayalin peşinden gidebileceğime, gerçekten bunun üzerine bir hayat kurabileceğime inanabilir miydim? Heyecan ve umut içimde büyüdü. Bunu o kadar çok istiyordum ki beni incitiyor ve korkutuyordu. Daha önce neden denemediğimi biliyordum. Şimdiyse bu sorun çözülmüş gibi görünüyordu çünkü satışlarımdan komisyon ücreti alacaktım. Diğer neden ise korkutacak kadar büyüktü. Diğer neden çok daha büyüktü. Başarısız olursam eski hayatıma dönmek zorunda olmak beni mahvedecekti.

"Denemelisin," diye fısıldadım boş odaya. "Denemek zorundasın."

Yeni çözüm yöntemlerimle korkularımı üzerimden attım. Eğer burada kalacaksam, burada kalmayı hak ettiğimi kanıtlamak için çaba göstermem gerekiyordu. Hızlıca testlere gömüldüm, sorular oldukça iddialıydı. Cevapladığım ilk testlerin kolaylığına şükrettim.

Dördüncüyü yeni bitirmiş vücudumu esnetiyor, kafein kaçamağı–bu sefer soğuşundan– mı yapsam diye düşünüyordum ki kapım çaldı.

“Girin,” dedim. Kapıdakinin içeri girmesini beklerken midem neden sıkıştı bilemiyordum ama bu his istemediğim bir şey değildi. Günümün her anı bir maceraymış gibi geçmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yirmilerinin sonunda Asyalı bir adam göründü kapıda.

“Ben Ralph. Muhasebedeki adam.”

“Ralph,” dedim kafamı sallayarak. Kendini adam diye tanıttımasına ve kırmızı papyonuyla buruşuk beyaz gömleğine gülümser gibi oldum. Dostane bir yanı vardı, ondan hemen hoşlanmıştım.

“Evet, evet biliyorum,” derken yüzümdeki gülümsemenin anlamını çözmeye çalışıyordu. “Adı Ralph olan biri gibi görünmüyorum. Arkadaşlarım beni Amerikan kalıbına uydurmak istedi ama Ralph’in pek havalı bir isim olmadığını bilecek kadar Amerikalı değillerdi. Yine de bunun beklenmedik bir etki yaratmasını seviyorum. Daha en başından insanları savunmasız bırakarak zararsız hale getirip senin gibi gülümsetiyor.”

“Bunu sevdim,” dedim. Yüzümde öncekinden de büyük bir gülümseme vardı. “Bence sen satışta olmalısın. Bu işi kendin için de yapabilirdin.”

Homurdandı. “Ve buraya gelen kibirli zenginlerle ilgilenirdim, öyle mi? Hayır, teşekkürler.” Sesi yumuşadı. “Katlanmam gereken tek kişi, Mark.”

Kahkaha attım. “Bu küçük numaranın tüm sırlarını anlatmak zorundasın.”

“Sonra bir ara sana kahve ısmarlarım ve Mark’ın tüm sırlarını anlatırım.”

“Bu durumda teklifini kabul edeceğim.”

El sallayıp kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Ben de testlerime geri döndüm. Bir saat sonra uğraştığım şey oldukça iç karartıcı olmaya başladı. Ruh halim enerjikten bitkine doğru ilerliyordu. Riptide’la çalışırsam beni rastgele koleksiyon parçaları üzerine test etmelerini anlıyordum ama şarap, opera ve klasik müzik de neyin nesiydi? Sanatla alakası olmayan bu konular hakkında hiçbir bilgim yoktu. O yüzden burada öğle yemeği düzeninin nasıl işlediğini keşfetmenin tam zamanı olduğuna karar verdim.

Lobiye yöneldim ve Amanda’yı masasında uzun boylu, kendi yaşlarında siyahi bir kızla dikilirken buldum. “Merhaba, Sara,” diye selamladı beni. “Ben Lynn, bu yaz burada stajyerim.”

Lynn krem rengi bir takım elbise giymişti, saçları ve makyajı kumsalsuzdu ama kişilik olarak samimi ve sıcakkanlıydı. Sohbet ettik ve diğer stajyer Tessa –geçen geceki etkinlikte stant hostesi olan– de bize katıldı. Tanıştığım herkesten hoşlandığım için mutluydum. Buradaki insanların yanında iyi hissediyordum. Maalesef, güzel ve oldukça sarışın, benim yaşlarımdaki satış elemanı Mary çok meşguldü. Bu yüzden sadece el sallayıp beni hızlıca selamlamıştı.

“Peki, Amanda,” dedim nihayet yalnız kaldığımızda. “Çalışanlara şaraplar ve müzik üzerine de test yapılması olağan bir şey mi?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Burada birçok etkinliğe ev sahipliği yaparız. Mark testleri müşterilere en iyi nerede hizmet edebileceğimizi belirlemek için kullanır. Açıkçası önümüzdeki cuma gecesi burada şarap tadımı olacak.”

Midem düğümlendi. Şarap gerçekten felaketim olabilir miydi?

“Affedersiniz.” Koyu çerçeveli gözlüklü bir kadın masaya geldi. “Biri bana Chris Merit’in parçalarından biriyle ilgili yardımcı olabilir mi, lütfen?”

Chris’in önümde durup ceketiyle beni sardığı hali gözümün

önüne gelince midemde kelebekler uçuştı. “Size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım,” diye teklif ettim. Chris’in sergi alanına tekrar gitmeye çok hevesliydim.

Amanda şok olmuştu. Bu sanırım henüz ortaya çıkmaya hazır olmadığı anlamına geliyordu. Fark etmemiş gibi davrandım ve kadınla beraber satış katına yöneldik.

Bir saat sonra kadın altı haneli bir alışveriş yaparak ayrılırken satış yapmış olmanın heyecanı içindeydim.

Odama, pardon Rebecca’nın odasına geçerken Ralph bana göz kırptı; hemen yanımdaki odanın onun olduğunu keşfetmiştim. Midem guruldayınca hiçbir şey yemediğimin farkına vardım. Koridordaki fazla pahalı ama kesinlikle olağanüstü olan antika saate göz attım; saat iki olmuştu. Tanrım, zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti?

Amanda’ya dışarı çıkıp çıkamayacağımı sormak için resepsiyona geri döndüğümde kendimi Mark’la burun buruna buldum. Hatırladığımdan daha uzun boyluydu. Göz teması kurabilmek için başımı kaldırdım. “Bayan McMillan,” dedi sertçe. Memnuniyetsizliğini hemen fark etmiştim. Neden memnuniyetsizdi? Daha az önce galeriye yüksek bir meblağ kazandırmıştım.

“Bay Compton,” dedim.

“Neden testlerinizi bitirmediniz?”

“Ben, şey, müşterilerle ilgileniyordum.”

“Size müşterilerle ilgilenmenizi söyledim mi?”

Gergin bir tavırla dudaklarımı ıslattım. Bakışları dudaklarıma indi. Bu sinir bozucuydu. Yine sinirlerimi bozuyordu işte. “Ben düşünmüştüm ki...”

“Düşünmeyin, Bayan McMillan,” dedi sertçe. “Dediğimi yapın.”

Yine o eski tanıdık hisler omuzlarımdan tüm bedenime yayıldı;

yetersizlik hissi, memnun etme ihtiyacı su yüzüne çıktı. Ateşe uçan bir pervane gibi beni canlı canlı yakıyorlardı. Hepsini reddedip kendime geldim. “Yapabileceğim tüm testleri yaptım. Şarap, opera ya da klasik müzik hakkında bilgi sahibi değilim. Eminim örnek olması açısından işle ilgili olanları ayırt edebilirsiniz.”

“Tüm testler işle ilgili,” diye düzeltti. “Tabii, eğer bu işte yüksek bir yere gelmek istiyorsanız ki geçen günkü konuşmamızdan böyle anlamıştım. Yanlış mıyım, Bayan McMillan?”

İsmimi öncekinden daha canlı bir tonda söylemişti ve aniden Ralph’in ofisinin önünde olduğumuzu fark ettim. Bizi görüp konuştuğumuz her şeyi duyabilirdi.

“Hayır,” diye fısıldadım ifadesizce. “Yanlış değilsiniz, Bay Compton.” Onun benim ismimi söylediği gibi ben de onun ismini vurgulayarak söylemiştim, bu şaşırtıcıydı. Eski alışkanlıklarına tekrar düşmek istemeyen isyankâr bir yan vardı içimde ve aniden kendimle gurur duydum. “Ancak bilmediğim bir şey hakkında sınavı tabi tutulmam.”

“Testler, sizi eğitmeye nereden başlayacağıma karar vermemi sağlıyor,” dedi iddiamı reddederek.

“En baştan,” diye cevapladım. “Çünkü şaraplarla ilgili bildiğim tek şey bardağımdayken hangi renk oldukları.”

Sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Gerçekten mi? Bu kadar mı?”

“Bu kadar,” diye onayladım.

Bir süre beni inceledi. Bu işte iyiydi; beni incelemekte, sınırı getirmekte ve bunu kasıtlı yaptığı da belliydi. “Dizüstü bilgisayarınız var mı?” diye sordu en sonunda.

Kaşlarımı çattım, bu konuşmanın nereye gideceğinden emin değildim.

“Evet.”

“Yanınızda mı?”

“Evet.”

“Peki, kullanmayı biliyor musunuz?”

İğneleyici sorularından hoşlanmamıştım. Sesimi alçaltıp, kendimi durduramadan önce, “Bu, zengin ve kendini beğenmiş bir galeri sahibine, zengin ve kendini beğenmiş olduğunu bilip bilmediğini sormaya benziyor,” deyiverdim.

Eğlendiği gözlerinden belli oluyordu. “Ben zengin ve kendini beğenmiş biriyim, Bayan McMillan. Zengin ve kendini beğenmiş olmayı seviyorum. Sizin de zengin olmak istediğinizi düşünmüştüm. Hata mı etmişim?”

Boğazım kurudu. Zengin mi? Şaka mı yapıyordu? “Böyle bir fırsatım olduğunu sanmıyorum.”

“Ve size öğreteceklerimi öğrenene kadar da böyle bir fırsatınız olmayacak. Katlardan uzak duracağınıza güvenemediğim için dizüstü bilgisayarınızı alıp yandaki kafeye gidin. Amanda size bir el kitabı verecek; eksiklerinizi... tamamlamanız için.”

Beni kışkırtmaya çalıştığını fark etmiştim. Gözlerimi kısıtım. Bu tuzağa düşmeyecektim. Başımı salladım. “Tabii ki, Bay Compton. Hemen yapacağım.”

Alt dudaklarını ısırdı. “Gece eve gitmeden önce uğrayın. Sizi test etmek istiyorum.”

On beş dakika sonra galerinin hemen yanındaki Cup O’Cafe’den içeri girdim. Pişen kahvenin ve çikolatalı bir şeylerin yoğun kokusu burnuma doldu. Eğer kahve kokusu kadar güzelse, burayı seveceğim kesindi. Dekordan bahsetmek gerekirse, kahverengi deri sandalyeler ve ahşap parkelerle sıcak bir mekândı, insanların kafein

almak için geldiği bir yere tezat oluşturacak şekilde yatıştırıcıydı. Ve yatıştırılmak gerçekten iyi gelmişti.

Gözlerimi etrafta dolaştırdığımda numaralandırılmış yuvarlak ahşap masalar ve bir tarafta sergilenmiş pastalar gördüm. İnsanları izlemeyi severdim. Bu yüzden etrafımda neler olup bittiğini görebilmek için kafenin tam ortasındaki masaya oturdum. İnsanları inceleyebileceğimden değil. Ders çalışmak zorundaydım. Bir öğretmen için ne kadar da ironik diye düşündüm hafifçe homurdanarak.

Tezgâhın arkasındaki üniversiteli gibi görünen bir delikanlı, beyaz çikolatalı kahvemi hazırlamadan önce saat ikiyi geçmişti ama ben henüz bir şey yememiştim. Teksas büyüklüğünde bir çikolatalı keki hak etmiştim. İkna edici olmayan bir tonda kendime akşam yemeğinde düşük yağlı patlamış mısır yiyeceğime –bu benim kurtarıcı diyet yöntemimdi– söz verdim. Sonunda masamda oturmuş kahvemini yapılmasını beklerken küçük lokmalar halinde çikolatalı kekimi yiyordum. Üzülerek mini bilgisayarımı çıkardım. Dizüstü bilgisayar istiyordum; marka bir şey olmasına gerek yoktu. Yakında alacak paramın olmasını umut ediyordum. Bilgisayarı çalıştırdıktan sonra Şarap Tadımcısının El Kitabı'nı çıkarıp masama koydum. Kitabın sayfalarını karıştırırken, zaten şarap hakkında bir şeyler bilenlere göre yazıldığını fark ettim. Bilgisayarımın ekranındaki arama çubuğunda Amazon'u bulup "Aptallar İçin Şarap Bilgisi" yazdım, karşıma bir sürü seçenek çıktı. Bir tanesini seçip okumaya hazırlandım. O sırada kahvem de gelmişti. Tatlı, sıcak karışımdan bir yudum aldım. Cennetten gelmiş gibi eşsizdi. Bir gayretle dikkatimi kitaba verip okumaya başladım. Ne kadar süre okuduğumu bilmiyorum ama kitabı yarılamıştım ve biri bana, "Sen Sara olmalısın," dediğinde hâlâ aptal gibi hissediyordum. Kafamı kaldırdığımda dikkat çekici, kocaman kahverengi gözleriyle

otuzlarının ortasında, güzel, İspanyol bir kadın gördüm. Üzerinde bir önlük vardı, burada çalışıyordu.

“Evet,” diye cevapladım. “Ben Sara.”

“Ben de Ava, buranın sahibiyim.” Önüme bir bardak bıraktı.

“Beyaz çikolatalı kahve. Ne sipariş ettiğini kasadaki adamım Corey söyledi. Mark burayı arayıp ne sipariş edersen et, yüksek notlarının mükâfatı olarak müesseseden olduğunu iletmemi istedi.” Kahkaha attı ve dilini yuvarlayarak seksi bir ses tonuyla, “Kulağa çok ateşli geliyor,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Eğer sanattan operaya kadar her konuda test edilmek ateşliyse, lütfen beni hemen, şimdi vur.”

Güldü. “Tahmin etmeliydim. Onu yan tarafımızdaki ekibin canına okuduğunu bilecek kadar tanıyorum.”

“Onları ne kadardır tanıyorsun,” diye sordum Rebecca’yı düşünerek.

“Beş yıldır buradayız, Mark’ı başından beri tanıyordum.” Kaşlarını oynattı. “Neden? Dedikodu mu istiyorsun?”

Bu beni neşelendirmişti. “Dedikodun mu var?”

“Tatlım, bende her zaman dedikodu vardır.” Telefon çalınca omzunun üzerinden bir bakış attı. “Corey molada. Hemen dönerim.”

Hızla uzaklaştı ve boynumda dikkatimi solumdaki pasta barına çeken ani bir karıncalanma hissettim. Ağzım birkaç metre ötemde oturan inanılmaz seksi adamı görünce şaşkınlıktan açık kalmıştı. O, herhangi bir seksi adam değildi, son yirmi dört saattir en az Rebecca kadar aklımdan çıkmayan adamdı. Chris Merit buradaydı. İnanamıyordum buna. Gözlerimiz buluştuğunda midemde çılgın bir kelebek sürüsü uçtu. Yüzündeki keyifli ifadeyi görmüştüm. Sadece burada değildi, aynı zamanda beni izliyordu. Ne kadar süredir burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Neden yanıma gelmemiști? Şimdi neden yanıma gelmiyordu? Ben mi onun yanına gitmeliydim?

Ben ne yapacağıma karar veremeden, "Geldim," dedi Ava. Gözlerimi Chris'ten alamıyordum. Bakışlarımı güçlükle üzerinden  kebildiğimde ise o h   beni izliyordu. Bunu bedenimin her bir santimetresinde hissedebiliyordum. Bu adama karşı aşırı duyarlıydım, Ava'nın söylediklerine odaklanamıyordum. O an sadece Chris vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Kafenin kapısına asılı çingiraklar çaldığında, sesini zar zor duydum. Hâlâ Chris'e bakıyordum, o da bana bakıyordu. Bakışları sıcaktı, bense alev alev yanıyordum. Hoş görünümlü birçok erkek tanımıştım ama bu adam hoş görünmenin de ötesindeydi, tüm sinir uçlarımı uyarıyordu.

“Buraya neredeyse her gün gelir,” diye fısıldadı Ava, bakışlarımı ona çevirdim. Arkasına baktığımda çalışanının geri döndüğünü gördüm.

“Chris Merit’i mi kastediyorsun?” diye sordum. Bu ressamın iç yüzüyle ilgili anlatacaklarını büyük bir açlıkla bekliyordum.

Başını salladı. “Onda bir şeyler var, değil mi?”

“Evet,” diye onayladım tüm kalbimle.

“Gizemli biri bence. Ne yaparsam yapayım onunla herhangi bir konuda sohbet etmeyi başaramadım. Neyse, kabul edelim, adam kot ve deriyi çikolata gibi yenesi hale getiriyor.”

Çingiraklar tekrar çaldı ve kafeden içeri bir grup girdi. Ava iç çekerek konuşmasını sürdürdü. “Ne yazık ki tezgâhtakilere yardımcı olmalyım. Sonra yine konuşmalıyız.”

Hafifçe gülümsedim, Chris’in bakışlarını hâlâ üzerimde hisse-

diyordum. Hâlâ tüm vücudum karıncalanıyordu. “Sanırım bu ödemi geciktirme özrümü elimden alır.”

“Ödev?” diye tekrarlayıp gözlerini devirdi Ava. “Mark gerçekten elinde cetveliyle tam bir okul müdürü. Çalışanları için üzülüyorum. Bu hafta bir gün öğle yemeği yemeye ne dersin? Sen ayrılmadan ayarlayabiliriz.”

“Harika olur,” diye kabul ettim hiç tereddüt etmeden. Ava gerçekten nazik biriydi ve Rebecca hakkında bir şeyler bildiğine eminim. *Biliyor*, diye tekrarlardım sessizce. Geçmiş zaman kullanmayacaktım. Rebecca iyiydi. “Çok sevinirim.”

Telefonum çaldı ve Ava koşuşturarak müşterisine yardımcı olmaya gitti. Telefonumu çantamdan çıkarıp, ekranda Ella’nın numarasını görünce onun dışındaki her şeyi unuttum. “Ella?” diye heyecanla cevapladım.

Hat hışırdıyordu. “Sara!”

“Ella?!”

Tekrar hışırdadı.

“Ben iyiyim. Yolculuk...” *hışırta* “ben... seyahat... güzel...” Daha fazla hışırta ve sonra sessizlik. Telefon kapandı.

İç geçirdim ve telefonu bilgisayarımın yanına bırakıp ters ters baktım. Neden Ella’nın sesini duymak, güvende olduğunu bilmek beni rahatlatmamıştı? Onun için öncekinden de çok endişelenmiştim. Her şey çok... yanlış hissettiriyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Kafamı kaldırıp masamın önünde dikilen Chris’i görünce gözlerimi kırıştırdım ve endişelerimi bir kenara bıraktım. Açık sarı saçları sanki elini içinden geçirmiş gibi darmadağındı. Üzerinde bol bir tişört ve koyu mavi kot pantolon vardı. Mark’ın aksine o şu klasik yakışıklılardan değildi ama ham, erkeksi bir çekiciliği vardı. Harika

görünüyordu ve buna yeteneğinin bana ne kadar seksi geldiğini de ekleyince aniden her zamankinden daha fazla utangaç hissettim. Kendime güvenimi yeniden kazanmaya çalıştım. Şimdiye kadar onu bunaltacak, saçma ve aptalca hiçbir şey yapmamıştım. Gerçi bir bayana yakışmayacak şekilde gürültülü bir nefes almıştım.

“Yolunda?” diye sordum, sesim rahatsız edici ve yapaydı. Adamla konuşurken sakın kalmayı beceremiyordum. Hatta hiç beceremiyordum; bu seferki daha da kötü olmuştu.

“Gelen arama seni üzmüş gibi görünüyordu.”

“Ah hayır,” diye çabucak güvence verdim. Sadece beni izlemesi değil, bunu inkâr bile etmemesi beni etkiledi. “Paris’ten arkadaşım aradı ama hat çok kötüydü. Nasıl olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum.” Chris’in daha ne kadar süre burada olacağını öğrenmek için fırsat ayağıma gelmişti. “Sen de Paris’te yaşamıyor muydun, öyle okumuştum?”

Sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Evet, tabii ki. Benim teklif etmem gerekirdi.”

“Ve evet,” dedi, karşımdaki sandalyeye otururken. “Paris’te evim var ama zamanımı burası ve orası arasında bölüştürüyorum. Buradan çok uzak kalamıyorum. San Francisco yaratıcılığımı harekete geçiriyor.”

Burada yaşadığını öğrendiğimde heyecanlandım. Yaratıcı sürecine olan merakım daha da artmıştı. İşle ilgili soru sormak için can atıyordum ama Ava onun ketum biri olduğunu söylediği için tereddüt ettim. Masa küçüktü ve ben dün geceki gibi onun o topraksı kokusunu alabiliyordum. Bağımlılık yaratıcıydı. Akıllıca bir soru soracağımı zannetmediğimden ufak basit konuşmalarla yetindim. “Buraya yerleştiğini bilmiyordum. Gerçi ben de son birkaç yıldır sanat dünyasından uzak sayılırım.”

“Ama artık geri döndün.”

“Sadece bu yaz için,” diyerek ona katıldım. Bakışlarım üzerine adeta kilitlenmişti. “Ya da Rebecca geri dönene kadar.”

Kaşlarını çattı. “Geri mi dönecek?”

“Dönmeyeceğini mi düşünüyordun?”

Omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Onu çok az tanıyordum. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolunca yeni bir iş bulduğunu düşünmüştüm.”

“Mark’ın dediğine göre izne ayrılmış. Anladığım kadarıyla zengin bir adam onu dünya turuna çıkarmış.”

“Ve ne zaman döneceğini bilmiyorsun.”

“Durumu ana hatlarıyla özetledin. O gelene kadar buradayım.” Tabii, o dönene kadar burada kalmaya değer olduğumu kanıtlarsam, diye hatırlattım kendime.

“Hımm,” diye mırıldandı. “Ucu açık bir tatil sanki biraz... tuhaf.”

“İstisnai bir çalışan olmalı.”

“Doğru. Öyle olmalı.”

Sesindeki alaycı tonu kaçırmamıştım. Eminim ki o da Mark’tan, en az Mark’ın ondan hoşlanmadığı kadar hoşlanmıyordu.

“Şarap?” diye sordu çenesiyle masanın üzerindeki kitabı işaret ederek.

“Görünen o ki, sanatsal şeyleri satmak için sanat bilmek yetmiyormuş. İyi şarap, opera, klasik müzik ve daha bilmediğim birçok şey hakkında da konuşabilme yeteneği gerekiyormuş. Teste tabi tutuluyorum. Şarap konusunda seçici olmadığımından biraz korkutucu görünüyor.”

Dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. “Sanatsal şeyleri satmak için sanattan başka bir şeye ihtiyacın yok.”

“Sana katılsam da Mark’ın emrine amadeyim.” Aniden Rebecca’nın yazdıkları beni hazırlıksız yakalayarak, tekrar zihnimde canlandı. *Biliyorsun, seni cezalandırmak zorundayım.* Birdenbire huzursuz oldum. Sinirlerim gerilmişti.

“Opera ve klasik müzik hakkında hiç bilgim yok. Doğrusu, sevmem de.” Kırdığım potun farkına vardığımda kan yanaklarıma hücum etti. Babası ünlü bir piyanistti. “Ah tanrım, özür dilerim. Baban...”

“Muhteşem biriydi,” dedi. Yüzü de, ses tonu da ifadesizdi. “Öte yandan müzik zevki zamanla kazanılabilir. Fakat şarap hakkında nasıl *hiçbir* fikrin olmaz?”

Konunun aniden değişmesine göz yumdum, dengem şaşmıştı. Yorumlarımı filtreden geçirme kabiliyetimi yitirmiş gibiydim. “Mönüde nasıl yazıldıklarını biliyorum ve sipariş ettiğimde garson getiriyor.”

Chris’in yeşil gözlerinde eğlendiğini belli eden parıltılar yakaladım. Gergin tavırları aniden rahatladı.

“Yani şarabı nasıl yazıldığına bakarak mı seçiyorsun?”

“Oldukça karışık bir yöntem,” diye açıkladım. “Öncelikle ruh halime göre değişiyor. Kırmızı şarap mı istiyorum, yoksa beyaz mı? Bunu seçtikten sonra soğuk isteyip istemediğime geçiyorum. Son olarak adım üç, seçtiğim kriterlere göre en ucuz olan şarabı sipariş ediyorum.”

Gülümsüyordu ama bu kesinlikle alaycı bir gülümseme değildi. Hem etkilenmiş hem mutlu olmuşum.

“Şarap şehrinde yaşadığının farkındasın, değil mi?” diye sataştı. Sesinde ateşli ve çapkın bir tonlama vardı. Tüm bunları hayal etmediğimi umdum.

“Ne dairem ne de öğretmenlik yaptığım okul, arka bahçesinde

beden eğitimi verilen üzüm bağlarına sahip değil. Sanırım bu yüzden oldukça kültürsüz kaldım.”

Ciddileşti. “Sen kültürsüz değilsin, alakan bile yok. Asıl mesele böyle hissetmen zaten. Mark güçsüz ve kendi istekleri doğrultusunda kullanabileceği insanları seçer. Bu konularda bilgisiz olmak zayıflık değildir... Tabii, sen öyle olduğunu kabul etmedikçe.”

Başımı hafifçe yana eğerek onu inceledim. “Mark’tan hoşlanmıyorsun değil mi?”

“Ondan hoşlanmamamın bu konuyla alakası yok. İşini iyi yapıyor.”

Yani ondan hoşlanmıyordu. “Senin de zayıf yönünü bulmaya çalışt mı?”

“Mark, herkesin zayıf yönünü bulmaya çalışır.”

Doğrudan cevaplar vermekten kaçınıyordu. Sorumu tekrarlayabilmenin bir yolunu bulamamıştım.

“Benim zayıf yönümü bulmasından korkuyorum,” dedim sonunda. “Daha doğrusu zayıf yönlerimi.”

“Müşterilerinin diğer her şeyde uzman olmasına izin verip, onlara danışarak egolarını beslersen daha iyi durumda olursun. Sanata dört elle sarıl, senden kıymetlisi olmaz.”

“Duyduğum en harikulade plan.”

Tebessüm etti. “Harikulade mi? Kelime seçimlerini sevdim.”

Dudaklarımı büzdüm. “Sanki sanatın hakkında harikulade kelimisini hiç duymamışsın gibi.”

“Kendi abartılı reklamlarımı dinlemem. Ayrıca harikulade kelimesi içinde her zaman bir eleştiri de barındırır.”

Bir süre onu inceledim; güçlü çenesini, zekâ parıltıları saçan yeşil gözlerini ve tüm gerginliğimin, korkumun yok olduğunu fark ettim. Kesinlikle rahatlamıştım. Chris tüm hormonlarımı –bugü-

ne dek varlığının farkında bile olmadıklarım da dahil- uyandır-mayı nasıl başarmıştı merak ediyordum. “Bugün senin iki tablonu daha sattım.”

Bakışları yumuşadı. “Ve bunu şarap ve opera bilgin olmadan yaptın. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Kendimi gülerken buldum. İyi hissetmeye başlamıştım. Şu ana kadar ne kadar gergin olduğumu, nasıl sınıra dayandığımı fark etmemiştim. Doğru dürüst tanımadığım bu adamın kalkanlarımı indirmiş olması beni şaşkına çevirdi. Kahkahalarımız nefesimi kesen o elektrik akımının içinde kayboldu. Gözlerimiz kilitlendiğinde bedenimin alt kısımları yine yanmaya başlamıştı. Bu adamı istiyordum ama onun ayarında değildim. Ancak bunu ben biliyordum; bedenimse umursuyor gibi görünmüyordu. İnanılanın ötesinde yeteneğiyle milyonluk olan bu adam, benim gibi eviyle okulu arasında mekik dokuyan bir öğretmenin sadece okuyabildiği şeyleri birebir görmüştü.

“Şu şarap uzmanı tiplerden misin?” diye sordum. Onu bu kadar yetenekli yapan şeyleri öğrenmek istiyordum.

Ruh hali aniden değişti, gözlerindeki ifade yeniden sertleşti. Havadaki gerilim neredeyse elle tutulur bir hal almıştı. Sorduğuma pişman olmuştum. Gerçi sorunun nesi yanılttı onu da bilmiyordum.

“Şaraplar hakkında oldukça bilgiliyimdir,” dedi. Bakışları, onu bir milyonerden çok motosikletçi gibi gösteren deri saatinden bana kaydığında ses tonu ifadesizdi. “Patronunla bir görüşme ayarladım, gitmem gerekiyor.” Beni bir süre daha inceledi. Bakışları yeniden ısınmıştı, neredeyse gözlerindeki buzların eridiğini görmüştüm. “Onun oyunlarını oynama, Sara. Çünkü hep o kazanır.”

Ayağa kalktı. “Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye cevapladım usulca. Sonrasının olup olma-

yacağını merak ediyordum. Masasına doğru hiç acele etmeden yürüdü ve deri montuyla, sırt çantasını aldı. Siyah deri üzerine gri tokaları olan motorcu botları giymişti. Her daim takım elbiseli, kibar erkekleri tercih etmişimdir, yani Mark gibileri. Chris öyle biri değildi ama yine de mümkün olan her şekilde ilgimi çekiyordu.

Masamın önünden geçmesini beklerken nefesimi tuttum ve söyleyecek esprili, havalı bir şeyler düşündüm, o bana ne söyleyecekti acaba? Bunun yerine çıkış olduğunu varsaydığım bir kordorda gözden kayboldu. Gitmişti ve ben onu bir daha görebilecek miyim diye merak ederek kalakalmıştım.

Chris'le karşılaşmamdan bir saat sonra cep telefonum çaldı. Mark bana galeriye geri dönmemi emretti. İyi bir asker gibi eşyalarımı toplayıp dediğini yapmaya hazırlandım.

"Tamam," dedi bir anda yanımda biten Ava. "Öğle yemeği yemeliyiz. Chris Merit'in biriyle bu kadar uzun konuştuğunu görmemişim. Detayları istiyorum."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Detaylar? Ona detayları anlatmak istemiyordum ama anlatmazsam görüşmemiz kişisel ve özel algılanacaktı. "Söyleyecek bir şey yok. Onun birkaç tablosunu sattığım için bana teşekkür ediyordu."

Koyu renk kaşlarını oynattı. "Zaten olduğundan daha çok zengin olmasına katkıda bulunmuşsun. Şimdi, bir adamın ilgisini çekmenin tek bir yolu vardır ve bir adamın da senin dikkatini çekmesinin. Seni yalayıp yutmak istiyor gibi görünüyordu. Eğer sen daha önce gelmezsen seni öğle yemeğini hazırladığımda ararım." Hızla uzaklaştı ve arkasından bakakaldım.

Yalayıp yutmak? Chris beni yalayıp yutmak ister gibi mi gö-

rünüyordu? Chris'le olan görüşmemi zihnimde tekrar canlandırdım ve Ava'nın şahit olabileceği şehvetli bir an düşündüm. Aramızda kıvılcım olduğunu düşündüğüm anlar olmuştu ama benim hevesli düşüncelerimden fazlasının olduğuna inanmaya cesaret edemezdim.

Telefonum titredi, Mark'tan mesaj gelmişti. *Hâlâ bekliyorum.* Yüzümü buruşturdum. Tam bir kontrol manyağıydı, günlükteki hükmedici erkek olduğunu düşünmemek için neden yoktu. Bu aynı anda hem erotik, hem de korkutucu bulduğum bir fikirdi çünkü Rebecca'nın nerede olduğunu bilmiyordum. İçten içe tamamen ortadan kaybolduğundan, geri döndürülemez şekilde yara aldığından emindim.

Acımasız düşüncelerimi dağıtmak için kafamı salladım ve galleriye geri döndüm. Amanda bankonun arkasındaydı, çıkmak için eşyalarını topluyordu. "Mark ofisinde seni bekliyor."

"Ofisi nerede?"

Sırıttı. "Koridorun sonundaki oda. İyi şanslar. Umarım seni yarın görürüm."

Rengim attı. "Ummak derken?"

Ellerini kaldırdı. "Ah hayır, yanlış anladın. Kovulacağım kastetmemiştim. Yani geleceğini umduğumu kastetmiştim. Tüm bu sınavları umursamadığını biliyorum."

Bir parça rahatladım. "Geri döneceğim."

Gülümseyerek çantasını omzuna astı. "İyi, harika. Ve yardımcı olacaksa sınav olmana yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Şarap, opera ve klasik müzikte bilgili misindir?"

"Hayır," dedi. "Ve bilmek de istemem. Ama bu çalışmana yardım edemeyeceğim anlamına gelmez. Ortalarda olmanın harika olacağını düşünmeye başladım. Sadece içime doğan bir his."

Gülümsedim. “Teşekkürler, Amanda teklifin için minnettarım ve sanırım kabul etmeliyim.”

“Umarım başarısın. Sabah görüşürüz,” dedi ve sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. “Canavarla iyi şanslar. Ona böyle diyoruz. Tam ona uygun bir kelime.”

Bu takma isme gülerken tereddütle ofise yöneldim. İp üstünde zorla dengede duruyormuşum da her an yere yuvarlanacakmışım gibi hissetmek beni tüketiyordu. Kapıyı çaldım ve içeri gelmemi söyleyen Mark’ın derin sesini duydum. Tek bir kelimeyle bir cümleden fazla buyurgan ifade kullanmıştı. Bu adam cidden patronluk taslamakta iyiydi.

Evrak çantamı ve kol çantamı omzuma asıp eşyalarımı kendi ofisime bırakmış olmayı dileyerek kapıyı açmaya çalıştım. İçeri girip ortasında kocaman cam masanın bulunduğu oval biçimli, muhteşem görünen odasını gördüğüm an taşıdığım eşyaların ağırlığını unutmuştum. Sağımdaki ve solumdaki duvarlara asılmış ihtişamlı tabloları gördüğümde şaşkına dönmüştüm. Bir açıdan Mark’ın onu daha güçlü gösteren ofisini görmemi, insandan çok bir kral gibi bunların merkezinde olduğuna şahit olmamı istediğini düşündüm.

Ama asıl harika olan tüm duvarı yarım ay şeklinde kaplayan duvar resmiydi. Kral’ı kucaklıyordu ve bu gerçekten muhteşemdi. Gözlerim zarıfçe Eiffel Kulesi’nin çizimi üzerinde dolaştı. Tekniğine aşinaydım, kime ait olduğunu hemen anladım. Bu Chris’in maharetiydi. Bu iki adam önceden arkadaşlardı. Fakat eskiden öyle olmalarına rağmen şimdi birbirlerine zor tahammül ediyorlardı.

“Kahveniz nasıldı, Bayan McMillan?”

Dikkatimi resimden Mark’a yönelttim. Basit bir soruyu emir

gibi sorabilmeyi nasıl başarıyordu? *Onun oyununu oynama Sara. Çünkü hep o kazanır.* Chris'in sözleri beynimde yankılandı, kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Rebecca'ya ne olduğunu öğrenmeden kovulamazdım.

"Kahvem harikaydı, ikinci bardak için teşekkür ederim. Çoğu şarap türüyle ilgili aydınlandım ama fazla zaman yoktu."

"Otur, bana ne çalıştığını ve ne öğrendiğini anlat." Sağındaki sandalyeye oturmamı istediğini belli edecek şekilde masasının önündeki kahverengi deri sandalyeyi gösterdi. İçimden bir ses soldakine otur ve memnuniyetsizliğini izle dedi. Bu adamla açık açık resmen çatışıyordum. Onu memnun etmek istiyordum. Bir yandan da memnun etmek istemiyordum. Mark gibi emretmeyi seven, baskın, buyurgan erkeklerle olmak tecrübeyle sabitti, ikisini de yapmazdım. Şimdi ne kadar ileri gidersem bu gelecekte ne kadar ileri gitmemi bekleyeceğini belirleyecekti. Ben yerimden kıpırdamayınca, kaşlarını kaldırdı. "Çok mu korkutucuyum Bayan McMillan, oturmak istemiyor musunuz?"

Çenemi kaldırıncı çelik grisi gözleriyle karşılaştım. "Korkunç görünmeye çalışsanız da Bay Compton, hayır, korkutucu değilsiniz. Ayrıca testleriniz de korkutucu değil. Bildiklerimi sizi layıkıyla etkileyene kadar kullanmak isterdim. Ama yapamam, o zamana kadar satış katında çalışmayı beklemek istiyorum."

"Her zaman istediğimizi alamayız, Bayan McMillan." İfadesi gizemli, sesiyse alçak ve kadifemsiydi. Üstelik bu, bugün ilk kez olmuyordu. İşten bahsettiğimizden emin değildim. "Yaptığım her şey bir amaç doğrultusunda hesaplandı. Ne kadar erken öğrenirseniz o kadar iyi. Cuma gecesi galeride şarap tadımı var. Katılımcılar lise öğrencisi olmayacak. Zengin, seçkin, zevk sahibi müşteriler

olacak. Bu etkinliğe hazır olmanızı istiyorum. Etkinliğin de seçkin olması için hazırlanmalısınız.”

Seçkin. Sözleri beni aşağıladı; gerçek veya hayali fark etmez, aynı etkiyi yarattı. Yetersizlik hissi içimi kapladı, uzun süredir ortalarda görünmeyen düşmanım beni diz çöktürmekle tehdit ediyordu. Öfke o çirkin, beklenmedik yüzünü gösterdi; ona sarılmak, utanca sarılmaktan daha kolaydı.

“O zaman eve gidip çalışsam iyi olacak.” Nasıl olduysa sesim normal çıkmıştı.

Kararan gözlerini kısıtı, eminim bunları eğlenceli buluyordu. Tepkilerimi ve yüz ifademi kontrol etmeyi öğrenmeliydim.

“Riptide çalışanlarının çeşitli şarap sunumlarını dünyanın başlıca şarap üreticileriyle birlikte yaptıklarını biliyor muydunuz?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hayır, bilmiyordum.”

“Trans-Siberian Orkestrası ile yıllık yardım etkinliği anlaşmamız olduğunu biliyor muydunuz?”

Midem düğümlendi. Neden araştırma yapmamıştım ki? “Hayır. Hayır, bilmiyordum.”

“O zaman sadece sana yardım etmeye çalıştığımı artık anlamışsındır, Sara,” dedi. “Seni yerel gösteri salonundan, bir yaz işinden daha büyük yerlerde görüyorum. Eğer istediğin bu değilse o zaman anlarım. Yarın seni istediğin gibi galerinin satış bölümünde çalışmaya başlatabilirim.”

Öfkem neredeyse paniğe dönüşmüştü. “Hayır, bunu istemem. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Daha fazlasını yapabilirim.”

“O zaman bana güven.”

Güçlkle yutkundum, sözleri beni şaşırtmıştı “Tamam. Ben... peki. Öğrenmemi istediğiniz her şeyi öğreneceğim.”

Gözleri memnuniyetle parladı. “Güzel. Bu akşamlık sana izin

veriyorum. Eve gidip çalış. Yarın ilk iş seni istediğimiz seviyeye ne kadar ulaşabildiğini görmek için sınav yapacağım.” Telefonuna uzanması artık gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Koridora çıktığımda kafam karışmıştı. Bir yaz işini kabul ederek geri dönüşü olmayan yeni bir hayata girdiğimi görmek beni şaşırtmıştı.

Riptide’da çalışmak, hatta bu galeride çalışmak bile benim için hayallerimin gerçek olması demekti. Bunu her şeyden çok istiyordum. Ofisimin önünden geçerken gül kokusu aldım.

İçeri girdiğimde onca saat mumu yanar halde bıraktığımı fark ettim. Buradan hemen çıkıp eve gidip bugün ve Rebecca’nın günlüğünü okuduğumdan beri bana neler olduğunu gözden geçirmeliydim.

Hızlıca mumu söndürdüm ve üzerinde adım karalanıp sandalyeme bırakılmış mektup boyutundaki zarfı fark ettim. Üzerindeki elyazısını tanıdım. Ne de olsa onun imzası, elyazısı üzerine çalışmıştım. Masanın etrafından dolandıktan sonra zarfı kapıp kapıya doğru hızlandım. Burada açmak istemiyordum. Zarfı açtığımda yalnız olmak istiyordum.

Sonunda neredeyse koşarak arabama binip kapıyı kilitlediğimde daha fazla dayanamadım. Sarı kâğıdın üzerindeki adıma baktım, içinde ne olduğunu bilmiyordum. Çılgınca bir aceleyle zarfı açıp içinden çıkan çizime bakınca ağzım açık kaldı.

Kafedeki masada odaklanmış halimin çizimiydi ve üzerinde sanatçının imzası vardı. Artık bir Chris Merit eserine sahiptim.

Onuncu Bölüm

Galerideki ikinci günümde, ofisimdeki sandalyemde otururken kendimi, etrafımdaki her şeyin Rebecca'ya ait olmadığına inandırmaya çalışıyordum. Yoksa aklımı kaçıracaktım. Önceki gece yatağımda uzanmış, karanlık tavanı izlerken vardığım sonuç buydu. O nedenle bugün kendimi bitkin hissediyordum. Öte yandan en azından artık ofisimi benimseyebilmiştim. Benimsemek zorundaydım, aksi takdirde patronumun önüme koyduğu zorluğun üstesinden nasıl gelecektim? Bunca zaman kendimi yapamayacağıma inandırdıktan sonra sanatta iyi bir kariyer hayalime nasıl ulaşacaktım?

Burada her şeyi kendi şartlarıma uygun hale getireceğime söz verip, deri sandalyeme daha fazla gömüldüm. Önümde Ava'nın kafesinden birkaç dakika önce düşünmeden aldığım yeni, güzelce süslenmiş kırmızı deri kaplamalı günlüğüm duruyordu. Kendi düşüncelerimi yazmamın beni takıntılı bir şekilde Rebecca'yı düşünmekten alıkoyacağını umuyordum. Ya da en azından, uyanık olduğum her an etrafımı saran kargaşanın sebebini anlamamı sağlayacaktı.

Kırmızı pilot kalemimi alıp '21 Ağustos, Galerideki 2. Günüm' diye başlık attığım ilk sayfayı açtım. Suçluluk duygusu göğsüme bir taş gibi oturunca, kalemi yeniden elimden bıraktım. *Sen Rebecca'yı unutmuyorsun, onu bulmak için bir yol açıyorsun.*

Soluk alıp kalemi yeniden elime aldım ve gözlerimi günlüğe diktim. Zihnimde sadece Chris'in önceki akşam odama bıraktığı çizim vardı. Bana benzeyen ama benden daha farklı olan kadın. Ben ünlü bir ressamı ilham verecek bir kadın değildim ama nasıl olduysa dün bunu başarmıştım. Masamın üzerindeki telefonumun titremesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve telefonu cevapladım. "Ben, Sara McMillan."

"Günaydın, Bayan McMillan." Yeni patronumun ses tonunda beklenmedik bir neşe vardı. Az da olsa rahatladım.

"Günaydın, Bay Compton."

"Salı gününe kadar New York'ta, Riptide'da olacağım. Bir iş için çağrıldım."

Midemdeki gerginlik çözüldü, gevşedim. Mola. Evet. Evet. Evet.

"Bu, ben yokken satış bölümüne sızabileceğiniz anlamına gelmiyor," diye söylendi, daha ben düşünmeden zihnimi okumuş gibi. Henüz düşünmemiştim ama düşünecektim.

"Cuma günü şarap tadımı, Bayan McMillan. Beni etkileyebileceğiniz kadar etkilemelisiniz. Dün gece sıkı çalıştığınıza güvenebilir miyim?"

"Kesinlikle çalıştım." Bu fırsatı istiyordum. Beni bozguna uğratan hiçbir bilgi eksikliğine izin vermeyecektim.

"Harika. O zaman e-posta adresinize girerek gönderdiğim linke tıklayıp teste başlayabilirsiniz. Testi değerlendiremeyeceğim, en azından şimdilik. Bunu kendinizi ne kadar geliştirdiğinizi görmek için bir araç olarak kullanabilirsiniz."

Haberler iyiydi ve onun da sesimdeki neşeyi fark ettiğini biliyordum. “Kulağa harika geliyor.”

“Bayan McMillan,” dedi sertçe, görev duygusuyla hızlıca cevap verdim. “Evet, Bay Compton?”

“İyi günler.”

Ve bir klik sesiyle telefon kapandı.

İki saat sonra neredeyse öğlen olmuştu ve ben kafayı yemek üzereydim. Şarapların isimleri, bölgeleri ve şarap üreticileri birbirine karışıyordu. Her zamanki gibi işler ters gittiğinde sarıldığım sadık dostuma sarılmaya karar verdim. Kahve. Bu benim tek zayıf noktamdı, o zaman neden kendimi olimpik boyutlarda bir kahveyle şımartmıyordum? Ayrıca Ava birlikte öğle yemeği yemeyi önermişti. Günlüğü satın aldığım da kafede değildi, hem ondan haber de almamıştım. Şansımı deneyip onunla şimdi görüşmekten zarar gelmezdi. Beni mahveden bu tuhaf yeni hayatımla ilgili paylaşacağı şeyleri çok merak ediyordum. Yeni ofisimi ve işimi sahiplenmekle ilgili iddiama rağmen, Rebecca'nın nerede olduğuna dair gizemi ortadan kaldırmadan bunu asla tamamen yapamayacağımın farkındaydım.

Resepsiyonda Amanda'yla ve birkaç çalışanla ayaküstü sohbet ettikten sonra müşterilerden biriyle ilgilenme ihtiyacımı zor kontrol ettim. Amanda, bunu yaparsam Mark'ın çok öfkeleneceğini söyleyerek beni uyarınca aceleyle tekrar kafeye gittim. Boş masaları taradım; Chris'i görememenin yarattığı hayal kırıklığı inkâr edilemezdi. Dün oturduğum masayı seçmek kolayıma gitti. Alışkanlıklar normal hissettiriyordu, böyle şeylere en az sipariş etmek üzere olduğum kahve kadar hasrettim.

Saat ikide ne Ava, ne de Chris ortalıklarda görünmüştü. Kana kana içtiğim iki beyaz çikolatalı kahveden sonra sade kahveye geçmiştim. Kahvenin çarpıntı yaptığı ve yiyecek bir şeye ihtiyacım olduğu bir gerçektir. Ava'yla öğle yemeği yeme umuduyla hesabımı kapatmamıştım. İyi haber şu ki kafein yüklü, puslu zihnimde cuma günkü tadımdaki şaraplarla ilgili bilgim gittikçe artıyordu.

Tezgâhtar çocuk masama geldi, bana sormadan bardağıma tekrar kahve koydu ve sırtıttı. "Bay Compton, bardağınızı dolu tutmamızı söyledi."

Doğru ya. Bay Compton söylemiş. Dudaklarımı sıkarak zorla gülümsemeyi başardım ve "Teşekkürler," dedim. Ama yeni patronumun içtiklerimi bile takip etmesi beni tedirgin ediyordu. Eğer yapmaya çalıştığı şey... *Hımm, ne?* Fazla düşünmemeye gerek yoktu. Beni kontrol etmeye çalışıyordu. Karmaşık duygular tüm bedenimi esir aldı. Mark Compton gibi kontrolcü adamlarda seksi bir yan vardı. Öte yandan seksi veya değil kesinlikle rahatsız ediciydi. Tüm bu nedenlerden ötürü bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeye karar verdim.

Ancak kafamın içinde bir ses çılgık atıyordu ve bunun kendini duyurmaya çalışan bilinçaltımın sesi olduğunu biliyordum. İşin aslı, okuldan mezun olduğumdan beri hayatım sıradanlıklar üzerine kuruluydu. Michael'la olduğum zamanlar hariç. Dışlerimi sıktım; sıradanlık onunla birlikte olmaktan iyiydi.

Michael ya da... Mark gibi adamlarla olmadan da tekdüzeliğin dışına çıkmanın yolları vardı. Doğru. Diğer yollar. Bu beni heyecan aramak için başka birinin yazdıklarını okumaktan, onun hayatına girmekten alıkoymamıştı. Ne kadar mutsuzsam artık? Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi azarladım. Buna bir son vermek zorundaydım. Bu, Rebecca'nın hayatı değildi. *Benimdi.*

Kalıplardan kurtulmalıydım. Yeni kariyerim için bir adım atmak üzere işime dönmeye karar verdim. Güçlkle açılan gözlerim, kitabıma uzanırken kahveme çarpmana sebep olmuştu. *Harika. Gerçekten harika.* Masam, yer ve evet zımbalı eteğime uyan tek düzgün siyah topuklu ayakkabılarıma kahve dökülmüştü. Yanaklarım abartısız üzerimdeki ipek bluz gibi kızarmıştı.

Birkaç peçete kapıp, kendimden önce bilgisayarım da titrek elerimin kurbanı olmasın diye masayı sildim. Sonra da eğilip üzerinden kahve damlayan ayakkabılarımı ve yeri temizledim.

“Bunlara ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Bu tanıdık sesle sinir uçlarım karıncalandı ve yanaklarıma kan hücum etti. *Hayır. Lütfen. Bu olmasın.* Önümde eğilince bakışlarım ellerini koyduğu güçlü uyluklarına kilitlendi. Döktüklerimi temizlemek için peçete tutan güçlü, artistik ellerine. Bakışlarım yavaşça davetkâr, Chris Merit’e yakışan ve bana bakmakta olan yeşil gözlerine kaydı. Bir kez daha o ünlü, mükemmel adam, yanımda eğilmiş sakarlığımı temizlememe yardım ediyordu.

“Her seferinde beceriksizliğime şahit olmak için ortaya çıkmak gibi şaşırtıcı bir yeteneğin var,” diye suçladım onu.

Dudakları kıvrıldı, yeşil gözleri parıldadı. Hayır. Daha çok altın rengi parıltılar şeklinde ışık çakmaları gibiydi. “Bunun seni kurtarma yeteneği olduğunu düşünmeyi tercih ederim,” dedi boğuk bir sesle ve yeri silmeden önce bana göz kırptı. Ah Tanrım. Chris Merit’i hademem yapmıştım. O da bana göz kırpmıştı. Zor nefes alıyordum.

Ayağa kalktı ve çöp kovaına yöneldi. Kendinden emin erkeksi bir zarafetle hareket ediyordu, muhteşemdi. Olduğum yerde donakalmıştım. Sadece merakla ona bakıyordum. Ayrıca üzerimde etekle yerdeyken ve sinir uçlarım uğuldarken bu pek de iyi bir fikir

değildi. Ayağa fırladım, sonra ayakkabımın üzerindeki ıslak lekeyi hatırlayıp ayağımı kaldırarak silmek zorunda kaldım. Geri dönüp masamın önünde durduğunda, ben de elimdeki kullanılmış peçeteyi bardağımın içine bırakıyordum. Daha yakına geldi. Çok yakına. Topraksı muhteşem kokusu burnuma doldu ve içimdeki isteği kışkırttı. Kokusunu seviyordum. Açık renkli kotları ve motorcu botlarını da. Ne kadar çabalasam da etkinlik gecesi beni şu an üzerinde olan deri ceketle sarmalayışını unutamıyordum.

“Ah, teşekkürler,” demeyi başardım. Sesim tıpkı hissettiğim gibi paniklemiş çıkmıştı. “Mahcup oldum.”

“Olma.” Gözleri bana yaz mevsimindeki çimenleri hatırlatacak şekilde sıcacıktı. Sesi samimiyetle yükseldi. “Bence sen çok sevimlisin.”

“Sevimli,” diye tekrarladım cansız bir sesle. “Bir kadının isteyeceği bir şey değil.” Bu erkeklerin küçük kız kardeşlerine ya da sevgili olmak istemedikleri kadınlara söyleyeceği bir şeydi. Benimle çıkmak istediğini düşündüğümünden değildi. Ne düşünmüş olduğumu ya da şu an ne düşündüğümü bilmiyordum.

“O zaman kadınlar ne ister?” diye sorarken sesi de ifadesi gibi muzipti.

Güzel. Seksi. Bu adama göre bunlardan biri olmak istiyordum ya da her ikisi birden. Ama ona böyle bir şey söyleyemeyeceğim için, “Sakar olmadıklarının söylenmesini,” dedim.

“İlginç birisin.”

“İlginç?” diye sordum. Bu adam ve Mark Compton’la olan tüm bu ilginç olayı da neyin nesiydi? Süslü bir söz olmalıydı. Hiçbir fikrim yoktu. “Ben... şey. Sanırım bu sakar değilsin demekten daha iyi.” Bu kelimenin de sevimliden daha iyi olduğundan emin değildim. Sadece bilmiyordum.

“Bu kelime seçiminden de pek hoşlanmadın yani?”

“Hayır... iyi.”

“Bana seni çizmem için ilham verdin.”

“Sevimli bir şekilde ilginç ve sakar ilham perisi,” dedim kendimden emin bir tavırla. Ancak hemen sonra bunu söylediğime pişman oldum. Sesimi yumuşatıp konuşmaya devam ettim. “Ve teşekkürler, beni çizmen gururumu okşadı. Zarfı açtığımda nefesim kesildi.” Aptalca sırtıttığımı söylemedim. “Artık bir Chris Merit eserine sahibim.” Düz bir ifadeyle ona baktım. “Tabii, geri istemeyeceksen.”

Güldü. “Tabii ki geri istemeyeceğim.” Duraksadı. “Beğendin mi?”

Sesinde ve muhteşem gözlerinin derinliklerinde kuşku mu vardı? Olmamalıydı. Bu işi milyonlarca kez yapmıştı. Vücudunda kendinden emin olmayan tek bir kemik bile olamazdı. Elimi hızla atan kalbime koyup hafifçe dokunarak, “Bayıldım,” diye yanıt verdim. Ne yazık ki, kalbim hızla atan tek yerim değildi. Birden karnım guruldadı. Hem de öyle böyle değil; oldukça gürültülüydü. Gözlerimi kapatıp sıktım ve yanaklarımın bir kez daha kızardığını hissettim.

Hafif, seksi bir gülümseme Chris’in dudaklarını yaladı. “Aç mısın?”

Nihayet ona bakabildim ve farkında değilmişim gibi davrandım. “Neden aç olduğumu düşündün?”

“Sadece bir tahmin,” dedi eğlenerek. “Ben açım da, senin de aç olmanı umuyordum.”

Beni gülümsetmişti. Tepeden turnağa aydınlanmış gibi hissediyordum. Yine bana gülümsüyordu ama benimle alay etmiyordu. Bu yönünü sevmiştim.

Karnım tekrar guruldayınca güldüm. “Aman Tanrım, aç olduğuma inandım.” Başımı salladım. “Tüm zayıflıklarımı ortaya çıkaracak bir yeteneğin var.”

“Eğer acıkmak bir zayıflıksa, o zayıflıktan bende de var. Meksika mutfağını sever misin? Birkaç blok ötede, yolun aşağısında Di-

ego Maria'nın Yeri var. Küçük bir yer ama yemekleri lezzetlidir. Bazen öğle yemeğinde verandasında takılıp eskiz yapardım."

"Şarap servisi var mı?"

"Daha çok bira ve tekila."

"Güzel, çünkü birkaç saat daha şarap mönüsü bile görmek istemiyorum."

"Mark'ın seni hâlâ şarap meselesi için zorladığını mı anlamalıyım?"

"Bay Compton'ı kastediyorsan, evet."

Gözlerini devirdi. "Bay Comptonmuş, kızımın kenarı." Çenesini ileri doğru uzattı. "Diego Maria'nın Yeri'ne gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallayıp gülümsedim. Memnun olmuş hatta rahatlamış mı görünüyordu? Hayır. Bu aptalcaydı. Bu saçma düşünceleri kafamdan atmaya ve liseli kızlar gibi sırtıtmamaya çalıştım. Chris Merit'le öğle yemeğine çıkıyordum ve onunla eserleri hakkında konuşma şansım vardı. Dün oturduğu masaya doğru yürüyüp sırt çantasını topladı. Fazlasıyla rahatlamış hissediyordum. Yine beni izlediğini hiç fark etmemiştim, zaten fark edecek kadar kendimde değildim.

Kırmızı deri çantamı alıp omzuma asmak üzereyken Chris uzandı. "Ben taşıyım." Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. "Ben ce benim taşımama müsaade etmelisin. Şirin kız çantasının senin deri-giyimli-havalı-ressam imajını mahvetmesinden korkuyorum. Ayrıca hava aydınlık. Böyle iyi, teşekkürler."

Bariz bir gönülsüzlükle elini çekti. "Eğer fikrini değiştirirsen, farkında bile olmadığım deri-giyimli-havalı-ressam imajımı seve seve riske atarım."

Tebessüm ettim. "Ayrıca bunu yapacaksam telefonumun kamesini hazırda tutayım." Kısık sesle güldü. Onun o sert, erkeksi gü-

lüşü göğsümde, aslında tüm vücudumda garip şeyler hissetmeme neden oluyordu.

Dışarıda okyanustan gelen serin rüzgâr bizi karşıladığında, bluzumun uzun kollu olduğuna sevindim. Chris'in bana tekrar ceke-tini önereceği korkusuyla titrememi bastırdım, gerçi bu kötü bir şey olmazdı. İkimizin arasındaki elektriklenmeyi bir türlü anlamı-yordum ve yanımdaki adamın vücudu benimkine dokunurken bir türlü aklımı başıma toplayamıyordum.

Restorana doğru kısa yürüyüşümüz başladığında, ne kadar ya-kınımda ve ne kadar iri olduğunun son derece farkındaydım. Bu adamlayken kafam karışıyordu. Onun yanında tüm sinir uçlarım adeta uğulduyordu. Buna rağmen bir şekilde onunlayken rahat his-sediyordum. Sanki dışardan görünenin aksine onun bu uysal du-ruşuyla ilgili bir şeyler vardı. Tam olarak adlandıramasam da bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Bana yandan bir bakış attı. “Öğretmenlikle karşılaştığında galeri nasıl?”

“Burada öğretmen yerine öğrenci oldum ve bu maceraya atılırken beklediğim son şey buydu.”

“Sonuçta senin de kendine göre bir sanat bilgin var değil mi?”

“Evet, öyle. Kendi sanatımı biliyorum. Kendi ressamlarımı bili-yorum. Şey, yani öyle olduğunu sanıyordum. Nedense babanı hep sen olarak hayal etmiştim.”

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Sadece kendisinin bildiği bir şakaya güler gibiydi. Restoranın siyah ferforje korkuluklarla çevrili verandasını işaret ederek, “Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. “Verandada oturalım, siparişimizi almak için birini gönderirler.”

İkinci vakti olduğu için ortalık tenhaydı. Yani verandadaki

altı masadan istediğimizi seçme şansımız vardı. Korkulukların yanındaki bir masaya yöneldim, böylece oraya yaslanıp Golden Gate Köprüsü'nü ve metrelerce uzanan güzel, mavi deniz manzarasını izleyebildik. Bu tadını çıkarmaktan asla bıkmadığım bir manzaraydı. Bu kadar kalabalık ve yoğun bir şehirde bunu yapmak zor olduğundan, bulduğum fırsatları asla kaçırmazdım.

Sandalyeme yerleştim. Yüzüme doğru esen rüzgâr, istemeden titrememe neden oldu. Ayakta duran, hayır, daha çok tepemde dikilen Chris'e baktım.

"Üşüdün," dedi ve bu bir soru değildi.

"Hayır," diye güvence verdim. "Manzarayı çok sevdim. Ben..." Ne diyecektim ki şimdi? Kuvvetli bir rüzgâr beni hazırlıksız yakalayınca, dişlerimin birbirine çarpmasını engelleyemedim falan mı? Kaçış yoktu. "Tamam," diyerek ellerimi kaldırıp teslim oldum. "Üşüdüm."

Beni şaşırtarak elini bileğime dolayıp ayağa kaldırdı. Yakındık, burun burunaydık ve nefes alamıyordum. Tenimin serinliğine rağmen, sıcak dokunuşunun altında eriyordum. Ateş dokunduğu yerden omzuma ve göğsüme yayılıyordu. Bakışlarındaki ifadeyi okuyamasam da aramızdaki elektriği hissedebiliyordum.

Rüzgâr saçlarımı dağıtınca kolumu bıraktı. Yumuşak ve kibar bir şekilde saçlarımı yüzümden çekerken, parmakları yanağımda bir süre oyalandı. "İçerisi sıcaktır, içeri girelim." Sesi de yüzümü okşayan parmakları kadar yumuşaktı.

Geçmem için kapıyı tuttu ve içeri girdim. İyice gerilmiş bir halde göz teması kurmaktan kaçınıyor, kalbimin böyle delice atmasına engel olmaya çalışıyordum. İçeride biri dolu olan en fazla on masa vardı. Hafif bir Meksika ezgisi kulaklarımı okşadı.

Chris çenesini kaldırarak bir cumbanın içindeki küçük, iki san-

dalyesi olan masayı işaret etti. Rüzgâr buraya kadar ulaşmıyordu ve benim standartlarıma göre oldukça samimi görünüyordu. “Bana göre buradaki en iyi masa. Sen ne dersin?”

Başımınla onayladım. “Beni biraz ısıtacak birkaç acı biber de olduğu sürece harika.”

“Yemek konusunda cesur musundur?” diye sordu masamıza geçerken.

“Yemek yemek çekinmeden yapabildiğim tek şey.”

Sandalyemi tutarken gözlerinin içinde yaramaz parıltılar dans ediyordu. “Yemek yemek benim de kendimi tutmadan yaptığım birçok şeyden biri.”

Elimde olmadan gözlerimin büyüdüğünü görünce gülerek ekledi. “Endişelenme, sen kıbarca sormadıkça diğer şeyleri söylemeyeceğim.”

Neden bahsettiğini sormadan önce durdum ve attığı yemi yemeye ne kadar yakın olduğumu şaşırarak fark ettim. “Tekilanın üzerine sorulacak sorulardanmış gibi geldi. Gerçi tekila asla işe yaramaz, cevaplarını hatırlamayacak kadar çakırkeyif olurdum.”

İçinde kol çantam olan evrak çantamı sandalyemin arkasına yerleştirdi, parmakları omzuma sürtündü. İpek kumaş bile o tatlı dokunuşunu hissetmemi engelleyemedi. Hızla bir nefes aldım. Bakışlarım birkaç yoğun saniye boyunca onunkilere kilitlendi.

“O zaman tekila yok,” diye emretti usulca kendi sandalyesine yönelirken. Peçeteliğin yanındaki plastik mönüyü alıp bana uzattı.

Hevesle alıp seçeneklerime baktım; adamın vahşi çekiciliği karşısında başım dönüyordu.

“Eğer iddia ettiğin gibi açık fikirli bir yiyciysen,” dedi, “sana kesinlikle acı soslu tavuklu taco öneririm.”

“Şansımı deneyeceğim,” diye çabucak kabul ettim. Ellili yaşlarında, dinç görünümlü İspanyol garson masamıza geldi ve

Chris'i İspanyolca selamladı. Konuştuklarından hiçbir şey anlamadıysam da Chris'le konuşurken yüzünün ışıldamasından onu sevdiğini kesinlikle anlamıştım. Chris'in de ondan hoşlandığı belliydi. Ayrıca İspanyolcası giriş seviyesinin çok ötesinde, ileri düzeydi.

İkisi bir süre sohbet etti ve Chris ceketini çıkarttı. Gözlerim giysisinin kolundan dolayı tamamını göremediğim dövmesine takıldı. Şekli ve rengârenk oluşu ilgimi çekmişti. Bu... Yoksa...? Evet. Bu bir ejderha dövmesiydi.

"Sara," dedi Chris dövmeye yönelttiğim dikkatimi dağıtarak. "Bu, restorana adını veren Maria. Oğlu Diego da başaşçı."

Maria dostça gülümsedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Ondan ve mekândan hoşlanmıştım. "Başaşçı mı?" dedi. "Ha ha. Sadece yemek pişiriyor. Gereksiz düşüncelere kapılmasını istemeyiz. Yoksa kendi kafasının dikine gidip biz yerimizden memnunken, tüm ülkeye yayılmamızı sağlamaya çalışır." Beni yarım bir baş hareketiyle selamladı. "Ve tanıştığımıza çok memnun oldum, Sara."

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Maria."

Chris önümdeki mönünün diğer eşini aldı. "Taco önerime uyacak mısın?"

İstekli bir şekilde başımı salladım. "Sí, dame el fuego," yani "Evet, acısıyla yakıp kavursun."

İkisi de güldü.

"İspanyolca biliyor musun, señora?" diye sordu Maria umutla.

"Çok az," dediğimde sırıttı.

"Daha sık gelersen bu durumu düzeltiriz."

"Bu çok hoşuma gider," derken kesinlikle ciddiydim. Gerçekten onunla aynı ortamda olmaktan hoşlanmıştım. Çünkü aynı annem gibi anaç biri olduğu belliydi.

“Bana bir Corona’, Maria,” dedi Chris ve bana baktı. “Sen de bir tane alır mısın?”

“Ah, hayır,” dedim hemen. “Bünyem zayıftır. Ayrıca işe dönmek zorundayım.”

Maria’ya döndüm. “Çay. Hayır. Dur. Aşırı kafein yüklüyüm, vücudumdaki kafein seviyesini düşürmeliyim. Su olsun.”

“Corona da düşürür,” diye belirtti Chris.

“Düşüren şeylerden, devirenlere,” dedim sırtarak. “Bünyemin ne kadar zayıf olduğunu gerçekten bilmiyorsun. Hiç denemesem daha iyi.”

Maria siparişleri hazırlatmak üzere hızla uzaklaştı. Başka bir adam masamıza patates kızartması ve salsa sosu getirip, bardaklarımıza su doldurdu. Hem bir erkek, hem de bir ressam olarak Chris hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum. O an yalnız olmamızdan faydalanıp sordum: “Üç dil birden mi konuşuyorsun? Yılın bir kısmını Paris’te geçirdiğinden Fransızca da bildiğini varsayıyorum.”

“Je parle espagnol, français, italien, et j’aimerais beaucoup dessinez-vous à nouveau. Modèle pour moi, Sara.”

Fransızca konuşurken dilini seksi bir şekilde yuvarladığını görünce boğazım kurudu. Her yanımı ateş basmıştı.

“Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Dedim ki: İspanyolca, Fransızca ve İtalyanca konuşabiliyorum.” Biraz daha yakınlaştı ve gözleri benimkilerle buluştu. “Sonra da şunu söyledim: Resmini yapmayı çok isterim. Bana poz ver, Sara.”

* Meksika’ya özgü açık sarı renkli, hafif bir bira türü. Genellikle misket limonuyla birlikte içilir. (Çev. N.)

On Birinci Bölüm

Chris yeniden beni mi çizmek istiyordu? Hayır. Çizmek istemiyordu. Resmimi yapmak istiyordu ve sanırım bu da atölyesinde olmak demekti. Dilim tutulmuştu. Boğazım kurudu ve ağzımdan tek kelime çıkmadı. Sessizliğin neden olduğu stres benim için yeni olsa da hiçbir şeyin ortasını tutturamazdım. Ya sessizliği görmezden gelecek ya da ışık hızında bir şeyler saçmalayacaktım. Başka yol yoktu. Hâlâ bir şey söylemeden dikkatlice beni izleyen Chris'e bakakaldım. İfadesinden beklentiden başka bir şey okunmuyordu. Bir cevap bekliyordu. Bir şey söyle, diye emrettim kendime sessizce. *Herhangi bir şey söyle.* Hayır. Herhangi bir şey değil. Esprili ve etkileyici bir şey söyle.

Neyse ki Chris'in sipariş ettiği biranın gelişi beni harika bir cevap vermeye çalışmanın zihinsel karmaşasından kurtarmıştı. Chris masamıza gelen adamla İspanyolca bir sohbete başlayınca dudaklarımın arasından hafif bir inilti kaçtı. Chris'le resmimi yapması konulu asıl konuşmamıza döndüğümüzde, ne söyleyeceğimi düşünerek kendimle boğuşuyordum ama bir karara varamadan ikilinin sohbetine dahil edildim.

“Sara, seni Diego’yla tanıştırayım,” dedi Chris. “Diego, Maria’nın diğer ortağı.”

Chris’in yaşlarında, biçimli top sakalı ve sıcak kahverengi gözleri olan Diego’yla konuşmamıza odaklanmaya çalıştım. Ama Chris’in, birasının içine misket limonu sıkın uzun parmaklarının da son derece farkındaydım. Birinin ellerine eriyip bitmek delilikti. Öte yandan bu eller kimsede olmayan yeteneklerle kutsanmıştı. Başımı döndürüyordu. Fakat gerçekten acıkmış olduğum da hesaba katılırsa, iki adam konuşurken salsa soslu sıcacık patates kızartmalarına gömülmek hoşuma gitmişti. Diego Paris’e bir yolculuk planlıyordu ve nerede kalabileceğini, neler yapabileceğini sorduğu Chris’in cana yakın tavsiyelerini dinliyordu. Ünlü, milyoner bir ressam olduğu halde hiç de öyle biri değilmiş gibi davranmasına şaşırılmıştım.

O sırada diğer garson yemeklerimizle çıkageldi. Yemekler servis edilirken Diego müsaade istedi.

“Onunla sohbete daldığım için üzgünüm,” dedi Chris. “Üç hafta önce Paris’ten döndüğümden beri buraya her gelişimde izinliydi.” Tabagımı işaret etti. “Nasıl görünüyor?”

Baharatlı kokuyu içime çektiğimde midem bayram etti. “İnanılmaz güzel görünüyor ve kokuyor.”

Misket limonunu eline alarak tabağımın kenarındakini işaret etti. “Bunu sıkmazsan tadı öyle olmaz ama.” Limonu kendi yemeğine sıkı.

“Tacoma asla limon koymam ama denemeye varım.” Çabucak onu taklit ettim. Sohbetimizin benim poz vermemden, yemeğe dönmüş olması rahatlatıcıydı. “Yemeden önce seni uyarmalıyım. Burada acı gerçekten acı demektir. Çok acı. Eğer dayanamayacağını düşünüyorsan o zaman...”

Uyarıları dinleyemeyecek kadar açtım. Midem yiyecekleri mut-

lulukla karşılamaya hazırdı. “Bekle!” dediğindeyse artık çok geçti. Acı ağzımı yakıp kavurmuştu ve beni boğazımdan aşağı ısıtarak inmeye devam ediyordu.

Nefes nefese kaldım, neredeyse boğuluyordum. Aman Tanrım, yakın beni derken bunu gerçekten kastetmemiştim. Tacoyu bıraktım. Bir elimle kucağımdaki peçeteyi sıkarken diğer elim boğazıma gitti.

Chris birasını bana doğru uzattı, tereddüt bile etmeden uzanıp bir sürü büyük serinletici yudum aldım. Ancak hâlâ güçlükle nefes alıyordum. Acının verdiği yanma hissi biraz azalınca nihayet derin bir nefes aldım. “Asla yakın beni dememeliydim.” Birasından bir yudum daha aldım. Keskin tadı nasılsa acıyı hafifletiyordu. Aklım tekrar başıma geldiğinde yarısı boş şişeye ve Chris’e baktım. Kendimi rezil ettikten ve az kalsın boğulduktan hemen sonra birasını içmişim. Birasını tekrar ona doğru ittim. “Üzgünüm. Kendimi kaybettim.” Neden sürekli bu adamın yanında kendimi küçük düşürecek hareketler yapıyordum?

Sırıtır birasından ağır bir yudum aldı. Dudaklarımın dokunduğu yerden. Âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izlerken parmaklarımla masanın iki yanını kavradım. Aniden onunla içkisini paylaşacak kadar yakın olduğumun farkına vardım. Dudakları dudaklarımın az önce olduğu yerdeydi. Neredeyse boşalan şişeyi masanın üzerine bıraktı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Bakışlarındaki buğu düşüncelerimde yalnız olmadığımı söylüyordu.

Boğazım yandığı için sesim kötü çıksa da, “Kendimi küçük düşürdüğüme her seferinde şahit olmak gibi bir yeteneğin gerçekten var,” demeyi başardım. Boğazım yemek –ya da belki de sadece bu adam– yüzünden yandığı için sesim çatlak çıkmıştı.

“Daha önce de söylemiştim, kurtarmak konusunda yeteneğim olduğunu söylemeyi tercih ederim.”

Beni kurtarmak? Bunu ikinci söyleyişiydi. Bu sözler vücuduma, oradan da ruhumun derinliklerine yayılan ve bunca zaman bastırduğım şeyleri canlandırıp çirkin yüzünü tekrar gösteren bir his yayıyordu. *Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Var mıydı?* Beni kurtarmaktan bahsetmesi içimdeki eski yaralara dokunmuştu. *Evet, evet, evet. Kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Kurtarılmak istiyordum. İlgi görmek istiyordum.* Sırtımı dikleştirdim, parmaklarımı bacaklarına geçirdim. Sessizce, kendi içimde mücadele ediyordum. *Hayır, hayır, hayır. Kurtarılmak istemiyordum. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Artık değil. Çok uzun zamandır buna ihtiyacım yoktu. Bir daha asla da olmayacaktı.*

Chris elini kaldırıp mutfığa doğru, “Diego!” diye seslendi. “Sara’ya aynısından bu kez acısız alabilir miyiz?” İspanyolca birkaç yorum yaptıktan sonra Chris dikkatini tekrar bana verdi. Beni dikkatle inceledi, sanki yüzümden duygularımı okumak ister gibiydi. İyi şanslar diye düşündüm çünkü nasıl hissettiğimi kendim bile bilmiyordum.

“Ağzın nasıl?”

Ben yanan dudaklarımı ıslatırken gözleriyle hareketlerimi takip etti. Yüzündeki hayranlık uyandırıcı ifadeye karşın yeniden tüm bedenimin sarsıldığını hissettim. “İyi,” dedim. “Ama senin sayende değil, ne kadar acı olduğu konusunda beni uyarmalıydın.”

“Seni uyardığıma eminim.”

“Daha ısrarcı olmayı denemeliydin, ne kadar aç olduğumu biliyordun.”

“Geçmiş zaman kullandın artık aç değil misin?”

“Dilim yandı ve muhtemelen bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Ama doğrusu evet, hâlâ açlıktan ölüyorum.”

“Ben de,” dedi adeta fısıldarcasına. “Aç bir kurt kadar hem de.”

Boğazım kurudu. Gerçekten kurudu. Üstelik bu adamın neden olduğu daha önceki on ya da daha fazla seferden çok daha fazla. Havadaki elektriklenme adeta çevremizde dönüyor, neredeyse kıvılcımlar çıkıyordu. Bu adamı vücudumun her yerinde hissedebiliyordum ve daha bana dokunmamıştı bile. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğin bu kadar farkında olduğumu hatırlamıyordum. Bunun benim hayal gücümün ürünü olmasını istemiyordum ama bu adamla olabilecek kadar kendimden emin olduğumu da sanmıyordum. Bunca zaman kendimden şüphe ettikten sonra olmayı da beklemiyordum.

Beni yok etmekle tehdit eden aramızdaki bu şey her neyse, biraz ertelemeye ihtiyacım vardı. Dikkat dağıtacak bir şey bulmalıydım. “Yemeğini soğutma istersen.”

Diego, “Señora,” diye benim tarafıma gelip tabağımı aldı. “İyi misiniz? Buranın acısı cidden yakar.” Chris’e ayıplayan bir bakış attı. “Señor’un sizi uyardığını düşünmüştüm.”

Chris ellerini kaldırdı. “Hey, hey! Onu uyardım.”

“Ben bir ısırtık aldıktan sonra,” diye Diego’ya katılıp çıktım. Chris’i zor durumda bırakmak eğlenceliydi. Bu azıcık da olsa utançımı azalttı.

“Sen yemeden önce söyledim,” diye düzeltti Chris.

Diego, İspanyolca bir şeyler söyledi, Chris’e sinirlenmiş gibi görünüyordu. Sonra bana döndü. “Yemeden önce sizi uyarmalıydı. Üzgünüm, señora.”

“Benim için endişelenip özür dilemeyi bırak. Gerçekten çok iyiyim ya da siz ikiniz sanki alevler içindeymişim gibi beni izlemeyi bıraktığınızda daha iyi olacağım.”

Bir garson geldi. Yeni tabağımı önüme koyarken, eski tabağımı Diego’dan alıp uzaklaştı.

“Tabağın yan tarafına denemeniz için iki ayrı sos koydum,” diye açıkladı Diego. “Yeşil olan hafif, kırmızı olan orta. İkisi de ağzınızı yakmayacak.”

Minnetle başımı salladım. “Gracias, Diego. Yemeğin harika görüntüsü ve kokusuna karşı koyamasam da kocaman bir ısırık almadan önce sostan bir parça tadıp denemeliydim.” Bu, övgüm yüzünden pembeleşen yüzüyle masamızdan ayrılmadan önce fazladan bir dakika daha benim için endişelenmesini engellemedi. Beni, benim yüzümden tek bir lokma bile yiyememiş olan mükemmel, aşırı derecede seksi ressamımın hoşnut bakışları altında bırakmıştı.

“Lütfen ye,” diye yumuşak bir sesle ısrar ettim. “Yemeğin iyice sogudu.”

“Önce yemeğini deneyip iyi olduğundan emin olmalısın.”

“Ah, hayır,” diye dudak büktüm. “Sen saçma sapan bir sakarlık yapmamı bekleyerek beni izlediğin sürece yemeği denemeyeceğim bile.”

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Seni izlemeyi seviyorum, yaratıcı yanımı ateşliyorsun.”

Çizdiği resmimden bahsetmesi üzerine midem burkuldu. “Beni izleyemezsin, yemeğini ye. Beni izlerken yemek yiyemezsin.”

“Bunu tartıştım ama ilgini yemeğe çekmek için haydi bunu birlikte yapalım.” Son kelimenin altında bir ima yatıyor gibiydi ya da belki de sadece öyle olmasını istiyordum.

“Peki,” diye onayladım. “Birlikte.”

Dudakları hoşnut bir tavırla kıvrıldı, tabii benimkiler de. Göz temasımızı kesmeden tacolarımıza uzandık ve birer ısırık alırken ikimiz de başka yönlere baktık. Bu sefer yemeğin baharatlı, lezzetli tadı damağımı okşayınca zevkle inledim. Ya gerçekten harikaydı ya da ben çok açtım. Chris hızlıca ağzındakileri yuttuktan sonra aç bir ifadeyle gözlerini bana dikti.

“Bu bir tatmin ifadesi miydi?”

Beni yeniden esir alan ateş, bu sefer vücudumun uygunsuz yerlerine doğru iniyordu.

“Nasıl söylesem?” dedim. “Doymak çok güzel.” Yeşil sostan tatmak için kaşığımlı aldım. “Ve bunu da çok sevdim.”

Birasını bana doğru uzattı. Kasten bana birasını paylaştığımız o yakın anı hatırlatmaya çalıştığına emindim. Dudaklarının benim dudaklarımın olduğu yerdeki halini düşünerek önce biraya, sonra gözlerine baktım ve ona döndüm. “Hayır. Teşekkürler.”

Bir süre beni inceledi. Yüzünden bir şey okunmuyordu. Yavaşça şişeyi ağzına götürüp büyük bir yudum aldı. Karnımın aşağılarındaki kaslarım kasılırken yeniden âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. Bu adam bana ne yapıyordu böyle?

Birasını masaya koyduğunda suçlulukla tacolarıma uzandım ve yemeye başladım. Chris de aynısını yaptı, ona sormak istediğim tüm soruları düşündüm. Ne zaman resim yapardı? Nerede yapardı? İlhamı neydi? En sevdiği fırçası hangisiydi? Milyon kez duyduğu sorulardı bunlar ve muhtemelen cevaplamak istemeyecekti. Kendimi tuttum.

“Burası sokaktan geçenleri izlemek için mükemmel bir köşe,” dedi sonunda.

Bakışlarını takip edip candan dışarıdakilere baktığımda, hayatı ne kadar renkli yaşamaya çalışırsam çalışayım her şeyin ne kadar siyah beyaz olduğunu düşünüyordum. Huzur verici bir sessizlik içinde sokaktan geçen insanları izliyorduk. Kol kola yürüyen bir kadınla bir adam. Oğluna zorla montunu giydirmeye çalışan bir kadın. Montuna sıkıca sarılmış ağlıyor gibi görünen başka bir kadın.

Chris düşünceli bir halde bana döndü. “Herkesin bir hikâyesi var. Seninki ne, Sara McMillan?”

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Israrla aklıma gelen cevapla savaştım. Benim hikâyem yoktu, yani en azından hatırlamak istediğim bir hikâyem yoktu. “Sadece çok sevdiği sanatla ilgili yaz rüyası gören sıradan bir kıyım.”

“Bilmediğim bir şeyler anlat.”

“Artistik tek bir özelliğim bile yok. Konu oraya gidecekse en fazla dolaylı olarak senin üzerinden konuşabilirim. Daha fazlasını yapamam.”

“Resmini yapmama izin ver, böylece yapabilirsin.”

Huysuzca alt dudağımı ısırdım. “Bilmiyorum.”

“Bilmeyecek ne var?”

“Senin gibi biri tarafından resmedilmek insanı korkutuyor, Chris. Eminim bunu sen de biliyorsundur.”

“Ben sadece fırça tutan bir adamım, Sara. Daha fazlası değil.”

“Sen sadece fırça tutan biri değilsin.” Bakışlarım aşağıya indi ve şimdiye kadar fark etmediğim çenesinin altındaki sekiz santimlik yara izini okşadı. Nasıl meydana geldiğini merak etmiştim. Tüm o sanatçı kişiliği dışında onun kim olduğunu merak ettim. Gözlerim onunkilerle buluştu; bakışlarındaki o yeşil derinlik beni defalarca kez baştan çıkartmıştı zaten. “Senin hikâyene ne Chris?”

“Hikâyem tuvalin üstünde. Senin de olmanı istediğim yerde.”

Neden bu kadar ısrar ediyordu. “Ben... bunu biraz düşünebilir miyim?”

“Sen düşünürken ben sormaya ve seni ikna etmeye çalışmaya devam edeceğim için istediğin kadar düşünebilirsin.”

Fırsatını bulmuşken cevabını deli gibi merak ettiğim soruyu sordum. “Ne kadar daha buradasın?”

“Kalmam gerekmediğini hissedene kadar.”

“O zaman yılın ne kadar zamanını burada ya da Paris’te geçireceğine dair plan yapmıyorsun?”

“O an neresi iyi hissettirirse oraya gidiyorum. Tek bir istisna dışında. Her ekim ayında Louvre’un yıllık hayır etkinliğine katılmak için Paris’te olurum.”

“Mona Lisa’nın sergilendiği müze.” Ses tonum özlem doluydu, saklamaya çalışmamıştım bile. Onu görmek için seve seve canımı verirdim.

“Evet, Mona Lisa’yı gördün mü?”

“Paris’in ünlü müzesini ziyaret etmeyi bırak ben daha eyalet dışına bile çıkmadım. Tabii, çocukluğumu Nevada’da geçirmem hariç.”

“Bu kabul edilemez. Hayat çok kısa ve dünya çok büyük ve sevdiğin her şeyi göremeyeceğin kadar sanat dolu.”

“Ben sanatı, görene dünyanın bir parçasını tattırdığı için seviyorum ya da asla onların olmayan bir hikâyeyi yaşattığı için. Paris’i senin bakış açından gördüm.” Kısa bir an Mark’ın odasına yapılmış duvar resmini düşündüm ama sonra bu düşünceyi bir kenara ittim. Zararsız sohbetimizin yönünü değiştirmek istemiyordum.

“Kulağa her istediğinde seyahat etmene gerek olmadığına kendini ikna ediyormuşsun gibi geliyor.”

İşte bu içimde bir yerleri acıtmıştı. İstemsizce geri çekildim. Sinirim bozulmuştu. Önce sanat dünyasında çalışmaktansa öğretmenlik yapmak hakkında söyledikleri ve şimdi de bu. “Bazılarımız canı istediğinde tüm dünyayı dolaşabilecek kadar zengin ve ünlü değil,” diyerek cevabı yapıştırdım.

“Canımı yaktın,” dedi az önce benim sadece içimden söyleyebildiğim şeyi dile getirerek. “Bu gerçeğe acıttı.”

“İyi çünkü dünyayı görebileceğin üzerine atıp tutuyordun. Tepkisiz kalamazdım Bay Zengin ve Ünlü Ressam.”

Kaşlarını oynattı. “Ve deri kıyafetler içinde havalı görünen.”

“Aman, çok komik.”

“Sana Paris’i gezdirmeyi teklif edebilirim.”

Gözlerimi kırptırdım. Az önce bana Paris’i gezdirmeyi mi teklif etmişti? Hayır, hayır. Abartıyordum. “Paris, büyük bir teklif. Seyahat planlarıma bir numaradaki New York’la başlamaya karar verdim.”

“Bir nedeni var mı?”

“Bir fırsat. Mark, Riptide’a daha uygun olduğumu düşündüğünü söyledi. Bu yüzden şarap, opera ve klasik müzik öğrenmemi istiyormuş.” Chris’in ifadesi değişmedi ama havada dolaşan o elektriklenme yeniden hissediliyordu. “Mark, seni Riptide’da çalıştıracığını mı söyledi?”

“Şey, sanırım üstü kapalı bir şekilde söyledi.”

“Nasıl üstü kapalı?”

“Kısaca galerideki yaz işinden daha iyisini yapabileceğimi düşünüyor. Fakat bunları elde etmek için Riptide etkinliklerine gelen tarzda müşterileri etkileyebilmeliyim.” Parmaklarını masaya vurduğunu fark edince yüzümü astım. “Ne? Ne oldu?” Cep telefonum çok kötü bir zamanda çaldı. Gözlerimi Chris’ten ayırmadan, çantamda telefonumu aradım. Ekrandaki ismi görüp sindiğimde yeniden Chris’e döndüm. “Bu...” Sesim cansızdı. Mark’ın adını anmanın iyi bir seçenek olmadığına karar verdim. “Cevaplamam gerek.” Cevaplama tuşuna bastım ve anında Mark’ın sesini duydum.

“Biz farkına varmadan işi mi bıraktınız, Bayan McMillan?”

Bakışlarımı tabağıma indirdim. Chris’ten patronumun sorusu-

nun yarattığı stresi saklamaya çalışıyor ve kalbimin bu kadar hızlı atmamasını istiyordum.

“Geç öğle yemeğine çıkmıştım. Saat ikiyi geçiyordu ve tüm gün bir şey yememiştım.”

“Saat üçü geçiyor.”

Dudaklarımı ısırđım. *Kahretsin. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğini nasıl fark etmemiştim?*

“Hemen geri dönüyorum.”

“Hemen olsa iyi olur, Bayan McMillan. Amanda, sizinle cuma günkü etkinlikle ilgili detayları gözden geçirmek istiyor. Galeriye geldiğinizde beni arayın.”

“Evet. Tabii, ben...” Telefon kapanmıştı. Chris’e baktım.

“Arayan Mark’tı,” diye tahmin etti.

Tuhaf bir şekilde başımı salladım. “İşe geç kaldım.”

Cebinden cüzdanını çıkardı ve tahminen kırk dolar olan hesap için masaya yüz dolar attı. Ceketini giydi, gitmeye hazırdı. Hızlıca kendi payımı ödemek için cüzdanımı çıkardım. “Düşünme bile,” dedi, o rahat tavrından eser yoktu. Elim cüzdanımın üstünde donup kaldı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra ona uymaya karar verdim. Huzursuz ve... sinirli miydi? Tabii ki hayır. Şu dünyada onu ne sinirlendirebilirdi ki?

“Teşekkür ederim.” Cüzdanımı çantama geri koydum.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ben de kalkıp evrak çantamın kulpunu ayarladım ve kol çantamla birlikte omzuma astım. “Benimle tekrar galeriye kadar yürümene gerek yok.”

Gözlerinde çenesindeki sert ifadeyle uyum içinde bir kıvılcım belirdi.

“Seninle yürüyeceğim, Sara.”

Ses tonu sertti, neredeyse Mark’inki kadar keskindi. Huzursuz-

ca çıkışa yöneldim. O kapıyı açarken topuklarımın üzerinde zor duruyordum, dışarı adımımı attım. Nesi vardı? Neden bir anda ateşten buza dönüşmüştü?

Bu kez hızlı yürümeye başladık. Soğuk rüzgâr bizim aramızdaki soğukluğun yanında hiç kalırdı. Konuşmuyorduk ve aramızdaki sessizliği nasıl bozacağımı bilmiyordum. Bunu yapmalı mıydım ondan da emin değildim. Rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarımla savaşılarca defalarca ona baktım. Ama o yokmuşum gibi davranıyordu. Neden bana bakmıyordu? Birçok kez konuşmak içim ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı.

Neredeyse galeriye gelmiştik. Tuhaf bir veda beklentisiyle midem düğümlendi. Aniden beni tutup eski ofis eşyalarının bulunduğu küçük yere çekti. Neler olduğunu anlayamadan duvara dayanmıştım. Dışarıdan görünmeyen o küçük alanda tam önümde duruyor, vücuduyla beni çevreliyordu.

Gözlerindeki ateş beni şaşırttı, çıldırıyor olmalıydım. Kokusu, sıcaklığı, sert vücudu beni dört bir yandan sarmıştı ama bana dokunmuyordu. Dokunmasını istiyordum. Tenimin üzerinde hissetmek istediğim elini başımın yanındaki beton duvara bastırdı.

“Buraya ait değilsin, Sara.”

Beklenmedik sözleri göğsüme inen sert bir yumruk gibiydi.

“Ne? Anlamadım.”

“Bu, senin için doğru iş değil.”

Başımı hayır anlamında salladım. Buraya ait değil miydim? Chris gibi tanınmış bir ressam böyle söyleyince değersiz ve reddedilmiş hissettim. “Neden kalbimin sesini dinlemediğimi sormuştun. Neden sevdiğim şeyin peşinden gitmediğimi. Tam da bunu yapıyorum işte.”

“Burada yapacağını düşünmemiştim.” Burada? Ne demek iste-

diğini anlamıyordum. Galeri mi kastediyordu? Bu şehri? Beni çevresine layık bulmuyor muydu?

“Bak, Sara,” dedi ve bir an tereddüt edip başını gökyüzüne kaldırdı. Yüzündeki o adeta sert bir kasırgayı andıran ifadeyle beni olduğum yere sabitledikten sonra, bir süre doğru cümleleri bulmak için mücadele veriyormuş gibi göründü. “Seni korumaya çalışıyorum. İçine atladığın bu dünya, kafanı karıştırıp geride kendinle ilgili bildiğin hiçbir şey kalmayana kadar seninle oynayacak, karanlık, berbat, kendini beğenmiş aşağılık heriflerle dolu.”

“Sen de o karanlık, berbat, kendini beğenmiş aşağılık heriflerden biri misin?”

Gözlerini bana dikti. Daha yeni birlikte öğle yemeği yediğim adamın sert yüz ifadesini, gözlerindeki kıvılcımı güçlkle fark ediyordum. Gözleri dudaklarımı buldu, bir süre orada oyalandı ve cevap vermedi; içimdeki arzu anlık ve baskındı.

Uzanıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Vücudumdaki tüm sinirler uyarılmıştı. Ona dokunmadan, elini tutmadan yapabildiğim sadece buydu. Bir şeyler beni durdurdu. Bu adamda, bakışlarında kaybolmuştum; muhteşem, şiddetli bir kasırğa gibi olan... Neydi doğru kelime? Şehvet, arzu, işkence? Saniyeler sonsuzluk gibiydi, sessizlik de öyle? Hissettiğim her ne ise durdurmak için onu tutmak istedim, ama yapamadım.

“Ben çok daha kötüsüyüm.” Elini duvardan çekti ve gitti. Gitmişti. Duvara dayanmış bir halde yalnızdım, yediğimiz yemekten çok daha güçlü bir ateşle sızlıyordum ve bununla ilgili yapacak bir şey yoktu. Kirpiklerim titredi, parmaklarım dudaklarıma onun dokunduğu yere gitti. Beni Mark’tan, galeriden, kendisinden uzak durmam için uyarmıştı ama başarısız olmuştu. Vazgeçmeyecektim. Buradaydım ve hiçbir yere gitmiyordum.

On İkinci Bölüm

12 Ocak 2012, Perşembe

*O*damın her yeri güllerle dolu. Kendimi Beyaz Atlı Prensini bulmuş bir prenses gibi hissediyorum. Tamam, belki o çocukluğumda hayal ettiğim Beyaz Atlı Prens'e pek benzemiyor ama hayat olaylara bakış açınıza göre değişir. Kendime hâkim olamayıp vazoları tekrar saydım. Her birinin içinde bir düzine gül bulunan tam on iki vazo vardı. Açmak üzere olan tomurcuk güller. Ve bir de kart. Hatırasıyla iç çektim. Kart harikaydı. Kelimelere bakmadan duramıyordum. 'Narin ve çiçek açmak üzereler küçüğüm, senin gibi.' Benim gibi. Güller benim gibiydi. Ben de çiçek açmaya hazır ve o beni nereye sürüklerse peşinden gitmeye gönüllüydüm. Bazen zor, talepkâr biri oluyordu ama bana güven de veriyordu. Özel hissettiriyordu. Benden istediklerinden korkmayı bir kenara koymaya ve bir sonraki aşamaya geçmeye hazırdım. Benim "efendim" olması düşüncesi inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. O çok... güçlüydü.

Korkuyu arkamda bırakacaktım. Neden korktuğumu bile bilmiyordum. Yabancı olduğum hislerden mi? Tüm kontrolü ona verirsem bana ne yapacaktı? Garip tutkuları vardı ve bunlarda yer aldığımı düşünmek çok korkutucuydu. Ya beni bağlar ve istemediğim şeyler

yapmaya zorlarsa? Neden onun kölesi olmak düşüncesi bile beni tahrik ediyor? Bu kendimle ilgili anlamadığım bir istek ama kendimden daha fazla kaçamam, ondan da kaçamayacağım gibi. Ona ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var, onu kaybetme ihtimalinin acısı, bu oyunda onun bana yapacaklarının acısından çok daha fazla. Ben...

“Akşamki etkinliğe hazırsınız sanırım, Bayan McMillan?”

Aniden irkildim. Bakışlarımı Rebecca'nın yazdığı ilk günlüklerden birinin giriş kısmından kaldırıp, sesin geldiği yöne baktım. Mark kapı girişinde duruyordu. İnce çizgili, siyah bir takım elbise giymişti. Adeta yontulmuş gibi duran vücudu ve geniş omuzlarıyla girişi kapatıyordu. Tıpkı etrafımdaki havayı tükettiği gibi. Cuma akşamıydı ve şehirden ayrıldığından beri onu ilk kez görüyordum. Onu görünce verdiğim tepkinin bazı nedenlerle aşırı olmasından şüpheleniyordum. Chris'in sessizliği. Ella'yla bir türlü konuşamamamız. Hatta bana galeri dedikodularını anlatacak olan kafedeki Ava'nın, tam da bundan önce ortadan kaybolması. Köpek balıklarıyla dolu bir denizde tek başına yüzüyordum. Bu da konuyu tekrar Mark'ın, yani en büyük köpek balığının, aniden ortaya çıkışına verdiğim tepkiye getiriyordu. Mark'ın günlükteki adam olduğundan daha çok emindim. Çok fazla kanıt vardı. Güller ve onların Mark'ın sanat koleksiyonuyla ilişkisi. Baskın kişiliği, zengin oluşu ve Rebecca'nın çoğu yerde âşığının zengin olduğundan bahsetmesi. *Efendisi*, Mark olmalıydı. Efendi olarak günlükte okuduğum kişinin yaptığı müstehcen hareketleri hatırladıkça kızarmadan duramıyordum.

Hayır. Beni şaşırtan bu adamın *Efendi* olduğunu düşünmem değildi. Rebecca'nın ona verdiği tepkiydi. Onun her şeyin kontrolünü başka birine verme ihtiyacıydı; arzusunun ve evet acısının bile. Birine bu kadar çok güvenebilmeyi aklım almıyordu.

“Sessizliğiniz beni endişelendiriyor, Bayan McMillan,” diye söylendi Mark, sesi derinleşmişti. “Bu geceye hazır mısınız?” Ağzım açık bir şekilde ona baktığımı fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Sesimdeki kaygıyı gizleyemedim, “Doğru cevap evet, değil mi?” diye sordum. Öte yandan zaten eminim yüzümden de okunuyordu. Etkinlikle ilgili aşırı gergindim ve iletişimde olacağım uzmanlara aptal gibi görüneceğimden korkuyordum.

“Evet, doğru cevap, Bayan McMillan. Özellikle de tadımın bir saat içinde başlayacağı düşünülürse.”

Dudaklarımı ıslattım. Bakışları hareketimi takip ediyordu ama bu, Chris yaptığında olduğu gibi içime ateş basmasına sebep olmamıştı. Mark’ın dikkati rahatsız ediciydi.

“O zaman, evet.”

“Hiç ikna edici değilsiniz.”

Ellerimi masanın üzerine koyarak ayağa kalktım. Kontrolümü ele geçirmek istediğini biliyordum ama buna izin vermeyecektim. Ben Rebecca değildim. “Mark,” diye başladım söze ancak, kaşlarının öfkeli hareketi hitabımı düzeltmem gerektiğini söylüyordu.

“Affedersiniz, Bay Compton. Size karşı dürüst olmak isterim. Uzman değilken öyleymiş gibi yapmak istemiyorum ve değilim de.” Bunu anlamalıydı. Günlerce bana bilgisayar testleri, aramalar ve e-postalarla musallat olduktan sonra şimdi hiçbir cevap vermiyordu. “Korkarım konu asıl bildiğim konuya, yani sanata geldiğinde güvenilirliğimi kaybetmekten korkuyorum.”

Yakışıklı yüzünde esrarlı bir ifadeyle beni inceledi, keskin çene hatları vardı. Onu okuyamıyordum ve nihayet konuştuğunda aradan epey zaman geçmişti. “Size küçük bir sır vermemi ister misiniz, Bayan McMillan?”

Sır kelimesi Mark’la ilgili olduğunda çoğu şeyi akla getirebilir-

di, ama bu özel anda depoda Rebecca'nın poposuna şaplak atmasını ve göğüs uçlarına kısaç takmasını aklımdan çıkaramıyordum. Onu cezalandırmasını, beni cezalandırmak istemesini. Kendimi Rebecca'nın yerinde görüyordum; duvara yaslanmışım o da üzerimdeydi ve bunu ilk düşünüşüm değildi. Fakat bu mantıksızdı çünkü ben Mark'ı istemişyordum ama kontrolden çıktığımı, anlamadığım şeylerin derinine, karanlık bir kuyuya düştüğümü hissediyordum.

Bir süre sonra, "Ne sırrı?" demeyi başardım. Cevap vermeden önce duraksamam ve çatlayan sesim dikkatinden kaçmamıştı. Verdiğim cevabın onu tatmin ettiği belliydi. Ancak tam da o anda gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Günlük masanın üzerinde açık bir halde duruyordu. Rebecca'ya ait olduğunu fark edebileceğini nasıl düşünememiştim, Rebecca hakkındakileri, onunlayken olanları okuduğumu biliyor olabilirdi. Bence... bence biliyordu. Benim de bilmemi istiyordu.

"Öğrenmeye hazır mısın, Sara?"

Sara. Bana adıyla hitap etmişti. İçgüdüsel olarak, bunun aramızdaki ilişkide bir değişiklik yaratmadığını biliyordum. Ben ona soyadıyla, resmi bir dille hitap etmek zorundayken, kendisinin bana istediği gibi hitap edebileceğini göstermek istiyordu. Patronun kim olduğunu hatırlatıyordu ve ben ona itaat etmeliydim. Boğazım kuruyunca yutkundum ve kafamı salladım. "Evet."

Tek kelimelik cevabıma rağmen kendimden emindim. En azından beni susturamamıştı. Beni kontrol edemezdi. *Ama bu sektörde çalışma hayallerimi kontrol edebilir*, diye hatırlattı iç sesim. Bu beklenmedik düşüncenin doğruluğu içimi yakmıştı.

"Bu gece onlardan biriymiş gibi uzmanlarla konuşmaya hazır olmanızı zaten beklemiyordum," diye açıkladı Mark.

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırıştırdım. “Anlamadım. Çalışıp bu geceye hazırlanmamı söylemişsiniz.”

“Gerçek gücünüzü görmeniz için size meydan okumuştum. Bu şekilde kendinizi geliştirmek için çaba sarf etmeseydiniz, neden basit bir satış elemanından daha fazlası olduğunuzu düşünecektim ki?” Chris’in, Mark’ın sunduğu Riptide’da çalışma fırsatına tepkisi zihnimden geçti. Eğer Mark gerçekten yerel bir galeride satış yapmamdan fazlasına yardım etmeyi planlıyorsa ya da sadece beni çıkarları doğrultusunda kullanıyorsa? O... hayallerimle onuyorsa? Ya da Chris sadece zihnime şüphe tohumları ektiye ve ben onun yüzünden kafayı yiyorsam?

“Bu hafta iyi iş çıkardın,” diye devam etti Mark. “Bu gece bilgi eksikliğini müşterilere itiraf etme iznin var. Bırak onlar sana öğretsin. Senin o güzel, küçük avucuna düşecekler ve sen de mükemmel satışlarla sorgusuz sualsiz beni memnun edeceksin.”

Günler önce Chris’in bana önerdiği şeyin aynısını söylemesine inanamıyordum. Duygularım kördüğüm olmuştu. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve otomatiğe bağlamış, yeni komutanını memnun etmek isteyen bir asker gibi, “Ben. . . elimden gelenin en iyisini yapacağım,” diye kekeledim.

Mark’ın duyduğu tatmin yüzünden okunuyordu. “Gerçekten neler yapabildiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum, Bayan McMillan.” Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. “Başarılı geçen bir geceden sonra, yarın nasıl ödüllendirileceğinizi konuşacakmışız gibi bir his var içimde.”

“Ya başarısız olursam?” diye sordum. “Beni cezalandıracak mısınız?” Bu cesaret nerden gelmişti bilmiyordum ama soru bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Gözlerini kısarak bana keskin bir bakış attı. “Cezalandırılmak mı istiyorsun?” Ses tonu alçak ve pürüzlüydü. Soruya

kızmak bir yana, cevabından cinsel ima okunuyor gibiydi. Ya da günlüklere olan takıntım ve Chris'in uyarısı yüzünden hayal görüyordum.

"Hayır," diye cevapladım tereddütsüzce. "Cezalandırılmak istemem."

"O zaman beni memnun etmeye devam et, Sara," diye emretti usulca. Sesinde aynı anda hem tatmin hem azarlama vardı. Zihnimde bu sözün ileride nasıl söyleneceğini canlandırabiliyordum: *"Seni uyarmıştım. Biliyorsun, seni cezalandırmak zorundayım."*

Yaslandığı kapı pervazından kendini öne iterek doğruldu. "Açıkça bilgilendirilmediniz. Bu gece çalışanlar ve müşteriler için önlem olarak limuzin ve taksi hizmeti sağlanacak. Arabanızın anahtarlarını masanın üzerine bırakın."

"Ama yarın arabamı nasıl alacağım."

"Taksiye binebilirsiniz," dedi. Gümüş grisi gözleri koyulaşmıştı. "Güvenlik için yaptığımız düşük bir ödeme. Korumam altındaki-lerin sorumluluğunu üstlenirim, Bayan McMillan."

Ve başka bir şey söylemeden gitti.

Kırk beş dakika sonra galerinin ana salonundaydım, avluya bakan oval pencerelerin önüne kurulmuş masalardaki peçetelerin ve çatalların aynı hizada olup olmadığı konusunda endişeleniyordum. Tepemdeki ışıktandırma loştu, müzik kapılar açılana kadar başlamayacaktı, açıldığında ise bir keman performansı olacaktı.

Hemen yanı başımda, personel içinde bana pek de dost canlısı davranmayan nadir kişilerden biri olan, galerinin ana satış elemanı Mary duruyordu. Muhtemelen kendisi gibi düşünen birkaç stajyerle birlikte, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Benim gibi gergin değillerdi ve görünüşe bakılırsa bir işe yaramak gibi bir dertleri de

yoktu. Sinirlerim yay gibi gerilmişti. Bir şarap uzmanı olma baskısı olmadan da, en azından bu gecelik, Mark'la yaptığımız konuşmanın satır aralarını okumuştum. Başarısız olamayacağım büyük bir sınavdaydım. Kızlara tekrar göz attım; hepsi de benim düz siyah eteğimi ve açık mavi bluzumu buraya ait değilmiş gibi gösteren parlaltılı kokteyl elbiseleri giymişti.

“Golden Gate Köprüsü’nden atlayacak gibi görünüyorsun.” Ralph yanımda belirivermişti. Son çatalı da düzeltip ona döndüm, sabahki siyah papyonunu kırmızısıyla değiştirmişti.

“İltifatlar her zaman beni rahatlatmıştır,” dedim alaycı bir sesle ama bir yandan da bu adamın ince esprilerini ve dürüstlüğüne seviyordum. “Masanda kalacağını düşünmüştüm.”

“Eğer patron beni pahalı içeceklere boğmak istiyorsa ve yol paramı ödüyorsa, neden itiraz edeyim. Bu etkinlikleri sevmeyi öğrenmelisin. Azıcık alkol ve insanlar kesenin ağzını açar. Bu da bizim canavarı mutlu eder.” Beni dikkatle inceledi. “Şimdi söyle bakalım. Kim seni böyle sinirlendirdi?” Kasten papyonunu düzelttim. “Bugünün kıyafet yönetmeliğiyle ilgili mesajı almamışım gibi görünüyor.” Bakışları biraz ötede Mark'la konuşan Mary'ye takıldı, sonra tekrar bana döndü. “Rebecca ortadan kaybolduğundan beri çalışanları hazırlamakla o görevli.”

“Ortadan kaybolduğundan beri mi?” diye sordum aniden irkilerek.

“Rebecca’nın ayrılışı, Mary’nin patronun dikkatini çekmesi için bir fırsat oldu ama bu onun için büyük bir hata.” Omzunu silktili. “Mary, sert biridir ve kendine rakip istemez.” Bana baktı. “Şimdiki rakibi de sensin, tatlım.”

“Mark’a vurulduğunu ve galeride zirvede olmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Ona, parasına ve işine vurgun. Rebecca ona Riptide’da yardım ederken, Mark Mary’ye pek zaman ayırmazdı.” Hayal kırıklığı bir yumru gibi göğsümün tam üzerine oturdu. Ne kadar iyi olursam olayım ben sadece bir yazlık çalışandım. “Neden Riptide’a Rebecca uygun görüldü de Mary görülmedi?” *Ya da neden Mary değil de ben?* “Mary’nin satışta oldukça iyi olduğunu gözlemledim.”

“Satış elemanları değersizdir,” dedi Ralph. “Kolayca bu iş için ölen ve üç kuruşa çalışan stajyerlerle yerleri doldurulur. Mary de Mark’ın gözünde bundan ibaret.” Parmağını çenesine koydu ve beni değerlendirdi. “Sen farklısın. Mark sende bir şeyler görüyor.” Dudaklarını büktü. “Mary de bunu biliyor. Bir izmaritmişsin gibi üzerine basmaya hazır bence.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Bir izmarit gibi üzerime basmak mı?” Kendimden çok Rebecca için endişelenmiştim. Ralph gözlerini devirdi. “Kimse sana bugün aşırı dramatik olduğunu söyledi mi?”

“Hayır,” dedim. Öte yandan başka birinin hayatını daha önce hiç yaşamamıştım. “Peki, sana hiç aşırı duygusal olduğunu söylediler mi?”

Göz kırptı. “Her zaman. Şunu aklına sok, Mary’nin sana karşı sergileyebileceği en sert hamle, sana bu gecenin kıyafet kurallarını bildirmeyerek seninle uğraşmasıdır. Özünde itaatkâr, küçük, evcil bir hayvandan başka bir şey değildir.”

“Peki, ben neyim?” diye sordum. Mary’ye bakınca, evcil hayvan benzetmesi doğru görünüyordu. Üstelik de itaatkâr olanından.

Parmaklarını havada oynatarak, “Cesur, muhteşem bir kelebek,” diye yorumda bulundu Ralph.

“Ben kelebek değilim,” dedim saçma benzetmesine gülerek. “Hem kelekler ne zamandan beri cesur?”

Garson bir tepsi şarapla, kapıların açılışına hazırlanan hizmetlilerin yanma gitti.

Ralph tepsiden iki bardak şarap aldı. "Senden beri," diye cevapladı ve bardağı elime tutuşturdu.

"Haydi, fondip. Bu gece çok kötü yaralandın. Etrafın dört bir yandan sıkıca sarıldı, gevşemen gerek." Gerçeklerin farkına vararak ürperdiğim sırada bakışlarım Mark'ı buldu. O an cesur bir kelebekten çok far görmüş tavşan gibiydim.

Mark kaşlarını kaldırarak elimdeki bardağa baktı. Dudakları memnuniyetle kıvrıldı ve başını onaylar gibi salladı. *Onaylamıştı. Onu memnun etmişim, cezalandırılmayacaktım.* Düşüncelerimin gittiği yön beni afallatmıştı, kesinlikle tepkilerimi biliyordu ve beni kontrol etmek onu eğlendiriyordu. Ralph yavaşça fısıldadı. "Yapacak bir şey yok gibi, adamı hayalarından sıkıca yakalamışsın, tatlım."

Benzim attı. "Bu çılgınca. Ben yakalamadım onun... Hayır. Ben..."

"Kapı açılıyor!" diye seslendi Amanda, resepsiyon masasından. Şarabımı bitirip boş bardağı Ralph'in eline tutuşturdum.

Bir saat sonra oldukça büyük bir bankanın eski CEO'su olan altmışlarında bir beyefendiyle, kendisinin de katıldığı Ricco Alvarez'in gösterisi hakkında sohbet ediyorduk. Salon en az elli kişiyle doluydu ve garsonlar, süslü elbiseler, pahalı takımlar giymiş ve şarap seçimiyle ilgili büyük cepkitapları taşıyan insanların arasında güçlkle ilerliyorlardı.

İki tane pahalı tablo satmıştım ama ikisi de Chris'in değildi, çünkü onu düşünmemeye çalışmak için elimden geldiğince onun sergi alanından uzak duruyordum.

İçtiğim bir sürü şarap örneğinden sonra ayakta duramıyordum. Herkesin araba anahtarını masada bırakmasında ısrar ettiği için Mark'a yeniden saygı duydum.

"Peki canım," diye devam etti eski CEO Bay Rider. "Alvarez'in

tablolarıyla ilgileniyorum ama burada gösterilenler içinde istediğim parçayı göremedim. Daha nadide parçalar için özel bir sunum ayarlamanız mümkün mü?”

“Neler ayarlayabileceğimize bir bakalım,” dedim. Fakat ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. “Galerinin kaynaklarının çok fazla olduğunu biliyorsunuzdur.”

“Ve siz de Bayan McMillan kesinlikle yeni hazinesisiniz.” Cebinden çıkardığı kartvizitini uzattı. “Pazartesi beni ara canım.” Alvarez’in özel koleksiyonunu görme umuduyla ışıldayan gözlerimle bir süre arkasından bakakaldım.

“Gülümsemenden iyi gittiğini anlıyorum?”

Tanıdık bir erkek sesi kulağıma çalındığında tüm vücudumun sarsıldığını hissettim. Hızla arkama döner dönmez Chris’i gördüm. Siyah papyonluların arasında deri ve kot içindeki bir asiydi. Aniden ortaya çıkışı beni Mark’inkinden çok daha fazla etkilemişti. Karşıındayken tüm kaslarımın kasıldığını hissediyordum. Pejmürde yakışıklılığına tek tepki veren de ben değildim. Yanımızdan geçen iki kadın, gözlerini hayranlıkla Chris’e dikti. Sonra da başlarını eğip aralarında yorumlarda bulundular.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum ve evet, sesimde suçlama vardı. Chris’e kızgındım ve neden olduğunu anlayamıyordum. Ah, doğru ya! Bana buraya ait olmadığımı söylemişti ama yine de bir haftadan sonra ortaya çıkarak beni mutlu etmeyi başarmıştı. Gözleri benimkilerle buluşunca orada takılı kaldı. Sert davranışımı fark ettiyse de belli etmedi. “Sana destek olup, moral vermek için geldim.”

Buraya benim için gelmiş olmasının yarattığı heyecanla mücadele ederek, “Neden beni desteklemek istiyorsun?” diye meydan okudum. “Demıştin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum.” Bana yaklaştı, parmakları dirseğimi kavradı. Dokunuşu beklenmedik ve elektrik yüklüydü. Bedenim ona cevap vererek titredi. Dokunuşunun neden olduğu baştan çıkarıcı uyuşukluk hem öfkemi hem de mantığımı yok etti.

Bana buradan ayrılmamı söylemişti. Bana buraya ait olmadığı-mı söylemişti. Öfkem yeniden alevlendi. “Demiştin ki...”

“İnan bana ne dediğimi biliyorum, seni korumaya çalışıyordum.” Sesi aynı anda hem yumuşak hem sertti. Tüm vücudumda, ipek dokunuşları olan bir zımpara kâğıdı geziyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Midem düğümlendi ve sözlerinin içimde uyandırdığı rahatsız edici duyguları bir kenara ittim. Ne hissettiğimi tam olarak anlayamayacak kadar dokunuşuna odaklanmıştım. Fısıldarcasına, “Beni tanıyorsun bile,” dedim.

Gözleri karardı; loş ışık bakışlarının o sonsuz derinliğindeki altın ışıltıları yansıtıyordu. “Ya bunu değiştirmek istediğimi söylersem?”

Bunlar, beklemediğim ama içten içe duymayı umut ettiğim sözlerdi. Şaşırmış ve memnun olmuştum, inanamıyordum. Dahası kafam karışmıştı. Artık kalabalığın gürültüsünü, birbirine vurulan bardakların sesini duyamaz olmuştum. Ona bakakalmıştım; gözleri beni esir ediyordu. Hayır, beni esir eden oydu, ta kendisi! Beni tanımak istediğini söyleyen bu adam, bu ressam, bu yabancı. Ben de onu tanımak istiyordum. Peki, neden endişeleniyordum?

“Bunun smokin giyilmesi gereken bir etkinlik olduğunu biliyordun, değil mi?”

Mark’ın sesi adeta soğuk su etkisi yaptı. Chris’e kilitlenmiş, kıvılcım saçan gözleri ürpermeme neden oldu. Patronumdan güç ve gerginlik akarken, Chris hiç etkilenmemiş görünüyordu. Aslında Mark’ın aşağılamasından belki biraz memnun olmuş gibiydi.

Chris, Mark'a dönüp kendini göstererek, "Artistik dışavurum," dedi. "En sevdiğin yönüm bu, değil mi?"

Mark'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Dışavurumunun tuval üzerinde olmasını tercih ederim."

"Ya da banka hesabında." Alaycı sözlerinden sonra Chris düşüncelere dalmıştı. Sözlerinin altında Mark'ın çelik bakışları kadar keskin bir şeyler yatıyordu.

"Affedersiniz." Daha önceki nahoş bir konuşmamızdan hatırladığım kırklı yaşlarında bir çift konuşmamızı böldü. Chris'e olan yoğun ilgileri ortadaydı.

Kadının gerçekten heyecandan başı dönmüştü. "Siz Chris Merit misiniz?" diye sordu. Nefessiz kalmış gibiydi, oysa daha on beş dakika önce bana ukala hatta neredeyse kaba davranıyordu.

Chris'in gözleri uzun bir süre Mark'ınkilere takılı kaldı. Çift bunu fark etmedi, ardından Chris dikkatini hayranlarına verdi.

"Bu isme cevap vermem gerektiği öğretildi," diye cevapladı. Beni adeta uçuran çekici bir gülümsemeyle.

"Aman Tanrım," diye coştı kadın. Gözlerinin önündeki kızıl saçlarını kulağının arkasına atıp elini Chris'e uzattı. "Çalışmalarınızı çok seviyorum."

Mark'ın bakışlarını görmezden geldim. Chris'i çiftle konuşurken izlediğim için beni suçluyor gibiydi.

Sonunda kadının kocası da önce Chris'in sonra da Mark'ın elini sıktı. "Konuklarınızı nasıl şaşırtacağınızı çok iyi biliyorsunuz, değil mi Bay Compton? Bu akşam cidden saygımızı kazandınız."

Chris'in gözleri Mark'ınkilerle buluştu, yan taraftan bile neredeyse gülümsediğini görebiliyordum.

"Katıldığım için çok mutluyum," dedi Chris, "ama burada olmamın bir nedeni daha var." Chris'in sözleri üzerine çift merak-

la kıpırdandı, hiçbir tepki vermese de Mark'ın da merak ettiğine emindim.

"Bir Corona birası alayım." Deri ceketini çıkardı. Bu, Mark'a bir yere gitmediğini söyleme şekliydi. Bir garson hızlıca gelip ceketini aldı. "Mark bu birayı sevdiğimi bilir."

Çift kakhahaya boğuldu, ben böyle bir şeye cüret edemezdim. Bakışlarımı beklentiyle Mark'a çevirdim. Hangisi onun için daha kötüydü acaba; ilk ismiyle hitap edilmesi mi, bira istenmesi mi?

"Ah lütfen," diye rica etti kadın, "bize de Corona getirin. Chris Merit'le şarap tadım etkinliğinde bira içtiğimizi arkadaşlarımıza anlatmak çok eğlenceli olacak."

"Maalesef," diye yanıtladı Mark, bunların üstesinden her zaman ki gibi geldiğini kanıtlıyordu. "Beklenildiği gibi bira yok." Etrafta koşuşturan garsona eliyle işaret etti. "Ama size şarap sunabilirim."

Chris bira için ısrar etmedi, gerçekten içmek istediğinden şüpheliydim. Sonra hepimiz bardaklarımızı tokuşturduk. "Bu gece satın aldığım Chris Merit tablosuna," dedi kadın.

"Bira istediğine inanamıyorum," diye fısıldadım bardağımı aldığımda.

Bakışları afacan bir çocuğunki gibi muzipçe parladı. "İnan bana, bebeğim. Asi olmamın bir nedeni var." Bardaklarımızı garsona verdi.

"Neymiş nedeni?" diye sordum, Mark çiftle sohbet ederken.

"Şu an için," diye cevapladı. "Sen."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama gerçek bir tepki vermenin yeti değildi. Heyecanlı bir kalabalık dikkatimizi çekti ve aniden etrafımız Chris'le tanışmak isteyen insanlarla çevrildi. Müşterilerle samimi bir şekilde sohbet ediyordu. Her biriyle beni de tanıştırmasına, hem şaşırmış hem de sevinmiştim.

Bir saat güzel geçmişti ve Chris kendisi ziyaretçi olduğu halde benimle ilgilenmişti. Bu noktada, tüm satışları o yapıyordu ama şarap tadımı da devam ediyordu.

Etkinliğin ilerleyen saatlerinde, bir sonraki etkinlikte bu seferkinin aksine nasıl bu kadar içmeyeceğimi öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Ayakta duramıyordum ve acıkmıştım.

Mark sohbet eden küçük grubumuza katıldı ve Chris ona odaklandı. “Bir dakikan var mı?”

Mark başını eğdi. “Gecenin ressamı ne isterse.” İfadesi durumu yansıtırken –Chris *gecenin* ressamıydı– ses tonu sakindi.

Mark döndü ve uzaklaştı, Chris’in onu takip etmesini bekledim. Bunun yerine parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni çekerek beraberinde götürdü.

On Üçüncü Bölüm

Mark'ın peşinden giderken ya da daha doğrusu, Chris beni Monun peşinden gitmeye zorlarken, sıkıca benimkilere doladığı ellerinin fazlasıyla farkındaydım. Dokunuşu sahipleniydi. Kendimi bu iki adam arasındaki *Kimin aleti daha büyük?* rekabetinin bir simgesi gibi hissetmiştim. Ve bu durumdan hiç memnun değildim. Çıldırılmışım, kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum elimi Chris'in elinden nazikçe çekerek.

Yürümeye devam etti ve bana yandan bir bakış attı. “Buraya yapmak için geldiğim şeyi. Seni korumak.” Saçma düşüncesi karşısında şaşkınlığa uğramıştım. Onunla olanlar ve tüm bu “koruma” takıntısı neyin nesiydi?

Onu sertçe sarsıp durdurma ve açıklama yapmasını sağlama dürtüsüyle doldum ama toplum içindeydik. Zihnim, ofislerden birine götürülüp ikisinin savaşı arasında kalmamak için bir yol bulmak adına çılgınca çalışıyordu.

Mark beni şaşırttı; galerinin ortasında, kendi aralarında ko-

nuşan on beş ya da daha fazla davetliden biraz uzakta, alçak sesle konuşmanın akıllılık olacağı bir yerde durdu. Chris de onunla durdu, parmaklarım sıkıca onunkilere dolanmışken benim de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

“Bu gece buraya seni desteklemeye geldim, Sara,” diye konuşmaya başladı Chris. “Ona eserlerimin satışından komisyon vermeni bekliyorum.”

Ne? İçimden çığlık attım. Aman Tanrım. Bu olamazdı.

“Bayan McMillan ve ben ücret konusunu kendi aramızda tartışırız,” diye cevapladı Mark. Sesi buz gibiydi, bana bakmayı reddetmesi ise eziciydi. Kalbim ayaklarıma düşmüş gibiydi. Kovulmak üzereydim.

“İyi,” dedi Chris. “Tabii, konuşmanız bu geceki satışlarımdan yüzde yirmi beş pay alması kararıyla sonuçlanırsa.”

Midem duyduğum aşırı yüksek rakam ve Chris’in bunu talep etmesi yüzünden düğümlenmişti. Bunu neden yaptığının farkına vardığımda içimi bir korku kapladı. Chris buradan ayrılmamı istemişti. Bana gitmemi söylemişti. Onu dinlememiştim, şimdi de kovulmam için zorluyordu. Neden? Neden onun için bu kadar önemliydi?

Mark’ın gözlerinde soğuk bir ışık çaktı ve yüzüme baktı. Beni hemen burada ya da yakın bir gelecekte kovacağından emindim. Bunun yerine tam tersi sözleriyle beni şaşırttı. “Yüzde yirmi beş, Bayan McMillan. Ama şimdiden söyleyeyim bundan sonraki ödüller ikimizin arasında görüşülecek, başka türlü olmaz. Anlaşıldı mı?”

Bakakaldım, dilim tutulmuştu. Ama buna rağmen Chris’in bu gece satılan kabaca üç yüz bin dolar değerindeki çalışmalarının yüzde yirmi beşini hesaplamayı başardım.

“Bayan McMillan,” diye söylendi Mark. “Yeterince açık mı?”

“Evet,” dedim pürüzlü bir sesle. “Evet. Ben... tabii. Anladım.”

Mark, tekrar Chris’e döndü. “Başka bir şey yoksa ilgilenmem gereken müşteriler var, Bayan McMillan’ın da öyle.” Cevap verilmesini beklemedi bile. Topukları üzerinde döndü ve uzaklaştı. Beni olanların etkisiyle sersemlemiş bir halde bırakıp gitti.

Heyecan ve öfke göğsümü sıkıştırıyor, mideme vuruyordu. Hızla Chris’e döndüm ve müşterilerin hâlâ bizi izleyebileceğini kendime hatırlatarak sesimi son anda alçalttım. “Ne yaptın?” diye tısladım. Titrediğim düşünülürse elimi elinden çekmek de akıllıca olacaktı ama hâlâ tutuyordu.

“Kimsenin kölesi olmadığından emin oldum.”

“Beni kovdurarak mı?” Elimi tekrar çekıştirdim. “Bırak beni, Chris.”

“Kovulmayacaksın, Sara.”

“Elimi bırak,” dedim dişlerimin arasından.

Dudaklarını sıktı ve isteksizce elimi bıraktı. “Kovulmaya...”

Yürüyerek uzaklaştım. Soluma baktım; koridorda ofislerin uzandığı koridorun karşısında, süslü misafir tuvaletleri vardı. Kor-karım tamamen kabul edilemez bir şey yapıp insanların içinde ağ-layacaktım. Sulugöz değilimdir. Asla sulugöz olmamışımdır ama Chris hayalimi mahvetmişti. Burada olacağımı, buraya ait olabi-leceğimi düşünmüştüm. O beni isteyen ünlü, muhteşem ressam, az önce beni mahvetmişti. Utanmış ve incinmişim. Bu incitmişti. Chris beni incitmişti.

Köşeyi dönüp koridora girince Chris de aniden benimle dar ge-çide girdi. Beni duvara yaslayıp güçlü kalçalarıyla bastırdı. Ellerim tişörtünün üstünden göğsüne gitti. Bana ihanet eden adama karşı olan mahrem dokunuşumun ve bedenimin verdiği tepkinin farkı-na varmam uzun sürmedi.

“Beni yine duvara itip gözümü korkutmaya çalışma, Chris.”

“Seni korkutmaya çalışmıyorum. Seni koruyordum, Sara.”

Belime doğru hareket eden elleri beni yakıp kavurdu. Fakat karşı koymakta gecikmedim. Elini kavradım, ne yapacağını kontrol etmeye çalışıyordum ama işe yaramadı. Şimdi ellerim ellerinin üzerinde, onun elleriye bedenimin üzerindeydi.

“Ne dersen de,” dedim sertçe, “bunu yapmaya hakkın yoktu.”

“Hayallerini kendi çıkarları için kullanamayacağını anlaması gerekiyordu. Para ve senin emrindeki tüm kaynaklarım bunu yapabilir.”

Söyledikleri öfkemi azaltarak nefesimi kesti. Kafa karışıklığı beni tüketiyordu. Söyledikleriyle yaptıkları her seferinde çelişiyordu.

“Neden bana yardım ettin? Buraya ait olmadığımı söylemiştin.”

“Seni silip süpürmesini ve mahvetmesini izleyemezdim.”

Söylediklerini hatırlayınca galeriden ayrılmamı istediğini anlamıştım, bu sektörden değil.

“Çünkü Mark kafamı karıştırıp geride kendimle ilgili bildiğim hiçbir şey kalmayana kadar benimle oynayacak, karanlık, berbat, kendini beğenmiş, aşağılık herifin teki, değil mi?”

“Bu doğru.”

“Ve kendinin daha kötü olduğunu söylemiştin.”

Kaskatı kesildi ve gözlerini kaçırdı, beni fırtınalı bakışlarının içine çekmemek için mücadele ediyor gibiydi.

“Öyleyim, Sara, bu yüzden benden mümkün olan en hızlı şekilde kaçmalısın. Ben de geri adım atıp seni serbest bırakmalıyım.”

“O zaman neden yapmıyorsun?” diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kenetlendi, orada gördüğüm şey, arzusunun derinliği beni istila etmişti. Elini karnıma koyup düzleştirdi ve dokunuşu altında titredim. Bunu o da hissetmiş olmalıydı.

“Çünkü,” dedi sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, elleri vücudumda geziniyordu. “Seni düşünmeden duramıyorum, sana her şeyi yapmak, her yerine dokunmak istiyorum.” Elini göğüslerimin arasındaki kabartıya bastırdı, göğüs uçlarım dokunuşlarının beklentisiyle sızladı.

Cesareti içindeki şehvet ve karanlığı ateşledi, neden hâlâ onu durdurmadığımı anlamayan iyi öğretmen tarafım dehşete düşmüştü. Onu istiyordum. Hemen, burada sahip olabileceğim her şekilde istiyordum.

Gözleri dudaklarıma kayıp orada oyalandığında, beni öpmeyi düşündüğünü biliyordum. Hayatımda hiç bu kadar çok öpülmek istememiştim.

“Tadın hayal ettiğim kadar güzel mi?” diye sordu ama cevabımı beklemedi. Aniden saçlarımı kavradı ve dudaklarımı kendininkilere çekti. Kendimi tamamen bırakmış, bu adama, yaşadığımız ana teslim olmuştum. Vücuduma baskı yapan vücudunun sertliğini karşıladım ve onda eridim. Dilini uzun ahlaksız bir okşamayla dudaklarıma bastırduğunda açlığını ve ihtiyacını tattım. Öpücüğü sahipleniciydi, beni kendine yakın tutan eli sırtımdaydı. Karşı koymadığım bu adama, bu yabancıya olan ihtiyacımın getirdiği sızıda kaybolmuştum. Beni koruduğunu söylüyordu, tehlikeli olduğunu söylüyordu. Çelişki içindeydim ve kesinlikle ona kızgın olmalıydım ama neden olduğunu bilmesem de ona kızamıyordum.

Yakınlaşan bazı sesler duydum. Zihnimin ufak bir parçası yalakanabileceğimizin farkındaydı ama aynı zamanda bunu umursamayacak kadar kendimi kaybetmişim. Öpüşmemizi kesmek istiyordum. Chris dudaklarını benimkilerden ayırıp kulağıma bastırınca, kesik kesik soludum. Saçımı nazikçe okşadı, boynumdaki nefesi sıcaktı. “Birileri bizi görmeden tuvalete git, bebeğim.”

Tatlı sözleri içimde garip hisler uyandırdı. Beni kapıya doğru döndürdü. Elleri belimdeydi, beni arkadan sarıyordu, bedeninin sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordum. Ona doğru yaslanmamak için kendimi zor tuttum. Boynumu öptü. “Ne yaptığımızı kimin bildiği umurumda değil ama seni utandırmak istemem.” Yüksek topukların karo zeminde çıkardığı sesler yaklaştı. Kendime geldiğimde Chris’e dönüp bakmadan tuvaletin kapısına doğru fırladım.

Hızla kabinlerden birine girdim, peşimden gelen kadınlardan saklanmak zorundaydım. Klozete oturdum. Düşüncesiz davranışım için kendimi azarlamalı ve işim için endişe etmeliydim. Bunun yerine bacaklarımı birleştirdim; iç çamaşırdaki ıslaklığın farkındaydım ve Chris’in diliyle benimkini okşadığı o anı tekrar hayal ediyordum. Bu Chris’ten ne kadar etkilendiğimin göstergesiydi. Seni koruyorum demişti ama daha çok talep ediyor gibiydi. Mark’layken elimi tutuşu, ilgilenmem gereken istekleri, beni banyo girişine kadar takip edişi ve duvara yaslayışı. Dudaklarımın dudaklarında oluşu. Beş dakika boyunca gevezelik eden kadınlar sonunda gitmişlerdi. Kabinden çıkıp aynaya baktım, yansımadaki kadını zor tanıdım. Saçlarım darmadağındı, dudaklarım şişmişti. Gözlerim tatminsiz arzularla kararmıştı. Kapının dışından topuk sesleri geldi ve kalbim gelecek kişinin beklentisiyle hop etti. Chris hakkında ne yapacağımı, banyodan çıktıktan sonra nasıl davranacağımı düşünecek vaktim yoktu, ama istenmeyen bakışlara da maruz kalmak istemiyordum. Saçlarımı düzeltip kapıya yöneldim, kapının diğer tarafındaki kişiyi gördüğümde şoka uğradım.

“Ava.” Gözlerimi kırpıştırdım.

“Sara!” diye haykırdı. Koridorda yürümeye başlamadan önce

bana sarılarak, “Seni görebilmeyi umuyordum,” dedi. Omzunun üzerinden Chris’i kontrol ettim ama ortalıkta görünmüyordu. Ortadan kayboluşu içimi kemirse de kendime hâlâ buralarda olduğunu söylüyordum. Sadece ihtiyatlı davranıyordu.

Sarıldıktan sonra bir adım gerilediğimde, Ava’nın bukleler halinde yüzüne dökülen uzun ipeksi siyah saçlarını ve kırmızı balık model elbisesini gördüm. “Olağanüstü görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Galerinin bana süslenip püslenme bahanesi vermesini seviyorum ama bu son anda oldu. Bugün döndüm.”

“Öyle mi? Nereye gitmiştin?”

Dudakları muzip bir tavırla kıvrıldı. “Romantik bir son dakika kaçamağı. Muhteşemdi. Dinle, Mark’ı kızdırmak istemem, çalışman gerektiğini biliyorum ama pazartesi öğle yemeğine ne dersin?”

Mark. Kimse yapamadığı halde Ava ondan ilk ismiyle bahsediyordu. “Harika olur,” dedim. O galeri çalışanı değildi, neden Mark’ın soyadını kullansındı ki? Birkaç dakika sonra bir buluşma yeri kararlaştırdık ve salona geri döndüm. Gerginliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım. Chris’e bakındım ama göremedim. Mary bir müşteriyle ilgileniyordu, Amanda ve ekibin geri kalanı ön kapıda durup, davetlilere iyi geceler diliyorlardı. Oyalanan birkaç müşteriyi hızlıca kontrol ettim ve zihnimin Chris yüzünden dağılmasını engellemeye çalıştım. Ama dağılmıştı. Gitmişti. Beni Mark’ı kızdırmak için kullanmış, öpmüş ve sonra gitmişti. İncinmişim ve evet yeniden sinirlenmişim. Son müşterim de şaraba karar vermeye çalışıyordu ve bu sefer direkt olaya atladım. Kovulacaktım. Kullanılmış, suistimal edilmiş ve yapmamam gerektiği halde bir koridorda baştan çıkarılmışım. Zaten eve bırakılacaktım. O yüzden biraz şarap içmemde bir sakınca yoktu.

Son davetli de gittiğinde ceketimi ve çantamı aldım, çalışanlar kapıdaki taksi sırasında bekliyorlardı. Beynim uğulduyordu ve midem biraz bulanıyordu. Kimseyle konuşmak, Chris'i ya da Mark'ı görmek istemiyordum. Chris'i görmemek bir seçenek olabilirdi ama Mark kapıda durduğundan onu görmezden gelemezdim. Ava'yla hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı –ya da şarap yüzünden yanlış görüyordum, bu imkânsızdı– çünkü ikisi de mutlu görünüyorlardı. Hayır. Mark hoş sohbet bir adam değildi. Daha çok kırbaç ve zincir kullanıp, “Memnun et beni, bebek,” diyecek türden bir adamdı. İnanmıyorum, şarap beni çarpmıştı, beynim adeta saçmalama yarışındaydı. Şarabın verdiği güçle kendimi o cesur kelebek gibi hissediyordum. Eve gitme zamanı gelmişti ama sorularıma cevap almadan olmazdı. Zaten kaybetmişsem, kaybedecek bir şeyim yoktu; sallanarak Mark'a doğru yürüdüm. Ava'ya bir bakış attı, gözlerinde sessiz bir emir vardı ve Ava bana el sallayıp bu emre uyarak uzaklaştı. Tüm dünya bu adam ne isterse yapıyordu. *Chris hariç tüm dünya.*

“Kovuldum mu?” diye sordum, etrafta kimsenin olmadığından emindim. Şarapsız bir gece uygun olmazdı, şu an şarap içmiş olmak işime yarıyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve beni inceledi ama nasıl? İlgiyle? Öfkeyle? Bu adamı anlamak imkânsızdı.

“Neden kovulasınız, Bayan McMillan?”

“Chris yüzünden.”

“Chris bu gece ikimize de yüklü miktarda para kazandırdı. Para kazanmak sizi kovduracak bir suç değil. Öte yandan beni yönlendirmek için Chris'i kullanmak elbette sizi kovdurabilir ama siz bunu yapmazsınız, değil mi?”

“Hayır,” dedim. Normalde asla söylemeyeceğim şeyleri de ekledim, zaten son günlerde hiçbir şey normal değildi. “Ayrıca sizin

‘Kimin kılıcı daha uzun?’ yarışının bir parçası da olmak istemiyorum. Horoz dövüşüyle işim olmaz. Sadece işimi iyi bir şekilde yapmak istiyorum.”

Kahkaha attı, sanırım güldüğünü ilk kez görüyordum. Şarabın tetiklediği cesaretimin güldürülmesi zor bir adam üzerinde işe yaraması hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

“Akıllıca bir karar, Bayan McMillan. Önce uyuyup ayılın, sonra size yeniden çalışmanızı öneririm. Pazartesi sizi test edeceğim.”

İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ki kaşını kaldırdı. Bu onun doğuştan gelen otoritesinin bir işaretiydi, kaşını kaldırmasının bir uyarı anlamına geldiğini biliyordum. “Hazır olacağım,” dedim içimde kalan azıcık asilikle. Ve iyi geceler bile dilemeden kapıya yöneldim.

“Bayan McMillan.”

İsmimi söyleyince durdum ve omzumun üstünden dönüp baktım, umduğum kadar çabuk gidemeyeceğimden korkuyordum.

“Uyumadan önce ağrı kesici alıp, bir şişe su için,” diye emretti. Daha az önce herkese açık bir salonun ortasında kılıç kelimesini kullanarak başka bir adamla horoz dövüşü yaptığını söylemiştim. Buna rağmen patronum akşamdan kalma halimi önlemek için bana ilaç dikte ediyordu. Cidden alternatif bir evrende olmalıydım.

“Tabii, evet efendim, Bay Compton,” dedim ve yoluma devam ettim. Yıldızların aydınlattığı serin geceye adım attım. Ralph’le birkaç stajyerin takside beklediğini gördüm. Nefesimi tutup beni fark etmemelerini umdum. Daha fazla içme kararım profesyonel imajımı değerinden daha fazla tehlikeye atacağından galerinin önünde bekliyordum. Kapı Ralph’in arkasından kapandı ve rahat bir nefes aldım ama aniden solumdaki bir şey dikkatimi çekti.

Üzerindeki deri ceketiyle gösterişli, siyah bir Porsche 911’e yas-

lanmış Chris'i görünce nefes almayı unuttum. Arabanın 911 olduğunu biliyordum çünkü ironik bir şekilde babam da bundan başka araba kullanmazdı. Chris, bu arabayla olan geçmişimin aksine onu tahmin edemeyeceğim bir şekilde seksi gösteriyordu.

Dudakları kıvrıldı ve ateşli bakışları bedenimin her yerinde gezindi. Benim için burada olduğu aşikârdı. Bu gece galeriye benim için gelmişti ama Mark'la oynadıkları güç oyunu başlayınca oyunda bir jeton oluvermiştim. Ayaklarımı yere düzgünce basmaya çalışarak ona doğru yürüdüm. Hiç içmezken, şarabın iyi bir fikir olduğunu nereden çıkarmıştım? Her bir adımımı izliyor, ateşli bakışı tüm vücudumu okşuyordu. Ellerinin dokunuşunu, dudaklarımdaki dudaklarını, karnımın altında büyüyen ve kalçalarımdan aşağı inen karıncalanmaları hatırladım. Onu istiyordum. O da bunu biliyordu, ama bu gece yeterince oynamıştık. Hayır diye düzelttim. Bir ömür yetecek kadar.

"Gittin," diye suçladım onu tam önünde durarak. Rüzgâr temiz ve erkeksi kokusunu getiriyor, bacaklarımdan daha fazla titremesine neden oluyordu. Beni kendine doğru çekti. Elini belime koyup kalçalarımla ve bacaklarımla kendisine yasladı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, aramızdaki ani elektriklenme neredeyse havada hissediliyordu. Kaybolmuştum. Daha fazla oynama cesareti göstermek benim için fazlaydı.

Belimdeki parmaklarını gevşetirken, "Şu an buradayım," dedi usulca. Onu itmem gerekiyordu ama bunun yerine ona dokunmak istiyordum. Kendimi kontrol etmek için elimle çantamın sapını tuttum, ortadan kaybolmasının verdiği acı hâlâ geçmemişti. "Gittiğini düşündüm."

"Üzerinde etek varken motora binmek istemezsin diye düşündüm."

“Seninle motora binmeyi konuşmuyoruz. Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz.”

“Seni ikna etmek için gelmek istedim, çok daha önce gelebilirdim ama çabucak dönme hevesim yüzünden hız yaptığım için bir trafik polisiyle atıştım. O affetmedi, senin affedeceğini umdum.”

Öfkem anında buharlaşıp yok oldu. Benim için araba getirmeye gitmiş olduğu için değil, bunu yaparken bir de ceza yemişti. Başım dönünce, elimi alnıma bastırdım. “Nasıl hissettiğime gelince, sanırım motoru değiştirdiğin için sana teşekkür etmeliyim.”

Alnımdan çektiğim elim göğsüne düştü, kalbi dokunuşum altında hızlandı. Dokunuşum yüzünden miydi? Beni etkilediği gibi ben de onu mu etkiliyordum? Bakışlarımı kaldırdım, yüzündeki için için yanan ifade haklı olduğumu gösteriyordu. Ben de onu etkiliyordum. Bu havalı, kendinden emin, ünlü ressam bana tepki veriyordu.

“Sen gittikten sonra biraz fazla şarap içtiğimi fark ettiğini tahmin ediyorum,” dedim.

“Böyle bir şey düşündüm sayılır.” Arabaya yaslandı, eli beni sabit tutmak için tekrar sıkıca belime dolandı. Vücudundaki sertliğin her santimetrekaresini hissedebiliyordum. “Neden bir şeyler yemiyoruz? Eğer pizza seviyorsan harika bir pizzacı biliyorum.”

Pizzanın normallliği beni rahatlattı.

“Gösterişli mönüler yok, şarap listeleri yok, ‘Satıyorum, satıyorum,’ diye bağırان adamlar yok.”

“O zaman pizza olsun,” diye kabul ettim ve arabanın kapısını açtı.

Yumuşak deri koltuğa yerleştim, Chris önümde eğilerek beni şaşırttı. Üst bacağıma doğru uzandı. “Emniyet kemeri bazen sorun çıkarabiliyor.” Kemerı takmak için üzerimden uzandı, samimi

bir şekilde bana sürtünüyordu. Birbirimize baktık, yüzümüzde gölgeler dans ediyordu. "İncinmeni istemeyiz."

Hayır. Ama beni inciteceğini düşünüyordum. Ondan uzak durmam için beni uyarışını hatırladım. Bence o da beni inciteceğini düşünüyordu. Ancak aramızda bir çekim vardı ve dönüşü imkânsız bir sınırı geçmiştik.

Ayağa kalkıp kapımı kapatırken parmakları yanaklarıma sürtündü. Kapıyı kapattığında ise karanlık beni yuttu. Konforlu deri koltuğa yaslandım. Midemin ve başımin bu geceyi mahvetmesini istemezdim açıkçası.

Chris arabaya bindiğinde yan profiline baktım. Acaba o da beni ve şarap ziyafetimi düşünüyor muydu? "Bu ben değilim. Asla zevk dşn olmadım," dedim.

"Asla, asla deme bebeğim," diye cevapladı Chris kontağı çevirip arabayı yumuşak bir hırıltıyla alıştıırken. Sözlerini sindirirken, hiçbir şey görmeden camdan dışarı baktım. Rebecca *Efendisi* için asla yapmayacağını söylediği şeyleri yapmıştı. Acaba onunla şimdi konuşabilseydim, Chris'le hemfikir olur muydu? O da bana asla, asla deme der miydi?

On Dördüncü Bölüm

Chris galeriden en fazla dört blok ötede, gösterişli yüksek bir apartmanın önünde durdu. Daha ben buranın pizzacı olmak için fazla gösterişli olduğunu söyleyemeden vale çoktan kapımı açmıştı.

“İnmene yardım edeyim,” dedi Chris koluma dokunarak. Cevabımı beklemeden arabadan inip gözden kayboldu.

Fazla şarap beni yardıma muhtaç bir ayyaş yapmış gibi davranması beni hem etkiledi hem utandırdı. Daha kötüsü, bu varsayımı tamamen yanlış sayılmazdı ve bu gece işte bu yüzden kontrolümü kaybetmemeliydim. Çünkü bu her zaman geri tepmiştir.

Chris kapımın önünde görüldüğünde emniyet kemerini çözmüştüm. Eteğimi aşağı çekerek ayaklarımı yere bastım, yakıcı bakışlarını bacaklarımda hissettim. Elini uzattığında nefesimi tutmuştum. Dokunuşunun etkisine kendimi hazırlayarak elimi avucuna bıraktım. Beni ayağa kaldırdı, üzeri tenteye kaplı bir kaldırımın üstündeydik. Ellerini sahiplenircesine kalçama koydu. Yoğun bir arzu bacaklarıma doğru yayıldı. Hayatım boyunca hiçbir erkeğe bu kadar güçlü tepki vermemiştim. Arkamdan arabanın ka-

pısının kapanışını ve motor sesini duydum, araba uzaklaştı. “Burası pek pizzacıya benzemiyor,” diye yorumda bulundum ama binaya bakmıyordum; tüm dikkatim Chris’teydi.

“Pizzacı iki blok aşağıda,” diye açıkladı Chris. “İstersen yürüyebiliriz ya da daireme çıkabiliriz.”

Chris burada yaşıyordu, en azından Amerika’dayken. Geldiğimiz nokta belliydi.

Elini saçlarımın altından geçirip boynuma dokundu ve kulağıma doğru fısıldadı. “Bilgin olsun, Sara. Ben aziz değilim. Eğer yukarı çıkarsak, seni çıırılçıplak soyup, tanıştığımızdan beri hayal ettiğim her şekilde becereceğim.”

Şaşırtıcı derecede cüretkâr sözleri karşısında anında tahrik olmuştum ve bacaklarımı birbirine bastırıyordum. Tanıştığımız ilk andan itibaren beni becermek istemişti. Beni becermesini istiyordum, ben de onu becermek istiyordum. *Evet. Becermek.* İyi kız olmayı, mantıklı davranmayı tamamen unutup içimdeki tutkuda kaybolmak istiyordum. Vahşi, ateşli, kontrol edilemez bir tutkuydu. Bittiğinde ise hiçbir şey için pişmanlık duymayacak ve endişelenmeyecektim. Kendime bunları hissetme iznini daha önce hiç vermemiştim. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamış mıydım? Daha önce başka bir erkek bana bunları düşündürtebilmiş miydi?

Göğsüne yaslanıp başımı geriye attım. Bakışlarım onunkilerle buluştu. “Eğer beni korkutmak istiyorsan, işe yaramıyor.”

“Henüz değil,” derken ses tonunda ve yüzünde karanlık bir keskinlik vardı. Çoktan kurulmuş bir tuzak gibiydi bu, ama artık durdurmak imkânsızdı.

“Asla,” diye karşı çıktım.

Hemen cevap vermedi. Yüzü bir maske gibi ifadesiz, çenesi gergindi. Parmakları yavaşça boynumdan koluma doğru okşayarak

indi ve elimi tuttu. “Asla, asla deme Sara,” diye mırıldandı ve beni elimden çekerek yürümeye başladı. Otomatik kapılara doğru yürürken beklenti her yanıma sardı. Kapıda bizi kulağında kulaklığı ve kısa saç kesimiyle koyu takım elbiseli bir adam karşıladı.

“İyi akşamlar, Bay Merit,” dedi ve bana döndü. “İyi akşamlar bayan.”

“İyi akşamlar, Jacop,” diye yanıtladı Chris. “Pizza sipariş edeceğiz. Pizzacının üzerini arama.”

“Kadın pizzacı olmadıkça aramam, efendim,” dedi Jacop, kıyafetlerinin zıtlığına rağmen bir an ikisinin birbirine benzediği hissi kapıldım.

Jacop’a belli belirsiz elimi kaldırdım. “Selam.”

“Hanımefendi,” diye cevapladı. Bakışlarında fark edilemeyecek kadar küçük bir değişim vardı. Burada olmam onu şaşırtmıştı, bundan çıkarılacak tek şey Chris’in normalde seçtiği kadınlara benzemiyor oluşumdu. Chris’in sarışın bombalarla takıldığını tahmin etmek zor değildi. O an daha önce de hissettiğim bir güvensizlik hissettim. Artık kendimden şüphe etmeyeceğime söz verdiğim halde böyle bir şey hissettiğim için kendime kızdım. Kaçmak, kendimi kurtarmak, özgür bırakmak istedim ama dakikalar önce deneyimlediğim şeye çok yakındım.

Asansör güvenliği geçtikten sonraki lobideydi. Chris düğmeye basınca kapılar hemen açıldı. Arkasından içeri girdim, şifreyi tuşladım. Kapılar kapandığında beni sertçe kendine doğru çekti.

Ellerimi ceketinin içinden sokup sert göğsüne koydum, sıcaklığı içime doğru aktı. “Ne oldu?”

Elleri kalçamı sertçe kavradı.

Göğüslerim ağırlaştı, göğüs uçlarım sızladı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Evet, anladın. Pişman mı oldun, Sara?”

Hislerimi dışarı bu kadar yansıtmamalıydım. “Pişman olmamı mı isterdin?”

“Hayır. İstedğim şey seni daireme götürmek, boşalmanı sağlamak ve bunu defalarca tekrarlamak.”

Ah... evet, lütfen. “Tamam,” diye fısıldadım. “Ama önce beni doyurmalısın.”

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı, gözlerindeki saf ateşin içinde altın rengi noktalar dans ediyordu. “Sonra sen de beni doyurursun.”

Asansörün kapısı bir zil sesiyle açıldı. Chris, hiç vakit kaybetmeden beni asansörden çıkardı ve karşımda koridor yerine muhteşem bir oturma odası belirince şaşırdım. Chris’in kişisel asansörü vardı ve onun özel dünyasına girmiştim, benimkine hiç benzemeyen dünyasına.

Elimi bıraktığında bakışlarımız kilitlendi. Bakışlarındaki sessiz mesajı okuyabiliyordum: *Kendi isteğinle gir, baskı olmadan.* Dairesine bir kez olsun girersem, bu kararın beni değiştireceğini hissettim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, o beni değiştirecekti. O da bunu biliyor olmalıydı ve derinlerde onu bu kadar emin yapan şey neydi merak ettim.

Galerideki gibi şimdi de benimle ilgili yersiz şüpheleri vardı. Bunu gözlerinde görebiliyor, havada hissedebiliyordum. Bana olan güven eksikliğini kabul etmiyor ya da herhangi birinin, neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemesini reddediyordum. Bu yollardan geçmiştim ve uçurumun kıyısında, düşüp paramparça olmak üzereyken kurtarılmıştım. Kabuğuna çekilmenin beni iyileştirmediğini anlamaya başlamıştım. Galeride ne olursa olsun, artık gizlenmekten bıkmıştım.

Başımı kaldırdım, bakışlarımı Chris'ten çekip asansörden dışarı çıktım. Topuklu ayakkabılarım açık renkli cilalı parke zemine dokundu, durup önümdeki nefes kesen manzaraya baktım. Pahalı ötesi deri mobilyalarla süslenmiş, zeminin birkaç basamak aşağısında kalan gömülü oturma odası ve sol köşedeki büyük şömine muhteşem görünüyordu. Boydan boya camlar ve tüm odadan görünen canlı bir şehir manzarası vardı. Büyülenmişçesine yürüdüm, parıltılı gece ışıklarına ve uzaktaki sis çökmüş Golden Gate Köprüsü'ne bayılmıştım. Oturma odasına gitmek ya da önünden geçtiğim mobilyaların nasıl görüldüğünü anlamak için birkaç basamak inmeme gerektiğini zar zor hatırladım. Çantamı sehpaıa bıraktım ve camın önünde durdum. Ellerimi soğuk yüzeyine koydum.

Şehrin üstünde, gökyüzünde ulaşılabilir bir saraydaydık. Burada yaşamak, her sabah bu manzaraya karşı uyanmak harika olmalıydı. Işıklar yanıp söndü. Sanki aralarında konuşup bana gülüyormuş gibi titreştiler, içerideki odadan koridora bir kapı açılmış gibiydi. Asansörden önceki anları reddettim. Lifehouse grubunun *Broken* şarkısını duyduğumda sertçe yutkundum çünkü Chris bu şarkının benim için anlamını bilmiyordu.

*Parçalara ayrılıyorum,
Zar zor nefes alıyorum,
Güçlölkle sana tutunuyorum.*

Bu şarkı, bu sözler ve bu mekân kanayan bir yara gibi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Artık saklanmayacağımı söyleyerek kimi kandırıyordum? Bu yüzden saklanıyordum. Geçmiş içimde yeniden canlanmaya başladığında, neden böyle hissettiğimi hatırlamak üzereydim. Sözlere odaklanmaktan vazgeçip onları bir kenara ittim. Hatırlamak istemiyordum. Bunu yapamazdım. Göz-

lerimi kapatıp sıktım, eski yaraların üstünü kapatmak için onlardan başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Chris aniden arkamda belirdi ve ceketimi omuzlarımdan okşayarak çıkarttı. Dokunuşu sıcak bir karşılama hissi gibiydi. Kollarını arkadan bana dolayıp vücudu benimkini çerçevelediğinde şarkı dışında bir şeyler hissetmeye çalışıyordum. Ancak şüphesiz şarabın da etkisiyle şarkının sözleri ruhumda dalgalanıyordu. Ona yaslandım. Sert kasları beni içine çekti. Chris'in içimdeki kadına seslenme gücüne imreniyordum. Meşhur hünerli parmakları saçlarımı ensemden çekti ve dudaklarını altındaki hassas bölgeye, tenimde ürpertiler yaratarak bastırdı. Hâlâ şarkının sözlerini ve benim için anlamlarını az da olsa görmezden gelebiliyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi –ne olduğu fark etmez, sadece daha fazlası– beni birbirimize bakacak şekilde döndürdü ve parmakları neredeyse sertçe saçlarımı kavradı. Sıkıca kavrayan elleri hoştu, beni diğer düşüncelerden alıkoyup odaklanacak yeni bir şey sunuyordu.

“Ben eve götürüp annen ve babanla tanıştıracacağın türden bir adam değilim, Sara.” Dudakları benimkilerin yanındaydı, temiz erkeksi kokusu beni sarmıştı. “Bunu şimdiden bilmelisin. Bu değişmeyecek.”

Ama şarkı değişmişti. Lifehouse CD'sinden bu kez başka bir parça çalıyordu: *Nerve Damage*.

İçini görüyorum,

Parçalanmış ruhun her şeyi dışa vuruyor.

Gerçek olan hiçbir şeyi...

Hissetmemeye çalışıyorsun.

Şarkının sözlerine acı acı güldüm, Chris geri çekilip beni inceledi. Yeşil gözlerinin derinliklerinde ne olduğunu göremeyecek kadar kör değildim; şimdiye kadar gözden kaçırmış olsam da hissetmiştim. O da benim gibi yaralıydı. Sahip olduğumuz ortak yanlışlar sadece seksten ibaret olmayabilirdi. Bunu fark etmek beni özgürleştirdi. Parmaklarımı açık renk sakalında gezdirdim, tenime baran kılları beni karşıladı. Asla sesli söylemediğim bir şeyi neden kabul ettiğimi bilmiyordum. “Annem öldü ve babamdan nefret ederim, o yüzden endişelenme,” dedim. “Aile buluşmalarından kurtuldun, ben de öyle. Tüm istediğim burası ve şu an, bu zaman dilimi. Lütfen yastık sohbetini, isteyen birine sakla. Sandığının aksine, ben narin bir gül değilim.”

Dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce, yüzünde bir anlığına afallamış bir ifade belirdi. Vücudumu akkor gibi ısıtan inlemesiyle ödüllendirildiğimde, bana dilinin derin ve sıcak okşamalarıyla karşılık verdi. Dudaklarını benimkinin üzerine eğip öpüşünü derinleştirdi, diğer adamların asla yapmadığı bir sertlikle öpüyordu. Zaten Chris tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Dili ahlaksızca benimkiyle oynarken her bir vuruşunu karşıladım. Dilimi ağzının içinde kıvrıp şu an burada olduğumu ve hiçbir yere gitmediğimi anlattım. Bu sessiz açıklamamı, kalçalarımı kavrayıp beni sertçe erekte olmuş penisine bastırarak yanıtladı. Ona doğru kıvrılıp bu yakın temasa cevap verdim, içimde olacağı an için yanıp tutuşuyordum. Aramızda duran elimle sertleşmiş erkekliğini sıvazladım. Chris dudaklarını benimkilerden ayırdı ve beni sertçe pencereye doğru yasladı. Kontrolünü tehdit etmiştim. Ben. Zavallı öğretmen, Sara McMillan. Gözlerimiz kilitlendi, aramızda alevler ve adlandıramadığımız bir meydan okuma kıpırdandı. Bir parçam arkamdaki pencerenin cam olduğunun farkındaydı ve cam kırıla-

bilirdi. Bunu o da biliyordu, kıvılcımlar saçan gözlerinden bunun beni endişelendirmesini istediği anlaşıyordu. Beni zorluyor, test ediyor, pes ettirmeye çalışıyordu. İradesinin altına mı sızmıştım? Onun sınıfında olmadığımı düşündüğü için miydi? Belki öyleydim ama bu gece değil. Bu gece şarkının da dediği gibi dağılmıştım ve belki de ilk kez ruhumun parçalanan kısımlarını inkâr etmedim. Onlarla yaşıyordum.

Başımı kaldırdım ve cevabımın başkaldırı olduğunu görmesini sağladım. Parmakları ipek bluzumu tutup sert bir çekişle yırttı ve tüm düğmeler kopup bambaşka yönlere doğru saçıldılar. Girdiğim bilinmedik sular nefesimi kesti, yarattığı sızı beni yakıp kül etti.

Beni pencereye doğru döndürdü, ellerimi cama yasladım. Vakit kaybetmeden kopçasını açtığı sutyenimi bluzumla birlikte çıkardı. Yeniden arkama geçti. İyice büyümüş, kalın penisi arkama sürtüyordu.

“Ellerini başının üstüne kaldır,” diye emretti. Ellerimi camın üstüne kaldırdım, vücudu benimkini örtüyordu. “Böyle kal.”

Nabzım bir heyecan seliyle deli gibi atmaya başladı. Seks sırasında emir aldığım olmuştu, ama objektif olmak gerekirse kendimi eğil ve bana her istediğimi ver türünden bir seksin ateşli olduğuna ikna etmeye çalışsam da değildi. Katlanmak zorunda kaldığım her saniyesinden, her aşamasından nefret etmiştim. Ama bu farklıydı, hiç tecrübe etmediğim şekilde erotikti ve baştan çıkarıcı vaatlerle doluydu. Bedenim iyice hassaslaşmıştı, kadınlığım da tıpkı nabzım gibi atıyor, istekle sızlıyordu. Chris’in dokunduğu her yer sıcak, dokunmadığı yerlerse buz gibiydi.

Emirlerini yerine getirmem onu yeterince tatmin ettiğinde, kollarımdan aşağı yavaşça okşayarak indi ve bedenimin yan taraflarında aşağı yukarı hareket ettikten sonra göğüslerime doğru kavis

çizdi. Onun acelesi yoktu ama benim vardı. Elleri göğüslerimi sar-
dığında tam anlamıyla titriyordum. Göğüslerimi sertçe sıktıktan
sonra uçlarını çekti. Defalarca tekrarladığı bu hareketin yarattığı
acı sınırındaki zevk hissiyle nefes nefese kaldım. Müziği unutmuş-
tum, dolayısıyla geçmiş de. *Acıda da zevk vardır.* Hatırladığım
kelimeler zihnimde yankıladı. Ellerini bir anda çekti ve geri dön-
melerini isteyerek çaresizce soludum. Chris ellerimi tutup yeniden
cama koymaya zorladı. Sıcak nefesi kulağımda, sert bedeni bed-
nimdeydi. “Ellerini hareket ettirirsen, ne yapıyor olursam olayım,
ne kadar iyi hissettiriyor olursa olsun duracağım.”

Erotik buyruğuyla içten içe titredim, oynadığımız oyunun beni
bu kadar baştan çıkartmış olması şaşırtıcıydı. “Bunu hatırla yeter,”
diye uyardım, hâlâ nefes nefese bir halde dokunuşu için yanıp tutu-
şuyordum. “Yoksa intikamım acı olur.”

Dişleri omzuma sürtündü. “Sabırsızlıkla bekliyorum, bebeğim,”
dedi pürüzlü bir sesle. “Tahmin ettiğinden de çok.”

On Beşinci Bölüm

E teğimin fermuarını açıp kalçalarımın altına sığdırdı. “Adım at,” diye buyurunca, kadınlığım kasıldı.

İtaatle, ayaklarımın dibindeki etek yığınının dışarı adım attım. Üzerimde iç çamaşırlarım, siyah dizüstü çoraplarım ve topuklu ayakkabılarımın isteği üzerine onun için cama yaslanmışım. Bu isteklerinin bizi götüreceği yerlerin ihtimalleri bile beni çıldırtıyordu. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamış, dokunulmaya bu denli aç hissetmemiştim. Bu çok mantıksızdı. Emir yağdırılmasından nefret ederdim. Oysa geçmişim tam aksini söylese de emirler Chris’ten gelince hiç sorun olmuyordu. Kalbimin derinliklerinde, günlüklerin bazı sebeplerle reddetmeyi tercih ettiğim şeyleri bana hatırlattığını biliyordum. Şu ana kadar. Chris kilitlediğim kapıları açana kadar.

“Güzel,” diye mırıldandı usulca, sesi tutku doluydu. Kalçalarımı tuttu, avuç içleri popomu keşfediyordu. İpek iç çamaşırlarımın hatlarını bacaklarımın arasına ulaşıncaya kadar takip etti. Kumaşı tutup parçaladı. Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı ve kesik kesik soludum. Öne doğru kıvrıldım. Göğüs uçlarımı tatlı acı bir sürtünme,

biraz rahatlama, biraz da ürpertiyle soğuk cama bastırdım. Arkamda düzleştirdiği sımsıkı eliyle beni sabit tutuyordu. Ve ah Tanrım, diğer eli kalçamı ayırdı, kadınlığımı kavrayıp aynı anda klitorisimi okşadı.

“İşte bu, bebeğim,” diye mırıldandı, kabaran hassas etimle oynarken bacaklarımı ayırarak. “Islak, sıcak ve benim için hazırsın. Tam istediğim gibi.” Göğsümdeki eli göğüs kafesimi okşarken ileri doğru hareket etti, göğüs uçlarıma hafifçe vurdu. Dudaklarını boynuma bastırdığında hâlâ çok duyarlıydim, sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. Elleri, ah elleri ve parmakları klitorisime, göğüs ucuma harika şeyler yapıyorlardı. Olağanüstü bir şeyin sınırındaydım ve o daha soyunmamıştı bile.

Kulak mememi dişlediğinde bunu kadınlığımda, tam da içimde olmasını istediğim yerde hissettim. Çaresizce ona sahip olmak istediğim o yerde. “Gece sona ermeden tüm vücudunu yalayacağım, Sara,” dedi baştan çıkarıcı bir hırıltıyla. “Seni ihtiyaçtan çıldırtana kadar göğüs uçlarını yalayacağım. Her yerini boşalana kadar yalayacağım ve bunu tekrar tekrar yapacağım. Becerilmenin anlamını değiştirecek kadar iyi becerildiğinden emin olacağım.”

Sözlerinin açıklığı karşısında inledim, dünyamı kendi etrafında kolayca döndürüyor ve beni çıldırtıyordu. O tatlı noktaya çok yakındım, yanıma kayıp diz çöktüğünde eline doğru hareket ettim ve dokunuşuyla kıvrıldım.

Neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi iki parmağını içime kaydırıp beni doldurdu, esnetti. Kabaran arzuyla bacaklarımı daha çok açtım ve darbelerinin tatlı ritmine uydum. Kesik kesik soluyordum, pek sessizce değildi ama umursamıyordum. Gerilim içimde kıvrılıyordu ve parmaklarının etrafında kasılarak gelen orgazm bir zevk patlamasıyla vücudumu sarstı.

Ayakta durabiliyor olmamın tek nedeni Chris'in etrafıma doladığı koluyla bana destek vermesiydi. Bedenim hafifçe dalgalanıırken, zaman durmuştu. Chris bana zevkin başka bir yüzünü göstermişti, dokunuşu yavaşça yumuşadı, nazik bir hal adı. Nihayet vücudum rahatladığında dili incelikle kalça kemiğime değdi. Yanakları nazikçe tenime dokunuyordu, bu erotik sürtünme kadınlığımı yeniden kasti. Bir sonraki patlamayı vadeden anında sertleşme ve yeniden istekli olma yeteneği beni nefessiz bıraktı.

"Hareket etme," diye emretti. Ayağa kalktı vücudumu yeniden çevreledi ve elleri arkama doğru ilerledi, dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Şimdi seni becereceğim, Sara. Hızlı ve sert olacak. Ben izin verene kadar bu şekilde duracaksın, olduğun yerde."

"Geç bile kaldın," diye tısladım dişlerimin arasından. Alçak sesli kahkahası havayı doldurdu, kulaklarıma doğru ulaşır kıskırtıcı hislerle karnımın altındaki baskıyı artırdı. Sanki beni küçümseyip benimle alay edermiş gibi benden uzaklaşıp, artık bana dokunmayınca bundan hoşlanmadım. Değişmeye, kontrolü ele almaya, kendi istediğimi yapmaya hazırdım ama ellerimi candan çekersem ne olursa olsun duracağına söz vermişti.

Kıyafet hışırtıları ve kondom paketi olduğuna emin olduğum bir kâğıt yırtılma sesi duyduğumda her yanıma rahatlık sardı. Az sonra. Az sonra içimde olacaktı. Kalçamı sıkı, aleti bacaklarımla arasına baskı yapıyordu. Marifetli parmakları ıslak sıcaklığımı okşuyor, çoktan hazır olan bedenimi daha da zorluyordu.

"Lütfen, Chris," diye inledim doldurulma isteğiyle.

"Yavaş ol, bebeğim," diye cevapladı ve ah evet, bacaklarımla arasındaki sert ve kalın baskısını hissettim, tam istediğim gibi. Hâlâ kendini tutuyor, benimle oynuyor; erekte olmuş penisini şişmiş,

ıslak ve sıcak etimde aşağı yukarı sürtüyordu. Benim istediğim şekilde istemiyordu ya da yapmıyordu, sessizce bunu değiştireceğime dair söz verdim ve çok yakında yapacaktım. "İntikamım..."

O sırada sertçe içime girdi, kendini tamamen derinliklerime gömdü ve darbeyle inledi. Ben de onunla inledim. Kalçalarımı kaldırıp daha derine kaydığında ise nefesim kesildi. İhtiyacım öylesine büyüktü ki aldığım zevkin tadını çıkarmama bile engel oluyordu. Bir kez daha içime girdiğinde bedenlerimizin vahşi, ahlaksız, sert ritmi adeta coşkun bir dans gibiydi. Elleri her yerimdeydi; penisini içimde beni dolduruyor, esnetiyor, zevk veriyordu. Zihnimin küçük bir parçası üstüne baskı yaptığımız camın kırılma ihtimalindeydi ama umurumda değildi. Öleceksem, bu adam içimdeyken olsun isterdim.

Çiçek açmaya başlayan orgazmımla savaşmaya çalıştım. Şu an yaşadığımız tatlı mutluluktan vazgeçmeye niyetim yoktu. Ama bana dokunuyor, sürtünüyor, kendini bana bastırıyordu ve ben güçsüzdüm. Kaskatı kesildim, birkaç saniye hareket edemedikten sonra paramparça oldum. Bedenimin kilitlendiği o sert uzunluk, her bir santimetreme saf ateşten bir mutluluk saçıyordu. Chris gırtlaktan gelen bir ses çıkararak kasılan kadınlığımın daha da derinlerine gömüldü ve sarsılarak rahatladı. Kendimi ona bastırmak, benimkini paylaştığı gibi onun zevkini paylaşmak istedim ama hâlâ titriyordum ve orgazmımın yakıcı sonu yüzünden güçsüzdüm.

Birkaç dakika tüm dünya döndü ve insandan çok hayvan gibiydik, tatmin dışında hiçbir şeyin olmadığı bir ilkelikte kaybolduk. Sonunda gözlerimi dünyaya tekrar açtığımda parıltılı şehir ışıkları, gecenin tuvale aktarılmış hali gibiydi. Chris hâlâ içimdeydi, üstüme uzanmıştı, elleri pencerede benimkilerin yanındaydı.

Burnuyla boynumu dürttü. "Pizzaya ne dersin?"

Güldüm. “İki tane olsun.”

“Eğer niyetin beni az önceki gibi becermek için enerji toplamaksa, sana lanet olası bir düzine alırım.” İçimden çıktı. Sözcükleriyle beraber tatmin duyguları içimi doldurdu. Pencereden düşme korkumu atlattıktan sonra, arkamı döndüm ve cama yaslanırken prezervatifi çıkarıp kanepenin yanındaki çöp kutusuna atışını izledim. Fermuarı açık kot pantolonu kalçasının altındaydı, onun dışında ayağındaki botlara kadar tamamen giyinikti. Rengim soldu. Aniden çıplaklığımdan biraz utandım. “Soyunmamışsın bile.”

Bana döndü, kolunu etrafıma sarıp, diğer eliyle saçımı yüzümden çekti. “Çünkü bana kontrolümü kaybettirdin Sara ve bu asla olmaz.”

Sesinin işkence çeken tonunu duyunca göğsüm sıkıştı ve ben... ben, bu ufak zaman aralığında bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Belki benim de ona ihtiyacım vardı. Parmaklarımla elmacıkkemiklerini okşadım. “Oysa ellerini yukarıda tutup her an kırılabilecek bir cama yaslayan bendim. Açıkçası hâlâ öyleyim.”

“Öyleyiz,” diye gösterdi. “Pencereler kasırgaya karşı güçlendirilmiş malzemeden. Güveneyiz.”

Ellerim göğsündeydi ve avuç içlerimde kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordum. Nasıl oluyorsa beni daha canlı hissettiriyordu. Ben de onun için aynısını yapmak istiyordum. Onun bana yaptığı gibi aniden kararan ruh halini alıp götürmek istiyordum.

“Bilirsin, Chris,” dedim. “Benim de bazı sınırlarım var.”

Kaşını kaldırdı ardından gözlerini hafifçe kıstı. “Ne tür sınırlardan bahsediyorsun?”

“Mesela bluzumun önü açıkken eve sutyenimle gidemem. Bluzumu parçaladın.”

Beni, galerinin dışında beklerken yaptığı gibi yarım bir gülümsemeyle ödüllendirdi. “Yaparken şikayet etmemiştin.”

“Bluzumu kaybetmeyi tercih ettim. Çok zevk verici nedenlerden ötürü bunu hak ettim.”

Gözlerinde yaramaz parıltılar dans etti, alt dudakımı tuttu. “Sana memnuniyetle yenisini alırım, böylece aynısını tekrar yapabiliriz.”

“Şimdilik seninkilerden birini ödünç almak da uyar. Topuklu ayakkabılar ve uzun çoraplarla yemek yiyemiyorum da.”

Kaşlarını oynattı. “Eğer senin için de sorun değilse bu gerçekten hoşuma gider.”

“Ah, hayır.” Gülümsedim ve vurgulamak için ayakkabılarımı çıkardım. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Bir dahaki sefere,” dedi göz kırparak. Bir dahaki seferin olacağı iması, Paris’e dönecek olması bir yana beni belli sebeplerle memnun etmemeliydi.

Neden bilmiyorum ama Chris yaralıydı, tıpkı benim gibi ve birbirimize iyi gelmeyecektik. Bir dahaki sefer ikimiz için de iyi olmayacaktı... Tabii, bu geceden fazlasına ihtiyacımız olmadığı sürece.

Chris pencereden geri çekildi ve beni şaşırtarak tişörtünü başından sıyrıp çıkardı. Ah, ah evet; kasları mükemmel bir biçimde dalgalanıyordu. İyi görüldüğünü biliyordum, atletik olduğunu da ama her bir santimi taş gibiydi ve ancak genetikle veya spor salonunda düzenli vakit geçirilerek sahip olunacak kadar iyi şekillendirilmişti.

Görmek için çıldırdığım büyüleyici girift dövmesi tüm sağ omzunu koluna kadar kaplıyordu. Görkemli bir ejderha figürü Chris’in çizimleri gibi maharetli ve detaylı bir şekilde işlenmişti.

“Denetlemeyi geçtim mi?” diye sordu usulca.

Dövmesine dokunmak için uzandığımda elimi tuttu.

“Bana böyle bakarak dokunursan, o pizzayı asla yiyemezsin.”

Yaklaştı, tişörtünü başımdan geçirdi. Üzerine sinen seksi kokusunu içime çektim, Chris olmasını dileyerek kollarımı tişörtün üzerinden kendime doladım. “Pizzayı umursayacağımı sanmıyorum.”

“Benim yüzümden bayılmanı istemem.” Parmakları çenemin altından tuttu ve gözlerimizi buluşturdu. “Şimdi ikimiz de yarı çıplağız.” Sesini alçaltarak ekledi. “Artık eşit şartlarda oynuyoruz.”

Eşit. Dakikalar önceki tamamen baskın erkekten duymayı beklediğim son şeydi. Hesaba uymuyordu. O güç alırdı, vermezdi. İkisini birden nasıl yapabiliirdi? Tanıdığım kim yapabilimişti ki?

“Eşitlik seni pencereye itip, hareket etmemeni söyleyip, seninle merhametsizce oynamam anlamına mı geliyor?”

Bakışları karardı. Gözlerinin yeşil denizindeki altın beneklerde gölgeler yüzüyordu. “Eğer buna hazır olduğunu düşünseydim, sana izin verirdim.”

İzin vermek mi? Bana izin mi verirdi? “Bu da ne demek, Chris?”

Uzanıp alt dudağımı okşadı, dokunuşu nazikti, ancak yüzeyin altında biraz sertlik seziliyordu. Anlamaya başlıyordum.

“Sana gösterebileceğim çok şey var, Sara. Ama henüz kaçıp gitmene hazır değilim.” Sözcüklerinde kaçınılmaz bir pişmanlık hissi vardı. Kıpırdamadığı halde uzaklaşıyormuş gibi hissettim. Bu beni açıklayamayacağım bir şekilde yaralamıştı, omzunu tuttum ve yaklaştım.

“Kaçaçağımı da kim söyledi?”

“Kaçacaksın,” dedi.

Bu gecekinden fazlasını kaldıramayacağımı mı düşünüyordu. Bu gecekinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu görmüyor muydu? “Yanılıyorsun.”

Başını salladı. “Hayır, yanılmıyorum.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sanırım kot pantolonunun cebindeki cep telefonu çaldı. Zil sesi bir piyano melodisiydi ve arabam üzerine iddiaya girerim ki babasına aitti. Babamdan nefret ettiğimi söylemek isterdim ona. İçime ne girmişti böyle? Babası ölmüş olsa bile Chris’in onu takdir ettiği açıktı.

Chris düşük bel pantolonundan telefonunu aldı, konuşmamızı sona erdirmek için telefonu cevaplayacağından emindim.

“Evet,” dedi. “Her zamankinden. Bir saniye bekle.” Bana döndü. “Pizzanı nasıl istersin?”

Pizzacı mı arıyordu? “Peynirli.”

“Her zamankinden yap, ekstra büyük olsun,” dedi telefondaki kişiye.

“Tamam, teşekkürler.” Konuşmayı sonlandırdı. “Pizza yolda.”

“Hizmet diye buna derim.”

“Neredeyse kapanma saati, Jacop kendine pizza almaya gitmiş, isteyip istemediğimi sordu.”

“Dediğim gibi, hizmet diye buna derim.”

“Sahibini on yıldır tanıyorum, sık sık gittiğim motosiklet mağazasının da sahibidir, beni sever. Ona bir sürü müşteri göndermişimdir.” Elimi tutup beni kanepeye çekti. “Rahatına bak, içecek bir şeyler ve tabak getireyim, burada yiyelim.” Gülümsedi. “Tabii, pencereden bakmak seni yormadıysa.”

Başımı sallayıp oturdum. Kahverengi deri yumuşaktı ama biraz soğuktu, titredim. “Çok kötü bir espriydi bu.”

Uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve sağ köşedeki şömine yanmaya başladı. “Kötü espri yapmakta iyiyimdir.”

“Öyle,” diye katıldığımda koyu renk kaşını kaldırdı. “Bunu biliyorum. *Kırmızı Pabuçlu Adam* filminden değil mi?”

“Tom Hanks’i sevmez misin?”

“Çok eski bir film.”

“Klasik tutkunuyumdur.” Yanıma oturdu, başka bir uzaktan kumandayı alıp düğmeye bastı. Şöminenin üstündeki tavandan düz ekran bir televizyon indi. Kumandayı bana uzattı. “Kalemin anah-tarı senin emrinde.”

Daha önce kimseyle olmadığım kadar etkilenmiş ve rahat hissediyordum. Kumandayı aldım. “*Kırmızı Pabuçlu Adam* klasik mi peki?”

“*Avanak Ajan*’la birlikte evet.”

“*Avanak Ajan*?” diye sordum. “Bana Avanak Ajan hayranı olduğunu söyleme.”

“Hiç izledin mi?”

“Şey, hayır,” diye itiraf ettim. “Ama çok aptalca görünüyor.”

“Olay da bu tatlım. Bu gerçeklikten bir kaçış.” Ayağa kalktı. “İçecek bir şeylerle tabak getireyim.” Dudakları seğirdi. “Şarap?”

“Hayır,” diye vurguladım. “İstemiyorum.”

“Corona?”

“Hayır. Alkollü hiçbir şey istemiyorum.”

“O zaman geriye su veya enerji içeceği kalıyor.”

“Su,” diye yanıtladım. “Kaloriyi yiyecekten almak varken, asla içecekten almam. Böylece pizzaya daha fazla yer kalır.”

“Anlıyorum,” diye cevapladı, eğlenmiş görünüyordu. “Fazla piz-za her zaman iyidir. Hemen döneceğim.”

Deri koltuğa gömülüp, Chris oturma odasına bakan geniş, açık mutfağa giderken uzun bacakları ve kasılan kaslarıyla onun erkekse zarafetini izledim. Kasılan oldukça büyük başka bir yeri daha vardı. Esprili, çekici, her ne kadar buna hakkı olsa da egosuzdu. Ama onda bundan fazlası vardı. Egoların efendisi Mark Compton’la karşı karşıya gelmiş ve onu yenmişti. O beni cama yaslayıp sorun-

lu bir yerlerden geldiğini hissettiğim derin ve karanlık bir tutkuy-
la bana sahip olan adamdı. Bana göstereceği birçok şey olduğunu
ama henüz gitmeme hazır olmadığını söyleyen adamdı. Bunun ne
anlama geldiğini öğrenmek, yüzeyin altında neler olduğunu gör-
mek için yanıp tutuşuyordum. Bu gece ikinci kez birbirlerini mah-
vetmek için bir araya gelmiş insanlar olduğumuzu düşündüm, ama
arkamı dönüp gidemezdim. Hayır. Mesele gidememek değildi. Sa-
dece bunu istemiyordum.

On Altıncı Bölüm

Chris, tam tabakları ve iki şişe suyu masaya koymuştu ki tuhaf bir uğultu sesi odayı doldurdu. Kaşlarımı çattım. “Bu da neydi?”

“Kapı zilim,” dedi çocuksu bir gülüşle. Bu hali az önce bana ah-laksızca mükemmel şeyler yapan karanlık ve keskin adamla tamamen çelişiyordu. “Eğer asansör şifresini bilen bir ziyaretçiye onları bu taraftan içeri alıyorum.”

“Pizza olamaz değil mi? Daha on dakika önce aramışlardı.” Saati gözüne attı, kalın gümüş ve siyah deri ile tasarlanmış saati nedense bana erotik gelmeye başlamıştı.

“Evet, on dakika önce,” dedi. “Ama riske girip, beni aramadan önce her zamanki pizzamdan yaptıklarını tahmin ediyorum.” Güçlü ellerini bacağından aşağı doğru kaydırarak ayağa kalktı.

“Banyo nerede?” diye sordum.

Asansöre doğru giderken şöminenin bitişiğindeki kapıyı işaret etti. Onu izledim, Chris üstsüz bir şekilde kapıyı –ya da asansörü– açtığına gelen pizzacı kadınsa nasıl tepki vereceğimi hayal ettim. Dövmesi. Dövme seven kızlardan olduğumu hiç düşünmemiştim

ama onunki seksiydi, belki de gördüğüm en seksi şeydi. Ya da belki Chris tüm ateşli düğmelerime basan bir adamdı.

Asansörün yanındaki panele bir şifre tuşladı. Asansörde kızaran bir kadın varsa da göremedim ama Jacob'ın sesini ve Chris'in seksi kahkahasını duydum. Kahkahası göğsümde sanki nahoş duyularla sarılı tuhaf şeyler uyandırdı. *Ah, hayır. Oralara gitme, Sara. Chris'e aşık olmaya başlama. Bu gerçeklikten bir kaçış.*

Dönüp tekrar bana doğru yürümeye başladı. Elinde iki tane pizza kutusu vardı. Düşünebildiğim tek şey beni pencereye yaslayıp yaramaz şeyler yaptığıydı. Az önce aklımdan geçen şeyi düzelttim. Bu adam tüm ateşli düğmelerime en az on kere basıyordu. Güzel bir şeyi duyularla karıştırmak, yarın ne olacak diye düşünmek istemiyordum. Bu adam, kollarındayken sınırlarımı zorlamış, hissettirdikleri dışında hiçbir kaçış yeri bırakmamıştı. Çok açtım ama pizzaya değil. Ona açtım ve az önce hissettirdiklerini tekrar hissettirmesini arzuluyordum.

Elindeki kutuları kaldırdı. "İki tane getirmişler. Banyoya gidecek-sen şimdi git. Güven bana. Sıcakken gezegendeki en iyi pizzadır."

Sırıttım. "Gezegendeki mi?"

"Emin olabilirsin tatlım, ki İtalya'da birçok kez pizza yemişliğim vardır."

Gülümseyerek kendimi hızlıca misafir banyosuna attım. Işığtı yaktığımda karşıma çıkan mekânın lükslüğünün yanında, benim banyom portatif bir lazımlık gibi kalırdı. Lanet olası yerin gömme küveti bile vardı. Birden göğsüm sıkıştı, kapıya yaslandım. Açlığımı ve tuvalet ihtiyacımı unuttum. Bu hayat, Chris'in hayatı, etrafımdaki pahalı şeyler, genç bir kızken benim de hayatımdı. Sanırım geçmişe dair anıları yeniden hatırlıyordum. Bir parçam tüm o kızlara özgü şeyleri özlüyordu; gösterişli küvetler, sabunlar, parfümler...

Ama kendime böyle şeylerin de bir bedeli olduğunu hatırlattım. Chris ise bambaşka bir hikâyeydi. Kendi hayatını kendi kazanmıştı, kendi sahip olmuştu ve hak ediyordu. Benim arzum da aynısını yapmak, bana cazip gelen bu hayatın bir parçasını kazanmaktı.

Düşünceleri aklımdan attım ve tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadım. Ardından da aynada kendimi kontrol ettim. Dudaklarım be-re-lenmiş ve şişmişti. Koyu renk saçlarım darmadağındı. Becerilmiş gibi görünüyordum ve bu hiç şaşırtıcı değildi; fakat uzun zamandır görünmediğim kadar iyi görünüyordum. *Becerilmiş*, se-vi-ş-miş değil. Aynaya doğru gülümsedim. Özgürlüğü tatmak benim için yeniydi, bundan hoşlanmıştım. Bu seksiydi. O seksiydi. Hayatım boyunca hissetmediğim kadar seksi hissediyordum.

“Acele et, kadın!” diye seslendi Chris. Gülerek banyodan çıktım.

“Neden kadınlar bir türlü acele edemez?” diye sordu ben yanı-na otururken.

“Erkekler neden bu kadar sabırsızdır peki?” dedim ekmek, ba-harat ve domates sosunun kokusunu burnuma çekerken.

“Çünkü bize sabırsız olmayı siz öğretiyorsunuz.”

Homurdandım. “Sanki siz erkekler eğitilebilirmişsiniz gibi? Hiç sanmıyorum.” Kutulardan birini açtı. Peynir kabarcıklarıyla dolu pizza lezzetli görünüyordu.

“Bu harika görünüyor ve kokuyor. Sana pek pizza bırakmayacak olmaktan çekinmeyeceğim.”

Sevinçle uzattığı tabağı aldım ve kocaman bir dilim pizzayı üze-rine yerleştirdim.

“Bir iki dilimden daha fazla yiyecek gibi görünmüyorsun,” dedi.

“Bir kıza söylemen gereken şeyleri gerçekten çok iyi biliyorsun, özellikle o kız, şey, daha az önce çıplaksa.” Gülümsedim, seksi ve ünlü biri olduğu düşünülürse bu adamın yanında daha az utanıyor-

dum. "Ama seni temin ederim yiyebilirim." Bir ısırık alıp inledim. "Ah... Immm."

"Güzel, değil mi?" diye sordu, kendi dilimini ısırmadan önce.

Sehpanın üzerine koyduğu peçetelikten bir tane peçete çekerek, "Çok güzel," diye katıldım. "Bu hafta fazladan birkaç kilometre koşmak zorunda kalacağım ama buna değer."

"Koşu mu yapıyorsun?"

"Evet, sağlığımı böyle korumaya çalışıyorum. Evde de yapılabilen bir spor türü olduğu için seçtim. Pek grup aktivitesi insanı değilim, spor salonu kalabalığından da nefret ederim."

"Dördüncü katta özel spor salonu var. Bu daireyi tutmamın nedenlerinden biri de o."

"Tüm kat senin, burada spor salonun olmadığına şaşırdım."

"Alanımı atölyem için ayırdım, yemekten sonra sana gösteririm."

Chris Merit'in atölyesini görecektim. Ne kadar büyük bir yıldız olduğunu hatırladım. "Ünlü biri gibi davranmıyorsun."

"Kendimi ünlü biri olarak görmüyorum."

Pizzamı bitirip tabağı bıraktım. Açlığım onu tekrar arzulama-ya yetecek kadar dizginlenmişti. Bir bacağıma kanepeye uzattım. "Ama öylesin. Öyle olduğunu anlamalısın."

Omzunu silkip ikimiz için de birer dilim daha aldı. "Ben, benim." Tabağıma elime tutuşturdu.

Dalgın bir tavırla pizzayı kabul ettim. "Dünyanın yaşayan en genç ve en başarılı ressamlarından birisin. Mükemmelsin, Chris."

"Çünkü çalışmalarına cidden hayransın, benim için bu önemli. İnan bana spot ışıklarının altındaysan sana yanlış nedenlerle yakın olmak isteyen pek çok insan oluyor."

Pizzamdan bir ısırık alıp onu inceledim. Şimdiden başka bir

dilime uzanıyordu. O da kendisinininkini ısırdığında hâlâ onu inceliyordum.

Bakışlarımı yakalayınca tek kaşını kaldırdı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“İnsanların ünlü olduğunu bilmelerinden hoşlanmıyorsun.”

“Sadece etrafta naklen yayın yapmıyorum.”

Kaşlarımı çattım, parçaları bir araya getirmeye başlamıştım. Ya da öyle yaptığımı düşünüyordum. “Bekle. Sen sosyal alanlarda kasten babanın fotoğrafını mı kullanıyorsun?”

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Tabağını kenara koyup kutuyu işaret etti. “Biraz daha?”

Ben de tabağımı masaya koydum. “Şimdi değil. Sorumu cevaplamadın.”

Bana döndü onun da bacağı kanepenin üzerindeydi. Çenesini ovdu, yakalanmış bir suçlu gibi görünüyordu. “Evet, orada burada onun fotoğrafıyla tanınıyorum.” Göz kırptı. “Seni de kandırdım, değil mi?”

“Baban fotoğrafta kırklarında görünüyor. Kötü yaşlandığını düşünmüştüm.”

“Diğer bir deyişle seni kandırdım.”

Dudaklarımı büzerek kabul ettim. “Beni kandırdın.”

Birbirimize baktık. Bir anda o tasasız halimiz değişime uğramış gibiydi. Ateşli pencere karşılaşmamızın doyuramadığı, aksine arttırdığı ortak arzumuzla hava yoğunlaştı. Burada oturup onu incelerken, gerçekten tasasız ve şen olduğundan şüphe duymazken –ki kolayca olmamıştı– daha önce düşündüğüm şeyi zihnimde tekrar onaylamıştım. Bilmemi istemediği her şeyi benden saklıyordu. Gördüğüm sadece görmemi istediği Chris Merit’ti. Bir anlığına görünüp kaybolarak beni şaşırtan yüzeyin altı ise merakımı cezbediyordu.

Gözlerim kolundaki kırmızılı, mavili, sarılı ejderha dövmesine takıldı. Ona yanaştım ve bacaklarım onunkilere değdiğinde tenim elektrik akımına kapılmışçasına ürperdi.

Güçlkle yurkunararak uzanıp ejderha figürünü okşadım. Kasları dokunuşum altında kasıldı, onu etkileyebiliyor olduğumu düşünmek gerçekten güçlü.

Yavaşça bakışlarım onunkilerle buluştu. Gözleri kor gibiydi. "Bu çok... seksi," dedim. Bu kadar kolay söyleyebildiğime şaşırmıştım. Flört konusunda berbattım ama bu adamlayken bende farklı bir şeyler oluyordu.

"Böyle düşünmene sevindim."

Kolunun önüne doğru kayan elimi yakaladı, sanki bağlantımızı koparmak istemiyor gibiydi.

"Neden ejderha?"

"Sağlığı ve gücü temsil ediyor, çok gençken istediğim iki şey."

"Yani para ve gücü çok genç yaşlardan beri mi istiyordun?"

"Evet."

Neden diye sormak istedim ama bu çok derine inmek olurdu. "Ya şimdi?"

"Bunlara sahibim ve bunlar yanında güvenliği de getiriyor."

Bu gücü Mark'a karşı nasıl kullandığını düşündüm, bu gece karanlık yanını ilk kez görmüştüm. Gücü seviyordu. Mark gibi olmasa da kendine göre bir gücü vardı.

"İlk resimlerim ejderhalardı. Şu an benim kişisel koleksiyonum-dalar. Hiçbirini satmadım, hatta satmayı denemedim bile."

"Burada mı?" diye sordum hevesle. "Görmeyi çok isterim."

"Paris'teler."

"Ah." Tabii, Paris onun gerçek eviydi. Kolunu tekrar okşadım. "Dövmeyi yapan adam oldukça yetenekliymiş."

“Kadıncı.”

Göğsüm sıkıştı. Onun vücudunda kendi sanatını konuşturmasına izin verdiği kadın, görünen o ki Chris’e de kendi sanatında ilham vermiş bir kadındı.

Nazıkçe saçımı kulağımın arkasına itti, titrememi güçlölkle durdurdum. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

O kadını. Onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordum. “Sen ne bilmemi istiyorsun?”

Gözlerinden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Sen pek beklediğim gibi biri değilsin, Sara McMillan.”

“Sen de öyle.”

Sesi yumuşadı. “Dövmeyi yapan kadın, zor bir zamanımı atlatmamı sağlayan biriydi.”

Neden bilmiyorum ama nefesimi tutuyordum.

“Geçmişte kaldı,” diye ekledi. “Şimdi sen varsın.”

Hafifçe soludum. Bunu iyi anlamda dediğini biliyordum ama nedense hoşuma gitmemişti. Bu kelimenin beni neden rahatsız ettiğine ya da midemin düğümlendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Önemli olan şey şu andı. Çok fazla düşünüyordum ve bunu yapmak istemiyordum. Kucağına tırmandım, geriye yaslanarak oturuşunu düzeltti. Cesurca ata biner gibi üzerine oturdum, ellerim omuzlarındaydı.

“Şu an buradayım. Ne yapacaksın benimle?”

Bir süre öylece oturdu. Bana dokunmadı. Ondan akan gerginlik içime sızıyordu. Tepki vermeyince, bu gece ilk kez utangaç hissetmeye başlamıştım.

Sonra elini aniden boynuma doladı ve ağzımı kendininkine yaklaştırdı. “Bir ejderhayı dürtersen ne olur biliyor musun? Seni kül eder, bebeğim. Ateşle oynuyorsun.”

Yanağına dokunduğum an utangaçlığım da kayboldu. “Neden bahsediyorsan ondan korkmuyorum. Beni uyarıp duruyorsun çünkü korkağın tekisin.”

Saçımı kavrayıp beni sabitledi. Beklenmedik hareketinin verdiği acıyla güçlkle soludum. “Tüm yapabildiğin bu mu?” Daha fazlasını ne kadar istediğime, yüzeyin altındaki neyse onu ne kadar görmek istediğime şaşırdım. Korkmuyordum. Tahrik olmuşum ve hazırdım.

Gözleri benimkilere kilitlendi, ifadesi sert ve yoğundu. “Senin küçük, masum bir öğretmen olduğunu sanıyordum.”

“Beni sen yoldan çıkarıyorsun,” dedim. “Ve bundan hoşlanır gibi bir halin var.”

Beni kendine çekip, kontrol edilemez ve ateşli bir tutkuyla öğrenmeden önce son anda meydan okuyabilmişim. Tanımak istediğim, onunsa korktuğu yanını tattım ve daha fazlasını öğrenmek için yarıp tutuşuyordum. Belki de haklıydı. Belki de ateşle oynuyordum ama kendimi durduramıyordum. Bu yüzden akıl almaz olsa da her şeyi su yüzüne çıkarana kadar onu zorlayacaktım.

On Yedinci Bölüm

Öpüşünün derinliğinde kendimi kaybetmiştim. Dilinin ahlaksızca benimkini yalayısıyla inledim, aklımı kaçırıyordum. Avuçları sırtıma sürtünüp tişörtü yukarı doğru çekti, hevesle kollarımı kaldırdım ve tişörtü çıkarmasına izin verdim. Daha kollarımı indirmeden göğüslerimi kavradı. *Tanrım yardım et!* Ağzı göğüs uçlarımdaydı, emiyor ve yalıyordu. Ellerimi saçlarına daldırdığımda gözleri benimkileri buldu. Göğsümde daireler çizerken beni izliyordu. Zevkten dudağımı ısırdım. Dilini az önce dişlerimin olduğu yere yönlendirdi ve çıplak göğüslerimi kendininkilere yapıştırdı.

Elleri tekrar boynuma kaydı. Beni böyle esir edercesine tutmayı seviyordu. Hem de çok seviyordu. Ben de seviyordum. “Benimle ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok, Sara,” diye gürlledi.

“Ama istiyorum,” diye fısıldadım ve uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Ellerim yanlarına kaydı, teni sıcak ve taş gibi kasları gergindi. Ağzı tekrar benimkini buldu, talepkâr ve... uyarıcı mıydı? Belki. Muhtemelen. Tek bildiğim bu, beni sadece daha ateşli, daha aç yapıyordu. Saçlarını çekme dürtüsüyle sava-

tım. Elleri bedenimde geziniyor, beni ele geçiriyordu ve ah evet, ben de bu adam tarafından ele geçirilmek istiyordum.

“Geriyeye yaslan,” diye emretti. Elleri bileklerimdeydi, ellerim arkamdaki masaya dayanana kadar beni geriye doğru itti.

Göğüslerim yukarı doğru yükselmişti ve beni içine çeken gözleri dönmüş gibiydi. Parmakları bacak arama kayıp beni okşadığında nefes nefese kaldım.

“Çok ıslaksın.” Pürüzlü sesinde boğuk bir arzu vardı. “Çok sıcaksın.” Keşfediyor, mıncıklıyor, parmağını içimde hareket ettiriyordu. Güçlkle nefes alıyordum. Bu yüzünü göremediğim ilk seferki gibi değildi. Bana bakıyordu; ben de onu görüyordum. Tutkusunu, dengi olmadığını bana anlatan cinsel maharetinin kıvılcımlarını, ama onunla denk olmak istiyordum.

Öne doğru eğilip dişlerini göğüs uçlarıma sürttü ve öncekiyle aynı şeyleri hissettim. Bir kez daha ele geçirilmiştim. Ona uzanamıyordum, yoksa düşerdim. Başka bir parmağını daha içime kaydırıldı ve göğüs uçlarımı neredeyse sızlatarak emmeye devam etti. Bu hem acı verici hem de fazlasıyla erotikti. “Chris,” diye soludum, neden seslendiğimi bilmiyordum.

“Tüm vücudunu yalayacağımı söylemiştim hatırlıyor musun, Sara?” diye sordu. Göğüslerimin arasında geride ıslaklık bırakarak ufak ısırıklarla ilerliyordu, sızlayan göğüs uçları dudaklarını tekrar orada hissetmeyi isteyerek zonkluyordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet.”

Başparmağıyla klitorisime hafifçe vurdu, ıslaklığı aşırı hassas etime yaydı.

“Buranı yalamanı istiyor musun?” diye sordu. Bir eli midemden aşağı kayarken, diğer eli içimde ileri geri hareket ediyordu. Kirpiklerim titrerken başım geri doğru düştü. “Bana bak, Sara,” diye bùyurdu, sesi başımı kaldırmamı sağlayacak kadar keskindi.

“Buranı yalamamı istiyor musun?”

Çok yakındım, orgazmın sınırındaydım. “Evet, ama... Ben... ben bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Şimdi değil.” Parmaklarını aniden içimden çıkarınca nefesim kesildi ve beni kaldırdı. Ben kuruntu yapmaya başlamadan önce beni koltuğa çekti ve bacaklarım omuzlarındaydı. Üzerime kapanan ağzının sıcak baskısı beni ele geçirdi. Sadece hisler vardı, şimdiden kaybolmuştum, orgazm beni sarmıştı. Kendimi durdurmak istedim ama bu imkânsızdı. Bu adamın, bu olağanüstü, seksi, karanlık, etkileyici adamın ağzı bana tüm vücudumu yalayacağını söyledikten sonra en samimi şekilde üzerimdeydi. Nefes alamıyordum ve beni saran yoğunlukla tüm bedenim katılaşmıştı. Parmaklarını içime kaydırды, bedenimin ihtiyacını cevaplayarak beni doldurdu.

Bir titreme vücudumu sarıp, tenimdeki ateşi serinletirken aniden soluğumu tuttum. Chris de bunu takip ederek beni iri vücuduyla sımsıkı sardı, sonra öptü. Dudaklarından kendi tatlı ve tuzlu tadımı alabiliyordum, niyetinin bu olduğunu biliyordum. Onu zorlamadığımı da biliyordum. Beni nereye götürürse oraya gidiyordum. Düşüncelerimi doğrular gibi hareket etti ve beni daha fazlasını ister halde bırakıp gitti. Her şeyi kontrol ediyordu, beni kontrol ediyordu.

Tepemde durup botlarını çıkardı. Hâlâ giyinik olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde hızlıca attı. Doğrudum ve ağzım beklentiyle kururken onu izledim. Çabucak pantolonunu çıkardı, ardından iç çamaşırını ve üzerinde ne varsa hepsini. Aldırmıyordum. Çıplak, sert ve ateşliydi, kalın ve damarlı aleti uyarılmayla öne doğru çıkmıştı. *Benim için.* Ona dokunmak istedim ama ben hareket edemeden o döndü ve pantolonunun cebini karıştırdı, çok az bir kâğıt hışırtısı duydum. Büyülenmiş bir şekilde arkasına bakıyor-

dum, adamın poposu beni büyülemişti. Pantolonu bırakıp yanıma oturduğunda hâlâ gözümü dikmiş ona bakıyordum.

Prezervatifi elime verdi, gözlerinde sessiz bir meydan okuma vardı. “Şu an buradayım. Benimle ne yapacaksın?”

Dizlerimin üstünde doğruldum, parmaklarımı prezervatifin etrafına sarıp ona göz attım. İş benim zevk almama gelince bir şeyler emrederken, kendi için bir şey yapmamı istememesi kafamı karıştırmıştı. Daha önce de bana emredilmişti; dizlerimin üzerine çöküp yapmak istemediğim şeyleri yapmam emredilmişti. O anlardan nefret etmiş, tahrik olmamıştım. Ama Chris bana her şeyi emredebilirdi. Eminim zevkten erirdim. Bu adam için bir sürü şey yapmak istiyordum ama ıslanmıştım ve zihnimde ahlaksızca ortaya çıkan fantezilerle sızlıyordum.

Kendimi güçlü ve seksi hissediyordum. Bu histen hoşlanmıştım. Bakışlarımı aletine indirdim ve sonra Chris’e döndüm. “Prezervatifi takmamı mı istersin, yoksa önce buranı yalamamı mı?”

Gözleri koyulaştı. “Ah, benim küçük, tatlı öğretmenim. Merak ediyorum, kim kimi yoldan çıkarıyor?”

Benim tamamen onun merhametine kaldığım düşünülürse, yoldan çıkarma oyununu asla kazanamayacağım ortadaydı. Açıkçası, onun hiçbir zaman benim merhametime kalabileceğini düşünmüyordum ve bir parçam öyle olana kadar bu adamı asla tanıyamayacağımı söylüyordu. İçimde ektiği, kök salan tohumlar neyse bunu kaldıracılabileceğimi ona göstermeyi arzuluyordum.

Prezervatifin koltuğun üzerine düşmesine izin verdim. Elimi uyluğuna koyduğumda kıvrıcık tüyleri avuç içimi erotik bir şekilde gıdıkladı, şaşırtıcıydı. Son derece hassastım ve vücudum sızlıyordu. Diğer elimi sertleşmiş penisinin alt kısmına sardım, teni kadife kaplı masif çelik gibiydi. Ona doğru eğildim ve penisinin tepesin-

deki tatlı-tuzlu damlayı yaladım. Tadı dilimde patladığı sırada inledi. Sesi arzularımı ateşledi. Daireler çizerek yalamaya devam ettikten sonra aletini dudaklarımın arasına alarak emdim.

Avucumun altındaki uyluklarının gerildiğini hissediyordum. Onu memnun edebilme yeteneğimle büyülenmişim ama durmanın düşüncesine bile dayanamayıp bunu çok istemesini, başıma dokunmasını istedim. Bu amaçla güdülenip, dilimle yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladım, kalçası da benimle birlikte yükseliyordu. Beni orada tutma ihtiyacını neredeyse hissedebiliyordum ama yine de yapmadı. Baskıyı arttırdım, daha yakına kaydım, kasten göğüslerimi bacaklarına yapıştırdım.

Bir inlemeyle, “Yeter,” diye emretti. Uzanıp beni kucağına çekti.

Hayır, diye çığlık attım zihnimde; onu her şekilde almaya kararlıydım ama çok geçti. Mücadele etmek için fazla güçlüydü. Çoktan göğsüne yaslanmıştım, elleri saçımdaydı, dudakları dudaklarımdaydı. Öldürücü bir uyuşturucuydu... Aşırı sisli beynimin bazı parçalarıyla ilk günlüğün girişindeki cümleyi hatırladım. Chris de hızla benim bağımlılığım, asla doyamadığım uyuşturucum haline geliyordu.

Bedenime baskı yapan sertleşmiş erkekliğini hissettim ve sıvazlamak için arkama uzandım. Göğüslerimi kavradı, göğüs uçlarımla oynadı. “Prezervatifi tak, bebeğim.”

“Buna ihtiyacımız yok,” diye fısıldadım, hazırdım, ihtiyaç canımı yakıyordu. “Hap kullanıyorum.”

Beni öpmeyi bırakıp tamamen hareketsiz kaldı. Ellerim göğsündeydi ve hangimizin kalbi daha hızlı atıyor anlayamıyordum. Onun ki mi, benimki mi? Tepkisiyle içime bir korku düştü, içgüdüsel düşündüğünü biliyordum. Onu geri itip yüzüne baktım.

Öfke ve incinme duygularıyla boğuşuyordum. “Etrafta onun-

la bununla yatmak için hap kullandığımı düşünüyorsun,” dedim. “Sana inanamıyorum. Peki, bilgin olsun, uzun süredir... kimseyle yatmadım... ve bu gece de kimseyle yatmayacağım.” Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni tuttu. “Bırak gideyim, Chris.”

“Hiç şansın yok.” Arkamdaki elini boynuma kaydırdı. Beni itaate zorladı ama bu sefer içermiştim. “Kaçmana izin vermeye hazır olmadığımı söylemiştim ve bunda ciddiydim.”

“Bırak beni,” diye ısrar ettim. Ateş gibiydim ama bu sadece öfkeden değildi. Sırf bu yüzden kendime de kızıyordum.

“Ben karmaşık biri değilim, Sara. Prezervatif takıp kendimi koruyorum. Düz ve düzüş. Ben buyum, böyleyim. Bunu sana söylemiştim.”

Kelimeleri sertti, beni buz gibi gerçeklikle karşı karşıya bırakmıştı. Bakışlarımı indirdim ve parçalara ayrılacakmışım gibi hissettim. Haklıydı. Duygusal davranıyordum ve prezervatif kullanmak saçma değildi. Kendimi böyle bir duruma nasıl sokmuştum? Bu sadece bir kaçıştı; seksti.

Avuç içi yüzümü çevrelerken saçlarımı kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. Gözleri fırtınalıydı ve içinde ateşler dans ediyordu. Sözlerinin soğukluğuna rağmen gözleri nefesimi kesti. “Lanet olsun kadın,” diye tısladı. “Bana ne yapıyorsun?” Alnını benimkine bastırdı. Sesi kendini kontrol etme çabası yüzünden pürüzlüydü. “Sen hap kullandığını söylediğinde güvenli seksi düşünmedim. Umursamamam gerekirken, sana sahip olup seni kaybeden adamın kim olduğunu bilmek istedim. Bunu bilmek istemiyorum.”

Ama kendinin de söylediği gibi umursuyordu. Aniden yeniden nefes almaya başladım. “O geçmişte kaldı,” diye cevapladım. Dövmeyi yapan kadınla ilgili bana söylediği şey buydu.

“Ne kadar geçmişte? En son ne zaman bir adamla birlikte oldun?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Kalbim hızla çarptı. “Çünkü sana söylersem, bence sen...”

“Ne zaman?”

Boğazım sıkıştı. “Beş yıl. Hap kullanmaya devam ettim çünkü... sadece devam ettim.”

Beni incelemek için geri çekildi. “Beş yıldır kimse olmadı mı?”

Göz temasımızı kestim. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Daha önce bana söylediği şeyi tekrarladım. “O geçmişte kaldı, şimdi sen varsın.”

Elini yüzüme kaydırıp beni inceledi, saniyeler saatler gibiydi. Bu bağlayıcılığı olmayan ilişkiyi kaldıramayacağımı düşüneceğinden korktum. “Haklısın, bebeğim,” diye fısıldadı sonunda. “Şimdi ben varım.” Beni öptü, dili benimkinin üzerine kayıp yumuşakça okşadı, muhtaç hale getirdi. Çok şükür ki düşünmenin bir seçenek olmadığı bir yere doğru yeniden sürükleniyordum.

Elleri belimden aşağı indi. Daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde dokunuşu vücuduma etki ediyordu. Tenimin her bir santimetresi karıncalanıyor ve canlanıyordu.

“İçinde olmam gerek,” diye gürledi kulağıma doğru, dudakları hassas bölgeye sürtmenden önce nefesinin sıcaklığı boynumdaydı.

Sözleriyle vücudum kasıldı. Beni defalarca kendimden geçiren bu adam, imkânsız olduğu kadar ateşliydi, şu anki kadar hiç tahrik olmamıştım. “Evet,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Ağırlığımı başka yöne vererek pozisyonumu değiştirdi ve kendini içime doğru itti. İçime girdiğinde nefesim kesildi. Beni esnetti, fizikselin de ötesinde mümkün olabilecek her şekilde en derinlerime girdi. Chris beni derinden, şiddetle ve tamamen etkiliyordu.

“Lanet olsun, iyi hissettiriyorsun, bebeğim.” Sesi sert, sarhoş edici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Benim için, diye düşündüm yeniden. Bu fikir son derece memnun ediciydi.

Beni kendine bastırırken bir eli belimden aşağı indi, beni fethe-
den dokunuşları ruhumda derin izler bırakıyordu. Hareketiyle yay
gibi kıvrıldı, içimdeki aletin vuruşları hassas etimde ateşli bir
oyun gibiydi.

Alt dudağımı tutup aynı noktayı yaladı. “Tadın bal ve güneş ışı-
ğı gibi,” diye mırıldandı ve o yoğun anda gülüşüyle beni şaşırtarak
ekledi. “Bir de pizza.”

Gülerek ben de onun alt dudağını yaladım. “Senin tadın da...”

“Sen gibi,” diye tamamladı benim yerime; karnım tepki olarak
kasıldı ve sesi yumuşadı. “Tadım sen gibi, Sara.”

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı ve Chris’le tanıştığımdan beri
aramızda hissettiğim bağlantı değişti, yaşayan nefes alan bir şeye
dönüştü. Şimdi ise bizi kontrol ediyordu, talepte bulunuyordu. Ar-
tık kendimiz değildik, artık yaralı değildik, söylediklerini ve yap-
tıklarını kontrol edip durdurabilen, düşünen yaratıklardık. Etrafla-
rındaki dünya kaybolmuş iki insandık sadece ve bu güçlü, tutkulu
anı bulmuştuk.

Dudaklarımız ahenkle bir araya geldi, dillerimiz ahlaksızca
birbirine dolandı, duygu yüklü öpüşmemiz şimdiye kadar paylaştı-
ığımız hiçbir şeye benzemiyordu. Öpüşmemizi vücudumun her
yerinde ve onun da ötesinde hissediyordum. Göğsümde yabancı
bir duygu vardı. Bu adamla olunca bunun tehlikeli bir his olduğu-
nu biliyordum. Bu adama âşık olmak yapmaya niyetimin olmadığı,
yapmak istemediğim çok büyük bir hataydı ama beni saran bu
hislerle savaşıyordum. Beni mahveden bu hislerden kaçamaz-
dım. Öte yandan gerçekten denediğim de söylenemezdi.

Şehvetli bir tutku dansi eşliğinde ateşli ve ihtiyaç dolu bir kavra-
yışla karşılıklı dokunuşlarla birlikte hareket ediyorduk. Bu adamın
teninin altına sızmak, işlemek istiyordum. Ona her dokunuşumda,

onu her öpüşümde içimde bir çaresizlik büyüyordu. Kadınlığımın hassasiyeti arttı, sinir uçlarıma doğru yayıldı. Özlediğim bu deneyimin tadını çıkarırken ve bitmesin isterken yakıcı tatlı arzunun beni götürdüğü yere gitmek istiyordum.

Rahatlama çok çabuk ve aniden geldi, Chris'e tutunup yüzümü boynuna gömdüm. Aleti içimde kasılırken inledi ve beni haşince sertliğine doğru bastırdı. Kollarını bana dolayıp rahatlamayla sarsılırken beni sıkıca tuttu.

İkimiz de rahatladığımızda şarap ve zevk beni ele geçirdi. Bedenlerimiz hissizleştiğinde Chris bizi temizlemeyi dert edinirken ben pelte gibiydim. Koltuğa uzanıp beni de yanına çekti. Kalbi kulağımın altında atıyordu. Şömine bizi ısıtırken, gözkapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Bu gece, nihayet onu yeniden bulmuş gibi hissettim. Farklıydı. Farklıydık. Sadece o ve ben, onun oyun odasında yalnızdık. Çok rahatlamıştım, çünkü beni paylaşmasından bıkmıştım. Paylaşması, onun için yeterli olmadığını hissettirmesi, beni incitiyordu. O, durumun böyle olmadığını, tüm fantezilerini yerine getirdiğimi söylüyor. Bu yüzden mükemmel bir köleyim.

Bu geceyi hep hatırlayacağım. Sadece ellerim bağlıydı ve odanın ortasında dikiliyordum. Çıplaktı ve bana emrediyordu, hükmediyordu; bu adam için her şeyi yapabileceğim anlardan biriydi. Islanmıştım ve bana dokunması için yanıp tutuşuyordum. Sonunda, sonunda parmakları yanaklarıma dokundu. Ardından sırayla boynuma, göğsüme ve göğüs ucuma kaydı. Kavrışıyla titredim ve tüylerim diken diken oldu. Bedenime ne kadar hükmettiğinin göstergesiydi bu.

Parmakları yüzüme döndü, dudaklarımı takip etti. "Em," diye emretti ve parmağını ağzıma aldım, dilimle sardım. Bakışları ısındı ve...

Gözlerim bir anda açıldığında bulanık bir farkındalık hissi beni sardı. Gün ışığına karşı gözlerimi kırptırdım. Rüya

görüyordum. Bence... yine günlüklerden birinin girişini rüyamda görüyordum. Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum, bacaklarımın arasında ıslak bir sızı vardı. Soğuk bir farkındalık dalgası beni kendime getirdi. *Ah, Tanrım, evde değildim.* Chris'in evindeydim ve erotik bir rüya görmeyi başarmıştım. Belki de konuşmama, inlememe hatta daha kötüsüne bile şahit olmuş olabilirdi. Hızla doğruldum.

Ne zaman örtündüğümü hatırlamadığım bir battaniye belimden aşağı uzanıyordu, aynı anda Chris de görüş alanıma girdi. Sırtı dönüktü. Ben tamamen çıplakken, onun üzerindeki eski kot pantolon ve kahverengi tişörtle tamamen giyinik olduğunu hemen fark ettim. Elini oturma odası penceresine dayamış, ufukta benim hakkıyla takdir edemediğim kızılımsı, sarı turuncu renklerin hâkim olduğu harika gün doğumunu izliyordu. Bense böyle bir sabahı bile edepsiz rüyalarım sayesinde kendim için bir işkence haline getirmeyi başarmıştım. İçimden fark etmemiş olmasını dileyip duruyordum.

Chris uyandığımı hissedince bana doğru dönmeye başladı. Çıplaklığımdan rahatsız olup ani bir refleksle battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Fakat utanmak bile bedenimin bu adama verdiği tepkileri durduramamıştı. Kesinlikle muhteşemdi. Onu iyi bir şarap gibi içiyor, her bir detayını tadıyordum. Kafede giydiği motorcu botlarını giymişti, tişörtünün üzerinde Harley logosu vardı. Tıraşı gelmiş, seksi kirli sakalının gölgelediği yüzünü, hafif nemli, uzun, açık sarı saçları çevreliyordu. Ve gözleri... Güneş ışığı altında yeşil ve altın rengi parıltılar saçan o zeki gözleri...

Bakışları yine ifadesizdi. Benimle konuşsun, yatışmamı sağlayacak esprili bir şeyler söylesin, bir yorumda bulunsun istedim ama

yapmadı. Yeni hayatımda arkamda bırakmaya karar verdiğim saç-
ma alışkanlığıma yeniden bulaşmaya bir kıl payı uzaklıktaydım.

Sessizliği beni çıldırttığına, “Selam,” dedim. *Haydi, ama ken-
dimi sadece tek bir kelimeyle sınırlı tutmuştum. Yani ilerleme vardı.*

Cama yaslandı, bir gece önceki benim aksime kırılmasından
korkmuyordu. Şey, aslında kısa bir süreliğine korkmuştum. Bana
dokunmaya başladığında korkumu hemen unutmuştum. Beni
aynı cama yaslamasının hatırasıyla vücudum ısındı ve önceki ge-
ceyi ateşli bir berraklıkla hatırladım; ellerini, parmaklarını, ağzını.
Göğüslerim aniden şişti ve uçları sızladı. Düşüncelerimin etkisiyle
yanaklarım kızardı. Diğer yandan Chris ise bir adamdan çok geri-
lim yüklü bir taşı anımsatıyordu. Odada köpüren ve kıvrılan ne-
gatif elektrik, beni boğmaya başlayınca eski sadık davranışlar tek
savunmam haline geldi. Korkunç derecede saçmalamaya başladım.
“Ben, şey, sabah olmuş ama bilirsin yani gün ışıtmış ve şey, sanırım...
ben... eve gitmemişim.”

Saatinin tik taklarını sayabileceğim kadar ağır geçen saniyelerden
sonra, “Eve mi gitmek istedin, Sara?” diye sordu.

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı, nasıl cevaplayacağımı bile-
medim. Tamamen ayarım bozulmuştu. İstemiş miydim? Şey, hayır.
Tümüyle muðu olmuştum ve sadece saf kadınsı mutluluk değildi.
Yataktan hemen kalkmak istiyor muydum? Hayır. Chris’ten ayrıl-
mak için acelem yoktu. Ama bunu itiraf edersem Bay Ben Annen ve
Babanla Tanıştırmak İçin Eve Götüreceğin Adamlardan Değilim’in
aşırı tepki vermesinden korkuyordum. “Ben... bilmiyorum.”

“Ben istemedim,” derken sesi yumuşaktı. Yüzünü ovaladı.
Söylediklerinin aksine bu açıklamadan pek mutlu görünmüyordu.
Gözlerimin içine bakarken, bir kez daha açıkça belirtti. “Eve git-
meni istemedim, Sara.”

Sözleri kafamı karıştırmış, beni mutlu etmişti ama... bekle... mutlu olmamalıydım. Olmalı mıydım? Bu sadece kısa süreli bir ilişkiydi, kaçamaktı ve Paris'e döndüğünde tarih olacaktık. Anı yaşamalı, elde ettiklerimle mutlu olmalı ve rahat hissetmeliydim.

Kendime hâkim olamadan, daha da fazlasını isteyerek, "Gitmemi istemedin mi?" diye sordum. Asıl soru neyin daha fazlasını istediğimdi. Zevk, dedim kendime. Bu zevkle alakalıydı.

Beni uzun süre inceleyince tekrar saçmalamış olmaktan korktum. Neyse ki tekrar konuşmaya başlayarak ikimizi de kurtardı.

"Ben bu daireye kadın getirmem, Sara," diye açıkladı. Sesi sert, pürüzlü ve neredeyse kızgındı. "Prezervatifsiz seks yapmam ve kimseye geçmiş hakkında sorular sormam. Kendiminkinden de bahsetmem."

Kafam daha da çok karışmıştı. Ancak ne olursa olsun söylediklerinin benim için seksi bir kaçamaktan ötesini ifade etmemesi gerekiyordu. Bunu yapamazdım. Kaşlarımı çattım. Gerçekten benimle geçmiş hakkında konuştuğunu mu düşünüyordu? Anlattıklarını düşününce insan daha büyük şeyler söylemiş olmasını bekliyordu. Ona bakarken içim huzursuzlukla doldu. Gerçekten mutsuz görünüyordu. Sanki... ona istemediği bir şey yaptırmışım gibi. Bunu yüzünde görebiliyordum. Aman Tanrım, beni suçluyordu. Göğsümün ortası yanmaya başladı.

Ayağımı kaldırıp battaniyeyi kavradım. "Gitsem iyi olacak."

"Lütfen gitme." Sesi yumuşacıktı, derinlerinden gelen o saf korunmasızlık hissi durmama neden oldu.

"Kafamı karıştırıyorsun, Chris."

"Al benden de o kadar, bebeğim," diyerek camdan ayrıldı. "Bana bir dakika ver." Öylece yanımdan geçti ve oturma odasının merdivenlerinden çıkıp gitti. Ne? Nereye gidiyordu? Koridorda gözden

kaybolurken arkasından bakmaya çalıştım. Kaşlarımı tekrar çattım. Etrafa göz atıp talihsizce kıyafetlerimi aradım. Tişörtü de ortalarda görünmüyordu. Esir gibi sıkışıp kalmıştım. Gidemiyordum. Gitmek istiyor muydum? Galiba gitsem iyi olurdu. Belki de olmazdı. Bu adam beni sanki kasırgaya tutulmuş gibi... hissettiriyordu. Ah, hisler... Hayır, tutku. Sanki bu daha güvenli bir kelimeydi. Ya da değil miydi?

Arkamda ayak sesleri duyuldu. Chris hızla aşağı indi ve önüme geçti. Eğildi, yakınlaştı, odunsu ve ferah bir kokusu vardı. Asıl sürpriz bana üç beden büyük gelen koyu mavi, pamuklu sabahlığı omuzlarıma örtmesiydi. Hareketinde korumacı bir yan vardı ve bundan daha kadınsı hissettiğim bir an olmamıştı. Bu ne tamamen yabancı biriyle ne de neredeyse kocam olacak olan adamla yaşadıklarım gibiydi. Karşımdaki adamın doğruluğu ve beni geçmişimden adım adım uzaklaştırması ruhuma tesir ediyordu.

Hâlâ battaniyeyi tutuyordum. Chris elime bakıp bana döndükten sonra, hiçbir şey söylemeden battaniyeyi bırakmam için beni teşvik etmeye çalıştı. Göğsümde patlayan ateş uyluklarıma doğru indi. Onu istiyordum. Güçlkle fark edebildiğim, sınırlarımın çok üzerinde bir tutkuyla istiyordum hem de.

Gözlerimiz birbirine kilitlenip öylece kaldı. Gözlerinin derinliklerindeki gölgeleri görebiliyordum. O an sandım ki... Beni bırakacağını sandım. Göğsüm bu ani farkındalıkla sıkıştı. Battaniyeyi onun ellerine bıraktım. Çınlçıplaktım ve o da çıplakmış gibi hissediyordum. *Daireme hiçbir kadını getirmedi.* Aramızda bir şeyler oluyordu ve dün yanılmış olmayı diliyordum. Bunun iki yaralı insanın, birbirini paramparça edeceği bir ilişkinin başlangıcı olmamasını diliyordum. Bir parçam Chris'e muhtaçtı. Belki ikimizin de birbirine ihtiyacı vardı.

Sonsuzluk gibi gelen saniyeler boyunca hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan durduk. Sonunda bakışları aşağılara inerek yavaş ve ateşli bir şekilde göğüslerimde gezindi. “Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı, işkence çeker gibi boğuk çıkan sesi bir iltifattan fazlasını anlatıyordu.

Sözlerinin içimde yarattığı duygu seliyle sarsıldım. Evet. Ah, evet. Aramızda kesinlikle vaat dolu ve ardında kalp ağrısı bırakma ihtimali olan bir şeyler oluyordu ama umurumda değildi. Ellerimi saçlarının arasına daldırıp, başını okşamaya başladım. Onu kendime çekmek, benimle olmaya teşvik etmek istiyordum.

“Sabahlığı giy, bebeğim,” diye buyurdu. Bana dokunmamak için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. Dediğini yaptım; sabahlığın önünü kapatıp kuşağımı bağladı.

Bana baktı, hislerinin üzerine bir set çekmişti. Gözlerindeki gölgeler silinmişti, daha rahat görünüyordu. “Omlet yapayım. Aç mısın?”

Ruh halindeki değişim kolayca bana da bulaşmıştı. Chris’in bu halini daha önce defalarca görmüştüm. Böyle olacağını biliyordum. Onu gülümsetme çabasıyla, “Beni sürekli besliyorsun,” diye şikâyet ettim gülerek.

“Buna rağmen henüz bir yemeği bitirdiğimiz görülmedi,” dedi. Yavaşça arkasında duran masadaki pizza kutularına döndü. “Pizza-nın hakkını veremedik.”

“Evet, haklısın. Gerçekten güzeldi.”

Dudakları muzipçe kıvrıldı. “Bahane olarak, yapacak başka şeylerimiz vardı.” Dünden beri yaptıklarımız düşünülürse kızarmam gerekti ama bana utanacak zaman bırakmadı. Ayağa kalkıp, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Tepemde dikilirken ne kadar iri olduğunu bir kez daha fark etmiştim. Sabahlığının içinde kaybolmama şaşmamak gerekirdi.

“Kahve yaparsan ben de bir omlet pişiririm,” diye pazarlık yaptı.

“Ellerimi bulabilirsem bu teklifini kabul edeceğim,” dedim kollarını kaldırarak. Koyu mavi pamuklu kumaşta kaybolmuşlardı.

Gülerek kıyafetin kollarını katlamaya başladı.

“Kaybolmuşsun içinde. Seni beslemem için bir neden daha. Başın nasıl bu sabah?”

“Şarabı kastediyorsan, iyiyim.” Ona sataşmadan duramadım. “Sarhoşluğumdan faydalanmakta mahsur görmemişsin sanırım.”

Umduğumun aksine gülmedi. Kolumdaki elleri hareketsizleşti, gözlerini kaldırdı. “Ben aziz değilim, Sara. Sana bunu söylemiştim.”

“Evet,” diye onayladım ekşi bir sesle. “Söyledin. Defalarca.”

“Ama dinlememişsin.”

“Söylediğin her bir kelimeyi duydum.”

“Belki de yeterince söylemedim.”

Kesinlikle, diye düşündüm. “Benden uzak dur ve gitme dışında bir şey söylemedin.”

Kaşlarını bir anlığına indirip kaldırdı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sözünü hiç sakınmıyorsun, değil mi?”

“Görünen o ki seninleyken değil. Ya da... hımm... içtiğimde.” Önceki akşamın hatırasıyla iki büküm oldum. “Dün akşam sen gittikten sonra şarap en iyi yanımı ortaya çıkardı. Mark’a ağzıma geleni söyledim, aranızdaki her neyse... şey... ona dahil olmayacağımı söyledim.” Elimi alnıma bastırdım. “Bunu söylediğime inanmıyorum.”

Chris kaşlarını kaldırdı. “Şimdi beni meraklandırın.”

Elimi indirip Mark’a söylediklerimi ona da tekrar etmeye cesaret ettim. “Ona aranızdaki horoz dövüşünün nedeni neyse buna dahil olmayacağımı söyledim.”

Kahkaha attı. “Böyle bir şey yumurtladığında ikinizin de yü-

zünü görmek isterdim.” Mutfağı işaret etti. “Gel. Seni beslemem gerekiyor, kadın.”

Pizza kutusunu aldı. Horoz dövüşü konusunu inkâr edecek gibi görünmüyordu. *Neden. Bu ikisinin arasındaki neydi?*

“Banyo,” dedim, önceki gece kullandığım yönü işaret ederek. “Seninle mutfakta buluşurum.”

Beni tutup yakınına çekti, sıcak nefesi yüzümü gıcıkliyordu. “O zaman anlaştık, Sara. Ya hep ya hiç. Ortası yok.” Hava elektriklendi, beni öpeceğinden emindim ve tadını bir kez daha almak için yanıp tutuşuyordum. Bedenim içten dışa sarsıldı. *Lütfen. Hemen şimdi. Öp beni.*

Beni banyo yönüne çevirip popoma bir şaplak attığında, öylece pamuk ipliğine bağlıymışçasına bekliyordum. Beklenmedik şaplağıyla ciyakladım ve dün gece bunu çıplak popoma yaptığını hatırlayınca bedenimi sıcak bastı. Dudaklarını kulağımın yanına bastırdı. “Git, haydi. Aç bir adamı bekletmek asla iyi bir fikir değildir, Sara. Bunu hatırlasan iyi olur.”

Derin bir nefes aldım ve neden bilmiyorum ama bana emrettiği gibi harekete geçtim. Sadece girişte bıraktığım çantamı almak için durdum. Hâlâ arkamdan bakıyor, her hareketimi takip ediyordu. Üzerimdeki bakışları her santimetremenin karıncalanmasına, alevlenmesine sebep oluyor ve vücudum sıcak bakışlarına, sözlerine, dokunuşlarına cevap veriyordu. Neden arkamdaki eli bu kadar erotikti? Chris kendimle ilgili bildiğim her şeyi birkaç gün içinde nasıl yeniden tanımlayabilmişti. En önemlisi de *ortası yok*, derken neyi kastediyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

Kendimi banyoya kapatıp kapıya yaslandım. Tuttuğum nefesimi bırakıp, Chris'in fısıldadığı uyarıyı tekrarladım. *Aç bir adamı bekletmek hiç iyi bir fikir değil, Sara.* Altında bir tür erotik cezanın vaadi yatan başka bir uyarısı daha zihnimin derinliklerinde yankılanıyordu: *Eğer acele etmezsen ve...* Şey, ne olacağını bilmiyordum. Ama öğrenmek için onu bekletmek istiyordum. Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı, gerçekten beni hiç korkutamıyordu. *Mark cezalandırmakta çok iyidir.* Aniden karnıma keskin bir şey saplanmış gibi hissettim. Amanda'nın sözleri aklıma gelmişti. Şarapla patronuma karşı cesaret kazandığımdan beri devam eden ve Chris'in damarlarımda tutuşturduğu o ateş ilk kez sönmüştü, buz kesildim. Mark'a göre para kral, ben de güvenilir idim. Endişeliydim. Cezalandırılacak mıydım? Riptide'da çalışma şansımı mahvetmiş miydim? Chris'le yaşadığım kaçamak bittiğinde gelecek şansımı kaybedecek miydim?

Kafam iyice karışmıştı. Chris, sevdiğim alanda bir gelecek kurmak için birikimim olmasını garantilemişti. Ama öte yandan da önümde duran büyük bir fırsatı riske atmıştı. Ona teşekkür etme-

liydim. Ancak aynı çizgiyi bir daha aşmayacağından emin olmadan bunu nasıl yapacaktım ki? Gerçekten ama gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Üstelik Chris'in dairesinde, onun sabahlığının içindeyken ve ikimizin de yeniden çıplak olmasını isterken hepsini bir arada yapmak imkânsız görünüyordu. Tek bir seçeneğim vardı. Benim için seksi ve muhteşem bir ressam tarafından hazırlanmış kahvaltımı keyifle yapmak ve doğru seçeneğin bizi nereye götüreceğine bakmak. Almamı sağladığı komisyon için ona teşekkür edecek bir yol bulmak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp bunca zaman bastırduğım derinlerdeki gerçekle yüzleştim. Sınırlı kaynaklarla yaşamayı kabul etmişken biraz para kazanma şansı yakalamak, hayalimi gerçekleştirmek heyecan vericiydi. Parayı alana kadar buna inanmaya korkuyordum. Ve Chris... Chris bunu benim için yapmıştı. Ona kuru bir teşekkürden fazlasını borçluydum. Teşekkür etmek içinse her türlü yolu düşünmeye hazırdım. Tabii, bana izin verirse. Başka birine dostane ve sıcak gelecek şeyler Chris'e, dikkat etmesi ve korunması gereken şeyler gibi gelebilirdi.

Aniden anlaşılması güç ressamıma geri dönmek istedim –şey, sadece bir süreliğine benimdi– kapıdan ayrıldım ve aynada kendime baktım. Aman Tanrım. *Komşum Bir Vampir* filminden fırlamış gibi görünüyordum. Saçlarım darmadağındı ve makyajım gözlerimin altına akan rimelim dışında silinmişti. Harika. Tanıdığım en seksi adamla birlikteydim, ama ben yüzüme bir rakun tırmanmış da gözaltıma yerleşmiş gibi duruyordum. O sırada epey zaman geçmişti. Chris bana bakmaya gelecekti.

Çantamı karıştırıp saç fırçamı ararken Rebecca'nın günlüklerinden birini görünce donakaldım. Sabah rüyamda gördüğüm günlüğün girişini hatırlayarak sertçe yutkundum. Hayır. Daha çok

tekrar yaşıyormuşum gibiydi. Başka bir kadının yazıya döktüğü fantezileri tarafından büyülenmişim, hem de Chris yanımda, belki iç çekmelerimi, inlemelerimi ve kim bilir daha neleri duyabilecekken.

Derin bir nefes alarak günlüğü çıkardım ve banyo tezgâhının üzerine koyup dik dik baktım. Söz konusu bölümü okumamak için kendimi zor tuttum. Sayfaları her okuyuşumda içerik daha anlamlı gelmeye başlamış, Rebecca yapbozunun parçaları yerine oturmuştu. Saç fırçamı alırken bu fikri reddettim. Hızlıca saçlarımı taradım ve makyaj yapsam mı diye düşünüp, temizlediğim yüzüme biraz nemlendirici krem sürdüm. Makyaj fazla zorlama görünürdü. Chris'ten beklediğim öpücüğü ve onun reddedişini hatırlayınca hemen dişlerimi fırçalamak istedim. Çaresizlikten, suyu ve parmağımı kullanmaya karar verdim. Ancak boşa bir çabaydı. Diş macunum yoktu. Biraz kâğıt peçete alıp dişlerimi onunla ovarak temizledim. Daha fazla uğraşmadan pes ederek banyodan çıktım.

Sehpanın önünde durup çantamı bıraktım. Sonra da orada bıraktığımız tabak ve bardakları yüklenip mutfığa yöneldim. Ancak pişen bir şeyin kokusunu almadım. Mutfakla oturma odasını birleştiren kemeri geçtim ama Chris'i göremedim. Sadece etrafı ve altı muhteşem ahşap dolaplarla kaplı, gri ve siyah mermerden, devasa dikkdörtgen bir ada tezgâh vardı. L tipi bir odaya açıldığı görülen sağ köşeden gelen sesi takip ettim. Boydan boya camlarla çevrili oval yemek köşesi ve ondan daha nefes kesici şehir manzarası aklımı başımdan aldı. Mutfığı çok sevmiştim. Gerçi tüm daireyi çok sevmiştim.

Diğer yana döndüğümde karşıma bir tarafı paslanmaz çelik lavaboyla ve tezgâhla kaplı dikkdörtgen bir oda çıktı. Tam karşısında ocak, buzdolabı ve başka bir tezgâh vardı. Ve dairenin seks sahibi.

ocağın yanındaki köşeye yığıldığı tuz, karabiber, tabak ve ihtiyacı olan başka malzemelerle meşguldü.

“Bu mutfak her aşçının hayalı,” dedim, karşısındaki lavabodaki bulaşıkları aradan çıkarırken.

“Daireye dahildi, o yüzden uzman şef olduğumu düşünmeye başlama.” Çift kapılı, süslü buzdolabını açıp yumurta ve peynir çıkardı. “Bir sürü yerel restoran bilmemin sebebi var.”

Kâseye yumurta kırışını izlemek için karşısındaki tezgâhın köşesine doğru hareket ettikten sonra bakışlarım vücuduma ustalıkla dokunan, ustalıkla fırça tutan ellerine kaydı. Beni sınırda tutmayı ve kontrol etmeyi nasıl da iyi biliyordu. Sanki düşüncelerimi okuyor gibi bana baktı. Bir parçam bana hissettirdiklerine cesurca kukak açtı, ama eski –yani gerçek– ben sebepsiz yere düşüncelerimin üzerini örttü. “Ben de marketteki donmuş gıdalar bölümünden nasıl alışveriş yapacağımı biliyorum, hepsi bu. Annem... biz... yemek yapmazdık.”

Yumurtaları çırpıp biraz süt, tuz ve karabiber ekledi. “Annen yemek yapamayacak kadar meşgul müydü, yoksa yemek yapmayı sevmiyor muydu?”

Bu konuşmanın başlamasına nasıl izin vermiştim? “Babam pişirdiği yemekleri beğenmezdi, o yüzden o da pişirmezdi.”

Elini tezgâha koydu. “Kendi mi pişirirdi?”

“Ah, hayır. Babam ev işi yapmazdı.”

Ocağı yakıp tavaya azıcık yağ koydu. “O zaman kim pişirirdi? Sen ya da kardeşin?”

“Ben daha çocuktum ve yemek yapamıyordum.” Bana baktı, yüzünde neden olduğunu bildiğim meraklı bir ifade vardı. Basit bir soruyu karmakarışık hale getiriyordum çünkü her şeyi baba sorunuyla ilişkilendiriyordum.

“Özel aşçımız vardı.” Yüzünde beni anlattığıma pişman eden, şaşkın bir ifade vardı. Önümde duran kahve makinesini işaret ettim. “İşe koyuluyorum.”

Bir anlığına tereddüt etti, daha fazlasını öğrenmek için beni zorlayacağını düşündüm ama fikrini değiştirdi. “Anlaşmamız buydu, ben pişiririm, sen kahveyi yaparsın.”

“Anlaşıldı, kaptan,” dedim esprili bir selamla, ardından teneke kutuya uzandım. Gösterişli, gümüş rengi kahve makinesinin üzerinde yeşil yeşil parlayan saati fark ettim. Saat yedi buçuktu. Yapmayı hiç istemediğim, midemi düğümleyen aile dramları itirafı için çok erkendi. Kapağı açıp kahvenin kokusunu içime çektim ve bir anlığına Ava’yı düşündüm. Galeride onu kucakladığım gün kahve kokuyordu, ya da sarhoştum ve burnum da Mark’a horoz dövuşünden bahseden koca ağzım gibi saçmalıyordu.

“Bu... Cup O’ Cafe gibi kokuyor.”

“Yanına bile yaklaşamaz,” dedi Chris. Yanıma geldi, omzu benimkine sürtünüyordu. Dokunuşunun içimde yarattığı patlamayla şaşkına döndüm. Neyse ki midemdeki düğüm hızla çözüldü. Tenceremiz kasten temas etmediği halde bile bana bunu yapabiliyordu.

Kahve çekirdeklerini koklayıp, aynısını yapmam için teneke kutuyu burnuma tuttu. “Bu Paris’teki Malongo’nun Fransız harmanı kokusu. Amerika’ya gelirken getirdim. Bunu seviyorum.”

“Denemek için sabırsızlanıyorum,” dedim ve gerçekten öyleydi. Kahve, pizza ve Tom Hanks’i seviyordu. Bir şeylere olan tutkusuna bayılıyordum. Bana olan? En azından şimdilik? Bu kadarı da bana yeter, diye karar verdim. Tutkusu bulaşıcıydı.

“Bir demliğe dört kaşık,” diye bilgilendirdi beni.

Başımı sallayıp işe koyuldum. Yanımda iki tane tava cızırdıyordu. Chris’le böylesine evcimen bir deneyimi paylaşmanın beklen-

medik rahatlığı beni çarparken demliçe su koydum. Bu daireye daha önce hiçbir kadını getirmediğine dair itirafı, onun da bilin-medik bir alana girdiğini varsaymama yol açıyordu. Eve hiç kadın getirmemiş miydi? Eminim nadiren demek istemişti. Cidden getirmemiş miydi yani?

Hiçbir yeri katlanıp yırtılmamış muhteşem şekilli omlete göz attım. “Bana kahrolası bir başaşçı gibi göründün.”

Bana döndü, gözleri muzipçe parlıyordu. “İşte şimdi bana performans baskısı yapıyorsun.”

Homurdandım. “Sen ve performans baskısı söz konusu bile olamazsınız.”

Dudakları kıvrıldı ama inkâr etmedi. Kendinden emindi. Yüze-yin altındaki yarası her neyse, kendine güvenini sarsmıyordu.

Omlete katmadan biraz sebze aldı. “Soğan ve biber?”

“Neden olmasın? Zaten diş fırçam yok. Öldürücüyüm.”

Göğsümde tuhaf hisler uyandıran erkeksi, sıcak bir kahkaha attı. Ona açtım, omlete değil.

“Resepsiyonu ara istersen,” diye önerdi. “Neredeyse otel gibi çalışıyorlar. Sen istiyorsun, onlar getiriyor.”

“Ah.” Şaşırmıştım ama memnun olmuştum. “Nasıl arayacağım?”

Sol tarafı işaret etti. “Buzdolabının arkasındaki duvarda telefon var, direkt resepsiyona bağlanıyor.”

Diş fırçası fikrine sevinerek telefona gittim, küçük bir tezgâhın üzerindeki duvardaydı. Ahizeyi kaldıracakken tereddüt ettim. “Onlara ben olduğumu söylemeli miyim?”

Yemeği bırakıp yanıma geldi. Büyük harika vücudu benimkini çevreliyordu, kalçalarını samimice benimkilere bastırdı. Hemen tahrik oldum ama eminim bu adamlayken hep bu halde olacaktım.

“Onlara kim olduğunu söylemek istersin?” Sözlerinin altında su götürmez bir meydan okuma vardı.

Ah, kahretsin, başka bir ruh haline geçmişti ve yeniden karanlık tarafa doğru yol alıyorduk. Bu kafamı iyice karıştırıyordu.

Parmaklarım sert ve sıcak göğsünde kıvrıldı, beni test ediyordu ama bu oyunu oynamayacaktım. Babamı geride bıraktığımdan beri ve evet –Michael’ı– öğrendiğim tek şey, ben bendim. Başka biri olamazdım ve ne kadar seksi olursa olsun Chris için de bunu denemeyecektim.

“Hiçbir şey demek istemiyorum,” dedim. “Onları ilgilen-dirmez.”

Beni inceledi. Yüzünden bir şey okunmuyordu, fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. Cevabıma verdiği tepkiden anladığım koca bir hiçti.

“Buraya kadın getirmem dediğimde, Sara, hiçbir zaman demek istedim. Hiç kimseyi.”

Bu da başka bir ani itiraftı; aşağıyı rastgele aramamla alakalı bir açıklama olduğunu varsaydım. Derin sularda yüzüyordum, oysa kıyıya doğru yüzmem gerekiyordu, yani kendi daireme.

“Evet,” diye cevapladım. “Demiştin ve bunu söylemeye devam edersen bunun buradan gitmemi söylemenin başka bir şekli olduğunu düşüneceğim.”

“Bunu söylüyorum çünkü burada olmanı ne kadar arzuladığımı anlamamı istiyorum.”

“Ah.” Burada olmamı istiyordu. Bir yandan bunu biliyordum ama onun söylemesi kendi çıkarıma beni çok şaşırtmış ve mutlu etmişti.

“Senin de burada olmayı arzulamanı istiyorum,” diye ekledi.

Sesindeki savunmasızlık beni şaşırttı, başımı yana eğip onu inceledim. Evet. Tereddütlü görünüyordu, bunun daha önce hissetmediği bir şey olduğunu anladım.

“İstiyorum,” diye fısıldadım. “Ben de burada olmak istiyorum.”

“Güzel.” İki parmağıyla yanağımın altını okşayıp, boynuma ve omurgama titreşimler göndererek saçımı kulağımın arkasına itti. Kendimden geçmiştim ve vücudum sarsılıyordu. Hayatımda hiçbir adama böyle tepkiler vermemiştim. Onunla ilgili neyin beni bu kadar derinden etkilediğini anlamaya çalışıyordum. İyi görünümlü erkeklere alıştım. Yetenekli, becerikli ve güçlü erkeklere alıştım. Ama böylesine değil. Hiç biri bu kadar karmaşık ve bu kadar aklın ötesinde ilgi uyandırıcı değildi.

“Tüm yanlarımdan hoşlanmayacaksın, Sara,” diye mırıldandı esrarengiz biçimde.

“Yeni bir uyarı?” diye tersledim. “Kotanı doldurdun, şu andan itibaren uyarıların etkisiz hale gelmeye başladı.”

“Uyarı değil. Seni uyarmaktan vazgeçtim, yoksa burada olmazsın.”

“Dün gece buraya geldiğimizden beri sayısız uyarıda bulundun.”

“Evet,” diye kabul etti. “Sanırım bulundum ve bir uyarıda daha bulunmam lazım.”

“Son uyarı?”

“Pek sayılmaz.”

“Bugün için son uyarı?”

Umut dolu sorumu görmezden geldi. “Hiçbir şey değişmedi, Sara. Ben hâlâ sana beyaz çitli bir ev veremeyecek bir adamım.”

“Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Senin de anlayabileceğin gibi böyle şeylerden çok uzağım. Eninde sonunda, hakkımda keşfettiğin her şeyden hoşlanmayacaksın.”

Göğsündeki ellerimi yavaşça sert kaslarından yukarı doğru kaydardım. “Bu keşfetmem için bir davet mi?”

Gözlerini kapatıp sıktı, cevap vermek için mücadele eder gibiydi. Bana döndü. “Doğru kararlar vermeme karşın, senden uzak duracak gücüm yok.”

Chris Merit'in benden uzak duracak gücü yok muydu?

Ben bir cevap veremedim, "Bizim aramızda olan bizim aramızda kalır, Sara," dedi. "Bunu anlamam lazım. Ben doğası gereği özeinde yaşayan biriyim, bunun için nedenlerim var ve bu değişmeyecek. Çevredeki sıradan arkadaşlıklarım ya da bu oda servisli yüksek apartman sana başka türlü bir izlenim vermesin. Kimin hakkımda ne bileceğine ben karar veririm ve buradaki çalışanlar da bunu böyle tutmama yardım ediyorlar."

Benim gibi hayatına soktuğu yanlış insanlardan dili mi yanıyordu acaba, diye merak ettim. Belki de benden daha akıllıydı. En baştan onlara hiç fırsat vermiyor muydu? "Böyle biri olmanı seviyorum. Açıkçası, böyle olmasaydı ben de burada olmazdım, Chris."

Birbirimize baktık. Yoğun bakışı içime işliyor, sanki söylediklerimi doğrulamak ister gibi ruhumu araştırıyordu. Kim ya da ne onu bu kadar güvensiz yapmıştı? Kim ya da ne onu böyle yaralamıştı. Fark eder miydi? Onunla sandığımdan çok daha benzerdik. Davetler, isimler ve mekânların ötesinde de onu anlıyordum.

Uzanıp yanağını okşadım. "Bizim aramızda olan bizim aramızda kalır." Sesim yumuşak ve boğuktu. Anlayamadığım şekillerde bu adamdan etkilenmişim.

Gözleri hafifçe kısıldı. Yüzünde beliren gerginliği izledim, ateş gözlerinde altın benekler şeklinde titreşmeye başladı. Aramızdaki hava değişti ve karnımda tanıdık bir arzu kabardı, genişleyip tehditkâr bir hale geldi. Normallik duygumun kaybolduğunu fark ettiğimden, kahvaltılık yapmak istemiyordum. Anlayamadığım bir sebeple isimlendiremediğim bir şeyi arzuluyordum.

Belime koyduğu eli ince kumaşı aşır tenimi dağladı. İfadesinden kumaşın altındaki çıplak bedenimi düşündüğü belli oluyordu.

Sabahlığı açmak için dikkatini aşağı verince göğüslerim anında sertleşip sızladı.

Parmağı sabahlığın yakasından aşağı kayarken, “Şu an seni ne kadar çaresizce istediğimi biliyor musun?” diye sordu.

Ben de onu istiyordum, nefes almak ister gibi istiyordum. Ama kafamın içinde bir ses çılgık atıyordu. *Daha değil. Kahvaltıdan sonraya kadar değil.* Elimi göğsüne koyarak onu ittikten sonra, sabahlığı tutup kapattım. “Ah, hayır. Şu, bu ya da ne yapıyorsak hiçbir. Beni kafeine boğmadan, beslemeden ve dişlerimi fırçalamama izin vermeden olmaz.” Duvardaki telefona uzandım. “Bu arada yumurtalar yanmıyor mu?”

“Ocağı kapattım,” diyerek güldü. Kısık ve ateşli sesi telefon hattındaki sesle harmanlandı. Uzanıp kulağımı öptü, boynumdaki nefesi sıcaktı. “Çünkü seni baştan çıkarmayı umuyordum. Sanırım yemekten sonra daha çok çabalamalıyım.”

Telefon hattından kadın görevlinin sesi gelirken, Chris uzaklaştı. “Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Merit?”

Yemek hazırlayan Chris’in geniş omuzlarına baktım. Beni nefessiz ve sızlar halde bırakmıştı. Ne demeye kahvaltının daha önemli olduğunu düşünmüştüm ki.

“Bay Merit?” diye sordu hattaki kadın, beni daldığım yerlerden çıkararak.

“Evet, merhaba. Bay Merit bir diş fırçası ve diş macunu rica ediyor.”

“Tabii,” diye cevapladı kadın. “Hemen gönderiyorum.”

Ahizeyi yerine koyup kahve makinesine yöneldim. Üzerindeki dolaptan iki tane fincan çıkardım. Kendi yaratıcılığıyla tabakları dolduran Chris’e baktım, o da bana gülümsedi. Gözlerinden muziplik ve neşe taşıyordu. Beni ateşler içinde bıraktığının farkındaydı ve bu çok hoşuna gitmişti.

“Sabahlığımın içindeki halini seviyorum,” dedi tek kaşını oynatarak. “Dışındaki halini ise daha çok seviyorum.”

Bedenimi iyiden iyiye sıcak basmıştı ve bunun ocakla alakası yoktu. Çok çekici ve seksiydi. “Senin gibi duş alıp giyinsem daha iyi görünürüm.”

“Sanırım bu zevk meselesi.”

İlgisiyle ılıldadım. Bir kadın Chris Merit’in iltifatıyla nasıl olur da heyecanlanmazdı?

“Kahveni nasıl seversin?”

“Bol kremalı. Krema buzdolabında.”

Açıklamasına güldüm. Düz bir ifadeyle bana baktı. “Kremanın buzdolabında olmasının nesi komik?”

“Sade içtiğini söylemeni bekliyordum. Bilirsin. Tüm bu motorcu, havalı sanatçı kişiliği. Kahveni göğsünde ekstradan tüy çıkarcak şekilde sade ve sert sevdiğini düşünmüştüm.”

“Eminim fark etmişsindir, göğsümde zaten bolca tüy var ve ben zehrimi bile şekerli severim.”

Bu Chris’in daha önce söylediği birçok şey gibi garip bir yorumdu, gizli bir anlamı olmasından şüphelendim. Onu gerçek anlamda tanıyabileceğim kadar uzun süre etrafımda olup olmayacağını merak ettim. Umarım olurdu. Zaten Chris’le anı yaşama kararım, bir sonraki anı yaşama arzusuna dönüşmeye başlamıştı.

Haklıydı. O tehlikeliydi. Ya da belki tehlikeli dememişti. Neden beni uzak durmam için bu kadar uyardığını bilmiyordum ama anlayacaktım. O tehlikeliydi ve hayatım boyunca uçlarda yaşamayı bu kadar çok istememiştim.

Yirminci Bölüm

Birkaç dakika sonra diş fırçam ve macunum, buzdolabının bulunduğu duvardaki servis oluğu yoluyla gelmişti. Arabayla yol üstü yemek alınan otomatlara benziyordu. Yemekten önce dişlerimi fırçalamak için acele etmemi Chris komik bulsa da işimi bitirip dönmüştüm.

Şimdiyse Chris'le mutfak masasında oturmuş Paris'te zor bulunan, onun çok sevdiği fındık kremasıyla tatlandırılmış kahve içiyorduk.

"Fındıklısını denememiştim hiç," diye itiraf ettim. "Ben direkt vanilya kreması tipi bir kıyım." Bu saçma sözler yine kendimi tutmadan ağzımdan çıkıvermişti.

Chris'in dudakları kıvrıldı. "İyi o zaman, bunu değiştirmeye can atıyorum." Bardağımlı kaldırdı. "Dene."

Tanrım, oraya girmek zorunda mıydı sanki? Öte yandan onu ben teşvik etmişim. Vanilyadan kastının ne olduğunu merak ettim. Beni cama dayaması mı? Vanilya bu muydu? Bana göre o değildi, ama uzun zamandır fazlasıyla vanilyaydım. Nihayet kendime hayattan daha fazlasını isteme izni veriyordum.

“Ya da bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin,” diye önerdi Chris.

“Ah.” Gözlerimi kırpıttım ve biraz fazla düşündüğümü fark ettim; tabii ki, *vanilya* hakkında. “Hayır, bu düşüncelerimi paylaşmayacağım.”

Merakı uyanmıştı ama onu görmezden gelip, cevap olarak sıcak ve fındıklı içeceğimi yudumladım. “Bu güzel, çok güzel.”

Yüzünde onaylama ifadesi belirdi. Ses tonunda ise ihtar ve cinsellik vardı. “Gelecekte vanilyadan fazlasını yaşayacağından emin olacağım.” Sözleri yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

“İşte şimdi de küçük, tatlı bir öğretmen gibi kızarıyorsun,” dedi. “Koca bir çelişki yumağısın, değil mi Sara?”

Haklıydı, tabii. İki arada bir dereye gibi hissediyordum –biri tatsız basit hayatım, diğeri karanlık ve erotik– ikisinden de vazgeçmiyordum. Omuz silktim. “Galiba öyleyim.”

“Galiba öylesin.”

Aramızda seksi bir farkındalık vardı ve biz yemeklerimizi didikliyorduk. Düşündüğümünden daha açtım çünkü ilk lokma midemi uyandırıp içimde tomurcuklanmıştı.

“Başışçı unvanı kazandığını söylemeliyim. Bu omlet olağanüstü.”

“Omlet yapması kolaydır. Zor olan kötü yapmak.”

“Benim yaptığım omleti denemedin daha,” diye uyardım. Güldüğündeyse iç çekip camdan dışarı baktım. Şehir, berrak mavi gökyüzü, kilometrelerce devam eden deniz, sarp zirveli dağlar ve muhteşem resmi tamamlayan binalarla erken saatlerini yaşıyordu. “Bu tıpkı dünyanın zirvesinde durmak gibi, ulaşılamaz,” dedim. Dirseklerimi masaya koydum, elimi çeneme dayadım ve özlemle ekledim. “Eminim benim dairemi ve otopark manzaramı döver.” Chris’e döndüm. “Atölyenin de bu tarz bir manzarası mı var?”

“Evet, istersen sonra sana gösteririm.”

Çalıştığı yeri görme fikriyle heyecanlandım. “Çok sevinirim.”

“Burayı alma nedenim atölyenin manzarası. Bu şehri seviyorum, bana bolca ilham veriyor. Burası benim evim ve her zaman da öyle olacak.”

“Paris’e ne zaman taşındın?”

“Ben on üç yaşındayken, babam taşınmamıza karar verdi.”

Kaşlarımı çattım. Babası dışında ailesiyle ilgili okuduklarımı hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. “Ve annen de...”

“Öldü.”

“Ah...” Düz bir ifadeyle ona baktım. Tek kelimesiyle tüm hikâyelerden daha fazlasını anlatmıştı. “Üzgünüm.”

“Ben de senin için,” derken sesi yumuşayıp hüzünlü bir hal aldı.

Onu inceledim, ifadesiz yüzünden bir şeyler okumaya çalışıyordum. Bu adamı anlamayı çok istiyordum, muhtemelen girmem gereken bir yola girmeye cüret etmiştim. “Öldüğünde kaç yaşındaydın?” Cevap vermeyeceğini bile bile beklerken nefesimi tuttum. Her şeyden öte kişisel bilgilerini paylaşmaya gönülsüz olduğunu itiraf etmişti. Özellikle de flört ettiği kadınlarla? Ya da becerdiği? Emin değildim. Açıkçası hayatımın şu döneminde o kadar çok şeyden emin değildim ki.

“Ben beş yaşındayken trafik kazasında öldü.”

Hiç tereddüt etmeden başka birinin hikâyesini anlatır gibi söyleyivermişti. Bunun ne olduğunu biliyordum; savunma mekanizması. Bunu ben de çok iyi bilirdim. Ya bir şeylerle baş etmek için onları koyacağınız bir yer bulurdunuz ya da yanıp kül olurdunuz.

“Ben de annemi yirmi iki yaşındayken kaybettim,” dedim. Herhangi bir sempati cümlesi kurmadım. Bu sözleri ben de duymuştum ve bir işe yaramıyorlardı. “Üniversite mezuniyetimde kalp krizi geçirdi.”

Bana baktı. Kaybetmenin anlamını bildiğimiz, söylenecek bir şeyin olmadığı bir anı paylaşıyorduk. İkimizin başına da çok kötü şeyler gelmişti. İkimiz de kaybımızı öğrenen kişilerin, acımızı anladıklarına dair saçma bir şeyler mırıldanmalarından bıkmıştık. İkimiz de bunu ve fazlasını biliyorduk. Yani sadece... anlıyorduk.

Saniyeler geçti. Sadece birkaç gündür tanıdığım bu adamla, bu dakikalarda, annem hariç hiç kimseyle paylaşmadığım kadar fazla şey paylaşmıştık. Birbirimizi çok az kişinin yapabileceği şekilde anlıyorduk.

Sessizliği bozan Chris oldu. Çatalına uzandı ve tabağımı işaret etti. “Şaheserim soğumadan ye.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Sessiz bir uyumla çatallarmızı alıp yine sessizce yemeye başladık. İkimiz de düşünceliydik. Soracağım bir sürü soru vardı ama sormadım. Ailesiyle ilgili kişisel soruları şu an soramazdım. Belki de hiçbir zaman. Zaten beklediğimden fazlasını paylaşmıştı. Yine de ailesiyle ilgili ortaya döküklerinden sonra bu adamı her zamankinden daha fazla tanımak istemiştim.

“Neden resim?” diye sordum. “Neden spor ya da baban gibi piyano değil?”

Çenesinin belli belirsiz gerildiği gözümden kaçmadı ve neden olduğunu merak ettim. Hangi damarına basmıştım acaba?

“Babam, öfkemden kaçmak için karıştığım okul çıkışındaki kavgalardan bir çıkış yoluna ihtiyacım olduğuna karar veren, oldukça ünlü biriyle görüşüyordu.”

“Bekle. Sen kavgayı mı ediyordun? Hiç kavgacı birine benzemiyorsun.” Yeniden neredeyse Mark’ı aratmayacak kadar ulaşılamaz olmuştu. Sözcükler dışındaki bütün iletişim yollarını kapatmış gibiydi.

“Çok gençtim. Dilini konuşamadığım ve diğer çocuklara göre bir yabancı olduğum yeni bir yerdeydim. Dövüş ya da dayak meselesiydi. Dayak yemekten hoşlanmam. Sorun şu ki ilk kavgayı ben başlattım ve devam etmek için neden arayıp duruyordum. Paris’te olduğum için çok öfkeliydim ve buraya geri dönmek istiyordum. Bu yüzden okuldan atıldım.”

“Ah. Peki, baban ne yaptı?”

“Haberi bile yoktu. O zamanlar görüştüğü kadın –oyuncu yani– devreye girdi ve okula geri dönmemi sağladı. Sonra beni karısına aldı ve öfkemi yönlendirebileceğim bir yol bulmamız gerektiğini söyledi. Elime bir fırça tutuşturdu ve bakmaya geçecek bir şeyler yaratmamı söyledi.”

“Ee, ne çizdin?”

Güldü. “Elm Sokağı Kâbusu filmindeki Freddy Krueger’ı. Şunu söylemeliyim, o zamanlardaki en iyi çalışmalarındandı. Ukalalık yapmaya çalışıyordum.”

Güldüm. “Sen? Ukala mı? Asla.”

“Sence ben ukala biri miyim?”

“Şarap tadımında bira sipariş ettin.”

“Kabul et, Mark’ı huzursuz etmek paha biçilemezdi.”

Geceki etkinlikten bahsetmeyi istemiyor olmama rağmen, kendinden bahsetmeye devam etmesini istiyordum. “Seninle Mark arasındaki bu savaşı körüklemeyeceğim,” dedim. “Freddy çizimini gösterdiğinde ne oldu?”

“Böylece başladı,” dedi usulca. Hikâyesiyle içimi yumuşatmıştı. Ona yardım eden oyuncunun kim olduğunu merak ettim ama Chris’in her şeyi kendi istediği gibi yaptığını fark etmiştim, kadının adını kullanmaktan kaçınması da dahil.

“Böylece başladı.”

Bana net bir bakış açısı vermişti; zihninin nasıl çalıştığını görebiliyordum. Cevabını öğrendiğim her soruyla beraber benim karıncalanıyordu.

“Peki, Sara,” dedi Chris gittikçe yavaşlayan bir sesle. “Anlat bakalım. Baban ne kadar zengin?”

Nefes alıp tabağımı kenara ittim. Bana beklediğimden ve başkalarına anlatmak istediğimden fazlasını anlatmıştı. Onu yüzüstü bırakamazdım. Parayla değil neden ondan kaçtığım ile ilgileniyordu. Ayaklarımı sandalyeden yukarı çekip, kollarımla dizlerimi sardım. Üzerimi örten geniş sabahlık bir çeşit sığınak gibiydi. “Nep-tün Teknoloji’nin CEO’su.”

Kaşını kaldırdı. “Kablolu ağdaki mi?”

“Evet.”

Geriye yaslanıp beni inceledi. “Ve sen öğretmen maaşınla, mütevazı bir apartman dairesinde mi yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Ondan bu kadar çok nefret ediyorsun.”

Bu bir soru değildi o yüzden cevap vermedim. Ayağa kalkıp kahve makinesine doğru yürüdüm, sonra masaya geri döndüm. Demliği ona doğru kaldırdım. Bardağını uzattı, ben de doldurdum. Bana döndü, gözleri beni delip geçiyordu. “Teşekkürler.”

Başımı sallayıp kendi bardağımı doldurduktan sonra demliği yerine bırakıp oturdum. Chris’in beni incelemesini görmezden gelerek kahveme krema koyup karıştırdım.

“Onunla görüşmüyor musun?” diye sorarak beni konuşmaya teşvik etti. Ben onu zorlamama nezaketini gösterdiğim halde, o beni zorladığını bile düşünmüyordu.

Kahvemi yudumladım. Cevap vermek için acele etmiyordum ama sonunda itiraf ettim. “Asla. Onun hakkında konuşmayacağım,

Chris.” Hislerimi vurgulamak için onun kelime seçimine uydum. “Hiçbir zaman.”

Konuyu değıştirme mazeretimi görmezden geldi. “Onu en son ne zaman gördün ya da konuştun?”

“Annemin cenazesinde ikisine de veda ettim.” Kahvemi yudumladım ve bardağımda demlenmiş kahve çekirdekleri yerine sıcak çikolata olmasını diledim. Bardağımı masaya koyduğumda Chris hâlâ bana bakıyordu. Şaşkındı.

“Annen kalp krizinden ölmüştü, değil mi?”

Başımı salladım.

“O zaman neden onun ölümü için babanı suçladın.”

Dudaklarım inceldi. “Onu annemin sefil hayatı için suçladım.”

Anlamaya başlamıştı. “Bir kuruş bile almadın. Sadece çekip gittin.”

“Evet.” Boğazım düğümlendi. “Bu da beni dün geceye getirdi. Mark’la aranızda neler oluyor bilmiyorum ama...”

“Bu bir horoz dövüşü değil,” diyerek alay etti. Beni neşelendirmeye çalışıyordu.

O anın hatırasıyla iki büklüm oldum. “Bunu dediğime hâlâ inanmıyorum.”

“Biz düşman değiliz.” Sormayı planlamadığım halde cevaplamıştı. “Sadece onu tanıyorum, kafasının nasıl işlediğini biliyorum. Ben, seni kullanmasına izin veremezdim... vermeyeceğim.”

“İşinde kalıcı olmaya çalışan bir elemanım sadece ve bana katta çalışan stajyerlerden daha fazla ödüyor.”

“Senin çaresizliğin onun bu yönünü ortaya çıkarıyor. Seni kullanamayacak, kullanamaz. Sende bir şeyler olduğunu düşünüyorsa ve sana Riptide’da çalışma fırsatı sunacaksa, bunu üzerinde oynadığı akıl oyunları olmadan yapacak.”

“Babam adam kullanmanın, akıl oyunlarının kralıdır ve onunla gayet iyi başa çıktım. Mark’la da başa çıkabilirim, Chris.”

“Babanla hiçbir şeyi bitirmiş değilsin, Sara. *Gayet iyi* başa çıkamamışsın. Ondan uzak durmak konusunda ne kadar inatçı olursa olsun, her baba kızıyla ilgilenmek konusunda biraz olsun yeteneklidir. İlgilenilmeyi hak ediyorsun.”

Öfkeyle ayağa kalktım. “Buna hiç hakkın yok...”

O da ayağa kalkıp tepemde dikildi. “Ya hakkım olsun istiyorsam?”

“Sen ilişki kurulabilecek tarzda bir adam değilsin, Chris, o yüzden buradayım. Beyaz çitli evler yok, hatırladın mı? İkimiz de bunda hemfikirdik. Bunda ısrar etmiştin. Bu yüzden beni becermen gerekiyor, hayatımı değil. Bu senin gibi benim de hayallerime ulaşmak için kendimi kanıtlama fırsatı. Komisyon için minnettarım. Gerçekten. Tahmin ettiğimden de çok ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ paradan fazlasına ihtiyacım var, yoksa babamın parasının üstüne yatan tasmalı köpeği olmam gerekiyor.” Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Yürümeye başladığımda, “Giyinip eve gitmem lazım,” dedim.

“Şimdiden kaçıyor musun? Seni bu kadar çabuk mu korkuttum?”

Durakladım, göğsüm yanıyordu. “Kaçmıyorum,” diye tısladım yüzümü ona dönerek.

“Bana kaçıyorsun gibi geldi. İlk defa basılmasını istemediğin bir damarına bastım ve yerinden fırladın.”

“Birkaç orgazm sana hayatımın kontrolünü vermez.”

“Bilirsin, hayatım pek de mükemmel sayılmaz, tatlım. Mahvolmuş bir adamım, farkındayım. Ama seni ezip geçmek yerine korumaya çalışan birinin, hayatını kontrol etmeye çalıştığına inanıyor-

san sen de en az benim kadar mahvolmuşsun demektir. Babandan uzaklaşman işe yaramayacak. Bu kaçmak.”

Sinirlerim iyice gerilmişti. “Ama Mark’tan ve galeriden uzaklaşmamı istedin,” diyerek karşı çıktım. “Bunun adı da kaçmak olmuyor mu yani?”

İfadesi karardı. Uzanıp beni sertçe kendine çekti ve elini saçlarıma doladı. “Çünkü Mark seni becermek istiyor, Sara ve ben paylaşmam. Ya benimlesin ya da değilsin. Kararını hemen ver.”

Güçlkle nefes aldım. *Kıskanıyordu. Chris kıskanıyordu.* Hayal etmesi güçtü ve bu onu daha da fazla istememe neden olmuştu. Mahvolmuştum. Öte yandan bunu zaten biliyordum. Paspas olduğum konusunda haksızdı gerçi. O yoldan geçmiştim, bunu yapmıştım ve bir daha oraya gitmeyecektim. “Beni istiyorsan, Chris işimi kabul edip beni desteklemelisin.”

“Dün gece Mark’ın seni kontrol etmesini engelleyerek ne yapmaya çalıştığımı düşünüyordun? Kahretsin Sara, duymak istediklerimi söyle. Bana onu istemediğini söyle.”

“İstemiyorum. Sadece sen.” Aniden dudaklarımızı birleştirdi. Dilini dişlerimin arkasına bastırıyordu, aklımı başımdan alana kadar beni okşadı. Sarmaş dolaşken, çılginca birbirimize dokunuyor, öpüyorduk. Sabahlığın yere düştüğünün zar zor farkına vardım.

“Lanet olsun kadın, beni çıldırtıyorsun,” diye inledi. Beni duvara dayadı, göğüslerimi okşayıp, göğüs uçlarımla oynadı. Ağzı zaten beni yiyip bitiriyordu.

İç çamaşırını aşağı indirdiğini hissettim. “Acele et,” diye yalvardım. “İhtiyacım...”

Beni öperek susturdu. “Benim de bebeğim, benim de.”

Aniden içime girdi. Ah, Tanrım. Evet. İçimde kalın ve sertti. Artık duvara yaslanmıyor ya da ayakta durmuyordum. Beni kaldır-

dı, bacaklarımı belime doladı. Sonra penisini aşağı doğru hareket ettirip derinlerime girdi. Düşecek gibi olana kadar geri yaslandığım da beni tuttu. Kolunu belime doladı, güçlü bedenini benimki ne bastırdı. Ateşli bakışları göğüslerimi deldi geçti. Düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Derinlerden gelen bu güvenle kendimi tamamen ona bıraktım. Düşünmeyi değil hissetmeyi istiyordum. Tutkuda, o anda kaybolmuştum ve kendini içime itmesinin, beni esnetmesinin zevki dayanabileceğimden fazlaydı. Orgazm aniden içimde dalgalandı, şiddetle patladı, vücudum o hissin etrafında kaldı. Chris de darbenin etkisiyle inledi ve Tanrım, inlemesi seksiliğin ta kendisiydi. Rahatlamasının sıcaklığıyla ıslanmışım. Orgazm sona erdiğinde, ona verdiğim zevkle çarpılan yüzünün güzelliğinin tadını çıkaracak kadar kendime gelmişim. Görünüşüyle büyümüştim. Kendini bıraktığı anın her bir saniyesinde asılı kaldım, rahatlamayla yavaşça gevşeyen yüzündeki gerilimi izledim.

Beni kendine çekti ve yüzünü boynuma gömdü. Uzun süre öylece kaldık. Hâlâ ayakta idi ve ikimizin ağırlığını taşıyordu. Gözlerim pencereye kaydı, aşağıdaki masmavi deniz ve muhteşem şehir manzarasının farkındaydım. Kısa süreliğine de olsa hiçbir yerde bulamadığım sığınak hissini burada bulmuştum. Chris beni yavaşça yere indirip kâğıt havlu uzattı. Artan bir utangaçlıkla kabul ettim. Evet, doğrusunu söylemek gerekirse bugünlerde çelişkiydim. Chris iç çamaşırını düzeltti ve sabahlığı alıp bana sardı.

“Seni bir yere götürüp, hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey göstermek istiyorum,” dedi. “Sana da uygunsa gece orda kalırız?”

Chris’le gecelemek? Bu öneri beni gereğinden fazla heyecanlandırsa da bunun ateşli bir kaçamak olduğunu kendime hatırlattım. *Eğlenebildiğin sürece eğlen. Bağlanma. Ona âşık olma.* “Nereye?” diye sordum.

“Bu evet demek mi?”

Başımı salladım. "Evet."

"Bu bir sürpriz, ama söz veriyorum hoşuna gidecek." Saate göz attı. "Yapmak istediğim her şeyi yapacaksak yola koyulmalıyız."

"Eve gidip, duş alıp üstümü değiştirmem lazım. Buradan çıktığımda giyecek bir bluzum bile yok."

"Benim duşumu kullanabilirsin ve kıyafet sorununu bana bırakabilirsin. Ben hallederim."

"Chris..."

Beni kucakladığında tiz bir sesle bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni duşa götürüyorum. Ben Tarzan'ım, Sen de Jane'sin. De-diğimi yap."

Şapşallığına güldüm, asıl çelişki dolu olan oydu. Hem o sert, erkeksi adam, hem de pofuduk bir ayıcık olabiliyordu. Sehpayı geçtik. "Bekle! Çantamı almalıyım."

Geri dönüp çantayı alabilmem için beni eğdi, çantayı kaptım.

"Eteğim..."

"Kıyafet getireceğim sana," dedi ve hızlı adımlarla oturma odasını geçip asansörün olduğu girişten çıktı. Daha önce fark etmediğim başka bir koridora girdi, sonra yatak odasına çıkan merdivenlerin oradan döndü, olağanüstüydü. Sadece geçerken gördüğüm inanılmaz bir kaidenin üstündeki geniş, siyah bir yataktan sonra yatak odam boyutundaki beyaz mermerden zemini olan banyoya bıraktı beni.

"Seni burada bırakıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Çünkü eğer sana katılırsam, bir türlü çıkamayacağız."

İtiraz etmek için ağızımı açtım ama çok geçti. Bana hızlı ve sert bir öpücük verdi. Ardından da odadan çıkıp kapıyı kapattı. Chris Merit'in banyosunda yalnızdım ve yapabileceğim tek şey gülümsemekti.

Yirmi Birinci Bölüm

Chris'in sandal ağacı kokulu sabununu ve şampuanını kullandım. Onu hatırlatan şampuan, burada duşta benimle olmasını dilememe neden oldu. Birlikte yaptığımız şeylerin hayali, paylaştığımız sohbet, tepemdeki sıcak su gibi üzerimden akıyordu. Chris mümkün olan her şekilde kafamı karıştırıyordu. Belki de benim kafam zaten karışıktı. Geçen haftaya kadar kendimi hayatı çözdüğüme inandırmıştım. Her şeyi geride bırakarak babamın beni yenmesine izin mi vermiştim? Bir parçam hayır dedi. Kendi kimliğimle kaçmıştım. İnandığım şey için direnmiştim. Sanat aşkım bugüne kadar anneminki gibi önemsiz bir hobi olmuştu, kariyer değil. Hayattaki rolüm de anneminki gibi olabilir miydi? Babama köle olmak ve benim durumumda Michael'a da.

Diğer parçam, şey, babama acımasızca karşı gelmekten, onun istediği gibi biri olmak yerine kim olduğumu kabul etmesini talep etmekten kaçtığımı söyledi. Her zaman annemin kendi için ona karşı gelmesini ummuştum ama ya ben ne yapmıştım? Sadece gittim. Kaçtım. Chris haklıydı. Boşuna Chris'e vurmak istememiştim. Davranışlarımın acı gerçekliğini görmemi sağlamıştı. Daha cesur olmak istememi, hayatımın asla dönmeyecek beş yılını boşuna

harcadığımı görmemi sağlamıştı. Yine de babamı görmek istemiyordum. Lanet olası parasını istemiyordum. Akıllıca davrandığımdan emin değildim ama her şeyden saklanmaktansa hayallerim için savaşmak istemiştım. Ayrılmamın tek nedeni bu değil miydi? Kendim olmak? Derin bir nefes aldım. *Ben*. Kim olduğumu bile bilmiyordum.

Midemin düğümlendiğini hissedince suyu kapattım. Kaçmıştım. Bunu inkâr edemezdım. *Kabretsin*, kendime kızgındım. Öte yandan artık hayalini kurduğum o yeni hayatı kurabilirdim. Ruhumun derinliklerinde kesin bir kararlılık hissettim –ki uzun zamandır orada bir şey hissetmemiştim– Chris’e kadar. Önceki beni ve Chris’le olan bu haftayı kabullenecektim. Chris benim kaçışım, yeni işimse umudumdu.

Cam kapıları açıp dolapta bulduğum yumuşak beyaz havluya sarındım. Kıyafetlerimi özlemiştim. Chris belki bir tişört bulabilirdi ama hafta sonu için daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. Benim daireme uğramamız gerekiyordu ve bu fikir canımı sıkmıştı. *Benim dairem*. Yani Chris’in yatak odası ve banyosu büyüklüğündeki de-lik. Önemli olmamalıydı ama öyleydi işte.

Tuvalet aynasının önünde duran, parlak beyaz tezgâhın üzerindeki saç kurutucuyu kolayca buldum. Saç bakım ürünleri gibi şeyler bulmak için malzeme dolabını açtım. İçinde Chris’in tıraş makinesi, parfüm, losyon gibi çeşitli bakım ürünleri vardı. Saç bakım ürünü yoktu. Çene hizasında muhteşem saçları vardı, yani jel veya başka bir ürün kullanıyor olmalıydı.

Dolabı kapatırken durakladım, parfümü alıp havaya sıktım, Chris’in tanıdık kokusunu içime çektim. Öncekinden daha müthiş ve güçlüydü. *Seni ezip geçmek yerine korumaya çalışan birinin, hayatını kontrol etmeye çalıştığına inanıyorsan sen de en az benim kadar*

mahvolmuşsun demektir. Ah, evet, öyle düşünüyordum. Kesinlikle. Ben de, o da. Birbirimiz için yıkımdık. Rebecca'nın günlükteki adam için dediği gibi, o da benim bağımlısı olduğum uyuşturucumdu.

Bu düşünceleri kafamdan atıp parfümü tekrar dolaba koydum. Hâlâ saç bakım ürünlerini bulamamıştım, makyajıma odaklanmaya karar verdim. Çantamı aldım, makyaj çantam günlüğün altında kalmıştı. Sanki patlayıcı maddeymiş gibi bakarak çıkardığım günlüğü banyo tezgâhına koydum.

"Neredesin?" dedim fısıldarcasına, kendimle mi Rebecca'yla mı konuştuğumdan emin değildim. Onun hayatında kaybolmuştum ve bulunmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Her neredeyse o bulunmak istiyor muydu, peki? O da benim gibi eski hayatından mı kaçmıştı?

Aklımda Rebecca'yla, dudak parlatıcısıyla tamamladığım yumuşak ve doğal görünümlü bir makyaj yapmaya çalıştım. Saç bakım ürünü olmadan saç kurutma makinesine döndüm, en azından biraz güçlendirici serum olmasını isterdim. On dakika sonra saçlarım artık kuruydu ancak biraz kabarıktı. Şu an bir saç düzleştirici için cinayet bile işlerdim. Havluyu bırakıp sabahlığa sarındım. Artık kıyafetlerimi aramaya hazırdım. O sırada banyo dolabın önünde durup kapaklarını tekrar açtım. Chris'in parfümünü aldım ve her yerime sıktım. Topraksı kokusunu içime çekip gülümsedim. Chris gibi kokmayı seviyordum.

Çekinerek banyonun kapısını açtım ama Chris'i hiçbir yerde göremedim. Yatak odasının kapısı açıktı. Çıplak ayaklarım ahşap zeminde, gözlerimse devasa yataktaydı. Üzerindeki en az yedi, sekiz tane alışveriş torbasının hepsinde binanın hemen yanındaki aşırı kaliteli iki markanın adı yazıyordu. Yerde, üzerinde iki bin beş yüz dolarlık fiyat etiketi olan bir Louis Vuitton seyahat çantası vardı.

Boğazım kurudu ve göğsüm acıdı. Torbalara doğru yürüdüm. İçlerinde kıyafetler, ayakkabılar... Evet, banyo malzemeleri ve hatta saç düzleştirici bile vardı. Aldığı saç düzleştirici benim kelepirci düzleştiricimi utandıracak kadar pahalıydı.

Banyoda en fazla kırk beş dakika kalmıştım ve Chris nasıl yaparsa işi tamamen bir alışveriş çılgınlığına dönüştürmeyi başarmıştı. Daha doğrusu aşağıyı aramıştı, çalışanlar da hemen buna dahil olmuştu. Bunlar pahalı eşyalardı, binlerce dolar değerindeydiler.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmaya başladı. Bunlar eskiden alışveriş yaptığım mağazalardı. Eğlendiğim yerler. Evet, parayı arkamda bırakmıştım ama bu mütevazı hayata alışmak da kolay olmamıştı. Daha fazlasına olan açlığımı bir kenara koydum, hemen yanına da geçmişimle ilgili her şeyi. Kendimi iyi olduğuma, tüm bunlara ihtiyacım olmadığına inandırdım. *Umursamadığıma*. Ancak karşımdaki torbalara bakarken içim acıdı, sadece bu güzel şeylerle ilgili değildi. Bu, geride bıraktığım her şeyle ilgiliydi. Ben unutmamış olsam da eski hayatımın beni ne çabuk unuttuğuyla ilgiliydi.

“Beğenmediklerini şehre döndüğümüzde iade ederiz.”

Kapı girişinde dikilen Chris’e döndüm. Tek omzunu pervaza dayamıştı. Fazlasıyla erkeksi görünüyordu.

“Bu kıyafetleri kabul edemem, Chris.”

Kapı pervazından doğruldu. “Tabii ki edebilirsin.”

“Hayır. Hayır, edemem.” İçimdeki panik büyüdü.

Chris önümde durdu. “Sara...”

“Sadece evime uğrayıp kendi eşyalarımı almak istiyorum.”

“İkimiz için özel bir yere rezervasyon yaptırdım. Gitmek için bir saatten biraz daha fazla zamanımız var. Hemen yola çıkmalıyız.”

“Chris.” Sesimde bastıramadığım bir çaresizlik vardı. “Bunları kabul edemem.”

“Sara, bebeğim. Eğer konu paraysa, sorun değil. Senin için harcamak istedim.” Eli yanaklarıma kaydı, yüzümü çevreledi. “Beş yılını alışık olduğun bu güzel şeylerden uzak geçirmişsin. Bırak bunu senin için yapayım. Senin için bunu yapmak istiyorum.”

“Chris...”

“Bunları özlemediğini söyleme.”

“Sade bir hayatla da idare ediyorum.”

“Mesele o değil. Bunları özlemiş olmalısın.”

İtiraz dolu kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama Chris beni yakından inceliyordu ve doğru söylemediğimi anlayacak kadar zeki-ydi. “Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur,” dedim. “Benim olaylarla başa çıkış şeklim bu, seninki gibi değil.”

Elini saçlarımın arasından geçirdi, dokunuşu nazikti. Ona yaslanmamak için kendimi zor tutuyordum. Muhtemelen o da bunun farkındaydı.

“Sana eskiden kullandığın bu güzel şeyleri alıp sonra gideceğimi düşünüyorsun.”

“Öyle olacağını biliyorum, Chris.”

Alnını benimkine dayadı, yanağını okşadı. “Sana söylemiştim; kaçan sen olacaksın, ben değil.”

Ben? Ondan kaçmak? Bunu söyleyip duruyordu. Şimdi öncekinden de çok söylemesi kafamı karıştırıyordu. Bay Beyaz Çitli Evler ve İlişki Yok sanki o kalmaya varmış da ben yokmuşum gibi konuşuyordu. Davranışları ve söyledikleri birbirini tutmuyordu. Derinlerimde bir ihtiyaç büyüyüp şekillendi. Chris’le seksin ötesinde bir ilişki, güvenli olmak için fazla cazipti. Ona âşık olmak istemiyordum. Aramızda olduğundan fazlası olduğuna kendimi inandırmak istemiyordum. “Chris...”

Beni öptü; uzun, derin, uyuşturan öpücüğüyle nefes nefese kaldım. “Üzerini giyin, bebeğim.” Burnuyla boynumu dürtüp yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri çekildi.

“Parfümümü mü sıktın?” Gözlerindeki erotik ateş, hediyelerle ilgili itirazlarımı yok etti.

“Evet,” diye fısıldadım. “Senin gibi kokmayı seviyorum.”

Bayıldığım yeşil gözlerindeki sarı parıltılar neredeyse turuncuya dönmüştü. “Benim gibi kokmanı seviyorum.” Tekrar öptü. Dili derin ve baştan çıkarıcı bir şekilde benimkini okşuyordu. Beni kendinden uzaklaştırdı. “Giyin yoksa müsaade etmeyeceğim.”

Dönüp çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Ardından bakakaldım. Kafa karışıklığım yeni bir boyut kazanmıştı. Bu kıyafetleri kabul etmemi gerçekten istiyordu. Ve dahası onları almamı beni mutlu etmek için istiyordu. Kendisi için değil. Torbaları gördükten sonra, beni iyi bildiği yerlere götürmeden önce oraya uygun kalıplara sokmaya çalıştığından korkmuştum. Yine de bu düşünceleri aklımdan attım. O yollardan geçmiştim, bunu yapmıştım. Topluma karışmak için belli kurallara uyulması gereken yerlerde yaşamıştım.

Ama hayır. Chris’in beni koluna takıp dolaştırması için mükemmel görünmeme ihtiyacı yoktu. İçim adlandırımadığım duygularla dolup taşıyordu. Annem öldüğünden beri ilk kez gerçekten önemsendiğimi hissettim. Bunu önemsiyordum. Chris’i önemsiyordum. Hediyeleri kabul etmem gerekiyordu.

Bakışlarım torbalara indi, belki bunlara ihtiyacım olurdu. Çalışıp Riptide’da yer almaya hak kazanmak için beni motive edeceklerdi. Fazladan gelir için hiç umudum olmadığı zamanlardaki gibi değildim artık. Evet. Bu bana uyardı. Chris beni motive etmeye çalışıyordu.

Yine de eşyalara doğru yürürken midem düğümlendi. Valizi

açtığımda bir sürü elbise, bir çift bot, bir sürü topuklu ayakkabı, gecelik, kozmetik malzemesi çıktı. Gecelik çok güzel ve pahalıydı. Onu Chris için giyme fikriyle kanım ısındı. Yola çıktığımızda, ki nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu, Chris'in tipik motorcu kıyafetlerine uysun diye sade giyinecektim. Birkaç kıyafet deneyip beğendiklerimi seçtim. Dar siyah bir kot ve şık, devetüyü rengi, parlak bir bluz giyip dış görünüşümü bir çift bileğe kadar topuklu botla tamamladım. İçime ise üzerinden saçma bir fiyat etiketi çıkardığım, krem rengi, taşlı bir sutyen ve tanga takımı giymiştim.

Saç düzleştirici rahatlıktı. Hemen çalıştırdım, sonra bir de saç maşası almayı bir köşeye not ettim. Şekillendiriciler saçlarımın ipeksi, parlak, esmer bukleler şeklinde omzuma düşmesini sağlamıştı. Torbadan çıkan iki ayrı parfüme göz attım ama Chris'in parfümünden biraz daha sıkımayı tercih ettim.

Sonunda hazırdım ve arkamdan çektiştiğim yeni Vuitton valizimle oturma odasına doğru yürüdüm. Chris deri koltukta oturuyordu, ayaklarını divana uzatmış elinde bir eskiz defteri tutuyordu. Beni gördüğü an defteri bir kenara koyup ayağa kalktı.

“Çok güzel görünüyorsun, Sara.”

“Teşekkürler. Nasıl giyineceğimi bilemedim.”

Dizlerimin bağını çözen havasıyla bana doğru yürüdü. “Ne giyersen giy, muhteşem görünürsün. Muhteşemsin.”

Bunu bana annem dışında kimse söylememişti. Şimdiyse söylediklerinin ötesinde gözlerindeki takdir pırıltılarıyla beni ısıtan Chris söylüyordu.

Kulağımın arkasındaki saç tutamını okşadı. Bunlara alışmaya başlıyordum ama neden nazik dokunuşuyla hâlâ titriyordum?

“Gitmeye hazır mısın?”

“Evet. Nereye gidiyoruz?”

Dudakları kıvrıldı. Tanrım, dudakları muhteşemdi. "Söylemiş-tim bebeğim, sürpriz."

Yatak odasındakinden daha büyük bir ihtiyaç hissinin içimde uyandığını hissettim. "Chris..."

"Teşekkür etme. Sadece yanımda ol, Sara."

"Yanımdayım. Yanında olmak istiyorum."

Dudakları tekrar kıvrıldı. "Güzel." Çıkışı işaret etti. "Haydi, tabanları yağlayalım o zaman, olur mu?"

Güldüm. "Olur."

Asansöre yürürken Vuitton valizimi sürükledim. O da kendi siyah deri çantasını omzuna astı. Havada saf bir elektrik ve heyecan vardı. Birbirimize bakıp gülümsedik. Hiç kimseyle böyle şeyler yaşamamıştım. Aniden hafiflemiş ve özgür hissettim. Bu bir mace-raydı. Chris bir maceraydı.

Garaja çıktık ve aniden bir değil, iki değil, tam üç tane Harley gördüm. Olduğum yerde kalakalmıştım. "Vay canına! Hepsi senin, değil mi?"

Sırıttı. "Evet, hiç bindin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Yakında bu durumu düzeltiriz." Anahtarın düğmesine bastı ve Porsche'un ışıkları yanıp söndü.

Arabaya doğru yürüdük. Yanında hayran kaldığım, modifiye edilmiş, gök mavisi klasik bir Mustang vardı.

"Bu da senin mi?" diye sordum arabaya yaklaşarak.

"Eski Mustangleri yeniden düzenlemeyi seviyorum."

"Kaç tane Mustang'in var?"

"Beş."

Bakakaldım. Parası olduğunu, bir sürü çalışmasının satıldığını biliyordum. Ama yine de... "Ne kadar zenginsin, Chris?"

Gözleri parlarken kahkahalarla güldü. Babam hakkında sorduğu soruyu tekrar ettiğimi biliyordu. “Babam, başarılı bir müzisyendi; yeteneğinden iyi para kazandı. Annem Danielle Wright ise bugün hâlâ geçerli olan kırışıklık ürünlerini bulanlar arasındaydı.”

Vay canına. Onu o yapanların başında, ona miras kalan talihi de vardı demek. “Danielle Wright Kozmetik senin mi?”

“Ben toplantı odalarında yaşayabilecek tipte bir adam değilim. Şirketi yıllar önce sattım ve daha çok ilgimi çeken şeylere yatırım yaptım.”

Hissettiklerimi ifade edecek bir şey bulamadım. “Sen çok fena zenginsin o zaman, değil mi?”

Gülümseyerek Porsche’un kapısını açtı. “Çok fenayı nasıl tanımladığına bağlı olarak değişir, tatlım.”

“Zengin biri gibi görünmüyorsun. Yani paran olduğu aşıkâr ama öyleymiş gibi davranmıyorsun.”

“Bu iltifat mıydı, yoksa hakaret miydi anlamadım,” dedi. Oysa hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Daha çok eğlenmiş gibiydi.

Kaçırdığım bir şey var mı, diye uzun uzun onu inceledim. Onu babam ya da Michael gibi –babamdan nemalanıp kendi başarı-sıymış gibi davranırdı– yapan bazı ipuçları aradım ama hiçbir şey bulamadım. İnsanlara ondan aşağıdalarmış gibi davranmıyordu. Açıkçası bana kıyafet almıştı ve onları giymem onun iyiliğineymiş gibi hissettirmişti; onları bana bağışlayarak beni onurlandırmış gibi değil.

Öne uzanıp parmaklarımın ucunda yükseldim ve o muhteşem dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Bu bir iltifat, Chris. Mümkün olan her şekilde.” Geri çekilip arabaya binmeden önce yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm. Bu hoşuma gitmişti.

Yumuşak deri koltuğa gömüldüm. Beklediği gibi olmadığımı söylemişti. O da benim beklediğim gibi değildi. Chris direksiyonun başına geçti. Motor yumuşak bir hırıltıyla çalıştığında aracın, babamla olan alakasını düşünmedim. Parlak aracı yola çıkardığında Chris'in nasıl tamamıyla erkeksi ve seksi olduğunu düşünüp zevk alıyordum.

Ara sokağa doğru saparken Chris, radyoda çalan eski AC/DC şarkısı *Back in Black*'in sesini açtı. Güldüm. "Eski moda rock? Sanırım bu Mustang takıntısına uyuyor."

"Resim yaparken müzik dinlerim. Bu, bana yakın zamanda yaptığım özel bir resmi hatırlatıyor."

"Eserlerinin her biri bir şarkıyla mı bağlantılı?" Yaratıcı süreçlerine dair bir şey öğrendiğim için heyecanlanmıştım.

"Bazı eserlerde aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlerim. Bazılarında bir çalma listesi kullanırım."

"Peki, bu şarkı hangi eserin içindi?"

"Geçen yıl açık arttırmada satılan *San Francisco'da Fırtınalı Bir Gece*'nin."

Körfez Köprüsü'nü geçerken gideceğimiz yeri daha çok merak etmeye başlamıştım. Öte yandan hiçbir merak, Chris'e olan merakımla boy ölçüşemezdi. "*Karanlık Bir Deniz*," dedim, hangi eserden bahsettiğini bilerek.

Bana yandan bir bakış attı. "Sanatını ve sanatçılarını gayet iyi tanıyorsun, değil mi?"

Gülerek koltuğuma daha fazla gömülürken, bu sanatçıyı gerçekten bilip bilmediğimi merak ettim. "Şok eden şaşırtıcı bir rakama satılmıştı." Yedi haneli.

"Evet," diye kabul etti. "Öyle oldu."

Yüzümü ona çevirip profilini inceledim. "İnsanların senin eseri ne yedi haneli rakamlar ödemesi nasıl bir his?"

“Onaylanma gibi.”

Beklediğim cevap bu değildi. “Eminim sen onaylanmayı aşmışsındır?” dedim. O sırada Chris de arabayı şehrin dışındaki otoyollardan birine yönlendirdi.

“Yalnızken resim yapıyorum ve tuvalim üzerine ne istiyorsam onu yansıtıyorum. Ve tüm çalışmalarım büyük paralara satılmıyor. Hatta birçoğu.”

“Bir yılda sanatından milyonlar kazandın, Chris. Bu büyük bir para.”

“Mesele para değil. Birçoğunu zaten bağışlıyorum.”

“Eserlerini bağışlıyor musun?”

“Evet.”

“Kime?”

“Birkaç yıl önce Los Angeles Çocuk Hastanesi’ni bir etkinliğe ikna ettim, bunun sorumlusu olmak akıllara durgunluk verecek de-recedeydi. Tüm o cesur çocuklar ve onlarla birlikte içten içe ölen aileleri. Elimden gelen yardımı yapmam gerektiğini anladım ve o zamandan beri yapıyorum.”

Parasını ölen çocuklar için bağışlamıştı. Bu adamın birçok katmanı vardı; derin, karanlık, muhteşem katmanlar. Mahvolmuş biri olduğunu biliyordum. Yaralı olduğunu biliyordum. Çocuklara yardım etme ihtiyacının hâlâ taze ve kanayan bir yarasından geldiğini biliyordum. *Ama tam olarak nereden?*

Yaptığı şeyi ne kadar takdir ettiğimi söyleyemeden, “Nereye gittiğimizi tahmin ettin mi?” diye sordu.

Etrafa baktım ve 29 nolu Kuzey Otoyolu’nda olduğumuzu fark ettim. “Napa Vadisi?” Bir anda kafama dank etti. Kariyerime olan desteğini göstermek için beni şaraphaneye götürüyordu.

“Hiç gittin mi?”

Güldüm. “Hayır. Şarap hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Şey, sanırım artık çok olmasa da biraz bir şeyler bildiğimi söyleyebilirim.”

“Bunu düzelteceğiz,” diye vaat etti.

Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. İlk kez bir şaraphaneye gidiyordum. Bunun her zaman zevkli bir şey olduğunu düşünürdüm. “Çok heyecanlandım, Chris. Teşekkür ederim.”

Elimi tutup öptü. Bakışları yine yaramaz bir çocuğunkini andırıyordu. “Seni yalnız ve bolca şarap içmiş olarak yakalamak için sabırsızlanıyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Nezaket her kapıyı açar.”

“Ben de buna güveniyorum.”

“Pek uyumadın,” dedi. “Belki biraz gözlerini dinlendirmelisin, böylece kaçamağımızda daha fazla eğlenirsin.”

“Ya sen? Sen benden de az uyudun.”

“Ben yeterince uyudum, bebeğim. Bu hafta sonu uyumana izin vereceğim tek yer burası.”

Gülümsedim. “Sanırım biraz uyusam iyi olur.” Gözlerimi kapadım, arabanın yumuşak hırıltılarının titreşimini hissettim. Chris yanı başımdaydı ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat ve mutlu hissediyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

“Uyan bebeğim, neredeyse geldik.”
Gözlerimi kırpıştırdım ve Chris’in nazik elini omzumda hissettim. “Nereye?”

“Otele.”

“Gözlerimi kapattığımı bile zor hatırlıyorum,” dedim. “Ne kaddardır uyuyorum?”

“Yarım saattir. Resmen kendinden geçtin.”

İç çekip kalktım. Esnerken midem de guruldamaya başlamıştı. Bakışlarımı manzaraya çevirdim. Kilometrelerce devam eden dağların ve kırsalın nefes kesici yeşilliği karşısında ağzım açık kaldı. “Bu olağanüstü. Kesinlikle göz kamaştırıcı.”

“Mayacama Dağları. Ve evet, öyleler.”

“Resmini yapmamana şaşırdım.”

“Kır manzarası tarzım değil, biliyorsun. Buraya daha önce hiç gelmediğine inanamıyorum. Üniversiteden beri San Francisco’da yaşıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Gözüm muhteşem otel arazisi ve tabela üzerindeki ismine takılırken, “Evet. Ben sadece... yine gözden ırak olan

gönülden de ırak olur meselesi,” diye cevap verdim ve *bir öğretmenin maaşı* diye ekledim sessizce. Auberge du Nuit*, Chris gibi zengin ve ünlü kişiler içindi. Buranın ismini daha önce göremediğim yerler ve yapamadığım şeyler yüzünden bana işkence eden, çöpe atmak istediğim bir dergide okumuştum.

“Bu gözden ırak olan gönülden de ırak olur meselesine bir son vereceğim, bebeğim,” dedi Chris. “Sadece bekle ve gör.” Arabayı uzun araç yoluna soktuğunda, söylediklerinin yarattığı gerilimi bir kenara ittim. Bir kez olsun anı yaşıyor, hayallerimin peşinden gidiyordum. Bu yüzden kendimi şimdiden Chris’in gidişine hazırlamayacaktım. *Ya da benim.*

Porsche ön kapıdaki tentenin altına yanaştığında şık, siyah takım elbiseli bir otel görevlisi kapımı açtı. Dışarı adım attığımda Chris de kendi tarafından iniyordu.

“Sizi görmek güzel, Bay Merit,” diyerek bizi karşıladı otel görevlisi.

Chris arabanın önünden dolaştı ve anahtarları adama attı. “Arabayla turlayayım deme, Rich.”

“Hayır, efendim,” diye onayladı Rich sırtarak. Chris ona yüzük banknot olduğuna emin olduğum bir bahşiş verdi. Benim haf-talık park paramın altı katıydı. “Valizler bagajda.”

“Onları hemen yukarı çıkarırım efendim,” dedi Rich. “Galeride haberim olmayan bir etkinlik mi var?”

“Bu kez değil,” diye cevapladı Chris. “Bu sefer tamamen zevk için.” Parmaklarını benimkilere geçirip Rich’e doğru salladı.

Resepsiyona doğru yürüdük. “Etkinlik?” diye sordum merakımı yenemedim.

* Fr. Gece Hanı. (Çev. N.)

“Burada bir galerileri var.”

Gözlerim ışıldadı. “Şarap ve sanat kol kola geziyor gibi görünüyor.”

“Benim için biraz fazla derecede üstelik,” diye mırıldandı belli belirsiz. Bu cemiyetle ilgili olumsuz şeyler düşündüğünü hissettığım ilk sefer değildi.

Resepsiyonda kraliyet ailesinden gibi muamele görmüştük, daha doğrusu Chris görmüştü. Beni kendinden ayıramıyormuş gibi davranması içimi fazlasıyla ısıtmıştı. Bensiz olmaya dayanamıyormuş gibi sürekli bana dokunuyordu.

Çatı katı süitine gitmek için asansöre bindiğimiz an duvara yaslandı ve beni de kendine çekti. Kalçası kalçama değdiğinde tereyağı gibi erimiş, çikolata gibi akmışım. Evet, bu aptal sözü doktor sevgiliyle ilk tanıştığında Ella kullanmıştı ama duruma tamamen uygundu. *Ella*. Onu özlemiştim ve ondan haber almak istiyordum. Chris bir eliyle okşadığı kalçama şaplak atıp beni kendine biraz daha çektiğinde, aklımı kaybetmek üzereydim.

Burnunu boynuma sürttü. “Seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.”

Elimi sert göğsüne dayadım ve başımı kaldırıp ona baktım. “Rezervasyonumuz var sanıyordum.”

“Var.” Dudaklarını tekrar kulağıma bastırdı. Asansörde kameralar ve kayıt cihazları olmalıydı. Tabii ki vardı. “İşte bu yüzden seni hızlı ve sert becereceğim. Sonra yavaşlarız.”

Ahlaksız sözleriyle kadınlığımı sızladı. Islanmışım, iç çamaşırlarım daha şimdiden sırlıskılamdı. *Hızlı ve sert*. Ah, evet. Lütfen.

Kapı uyarı sesiyle açıldı. Chris elimi tuttu ve neredeyse beni koridorda sürükledi. Yolun, Alice Harikalar Diyarı’ndaki dipsiz kuyu gibi sonu gelmiyordu. Nihayet kapı kilidine bir kart soktu ve içeri-

deydik. Göz açıp kapayana kadar beni duvara yaslamış, kendini de harika bir şekilde bana bastırmıştı. İyice kalınlaşmış penisi karnımı dürtüyor, ağzı beni yiyip bitiriyordu.

Ağızına doğru inledim, tadı bana olan arzusu ve açlığıyla yoğunlaşmıştı. *Bana.* Bu beni hepsinden daha fazla ateşlendiren şeydi; ellerinin vücudumda gezinmesinden, göğüslerimi avuçlamasından bile daha çok. Bana olan arzusunu tadıyordum, ihtiyacını hissediyordum.

“Hiç kimse bana senin gibi kontrolümü kaybettirmemişti, Sara.” İtirafını başka bir yakıcı öpücükle mühürledi ve ah evet, eriyordum.

O sırada kapı çaldı. “Görevli.”

“Kahretsin,” diye tısladı Chris ve tek elini duvara dayadı. Kontrolünü ele almaya çalıştığını hissettim. Ve bunu yapmasını önlemek için ani ve aşırı bir ihtiyaç duydum. Bu ani kararlılık, bu adamın kontrolünü ele geçirmek için bildiğim tek yoldu.

“Sonra gel,” diye seslenip dudaklarımı Chris’inkine bastırdım. Elim kalçasından aşağı indi, aletini kavrayıp kotunun üzerinden kabarıklığını okşadım.

Boğazından, alçak sesli bir hırıltı çıkarıp dudaklarını çekti; gözleri tutku fırtınasından kararmıştı. Çıldırılmıştı. Lanet olsun. Öfkeliydi. “Kontrolü kaybetmekle, senin ele alman farklı şeyler, Sara,” dedi. “Bunu benden asla alamazsın.” Beni orada öylece bırakıp sessizce kapıyı açtı, görevlinin dikkatini çekmek için ısıklı çaldı.

Duvarın dibinde donakalmış, adeta dumura uğramıştım. Varlığını sürekli unuttuğum karanlık Chris, tehlikeli, yaralı Chris geri dönmüştü. Ortaya çıkmasına ne neden olmuştu? Ve kahrolası şey, neden etmemesi gerekirken beni bu kadar tahrik etmişti?

Görevli çantalarımızla kapıdaydı, hareket etmedim. Gözlerinin

bende olduğunu ve ne kadar darmadağın göründüğümü biliyordum. Bir şekilde dikkatimi odaya verip harika detaylarına odaklandım. Üzerimde kemerli tavan uzanıyordu; sağımda oturma alanı, oturma odası ve mutfak; solumda devasa bir yatak; önündeki köşedeysse şömine ve biraz ilerisinde dağlara bakan özel bir veranda vardı.

Chris kapanan kapıyı kilitledi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ona bakamadım. Ona bakmamı istediğini de sanmıyordum. Neden bilmiyordum. Sadece öyle hissetmiştim.

Valizimi odanın ortasına sürükleyip açtı. İçinden bir çift krem rengi, bantlı topuklu ayakkabı ve en üstünden de açık sarı, şifon bir elbise çıkarttı, sonra kapattı. “Giyin.”

Kendimi ona bakmaya zorladım. “Bunları giymemi mi...”

“Evet.”

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Tamam. Giyinmemi istiyordu. Kaçıp, yeniden toparlanmak için iyi bir bahane gibi görünüyordu. Ve Tanrım, kulağa cazip geliyordu. Elbiseyi alıp her neredeyse banyoya yöneldim.

“Burada giyin,” dedi. “Seni görebileceğim şekilde.”

Nefesimi tuttum ve iyice anlamaya çalıştım. “Burada mı giyinmemi...”

“Evet. Öyle istiyorum.”

Yatağa oturdu. Soyunmamı ve yeniden giyinmemi izlemek niyetindeydi. Bu kontrole alakalıydı, onda olduğu ama bende olmadığıyla ilgili bir şovdu. Buna ihtiyacı vardı. Buna derinlerde bir yerde ihtiyacı vardı ve ben de onu reddetmeyecektim. Bazı nedenlerle yeni yeni anlıyordum. Kontrolü Chris’e vermek rahatsız etmiyordu ama bunun aramıza mesafe koyduğunu da yürekten biliyordum. Bu onun duvarı, sınırıydı, harika ayrımıydı; o sınırları hiç zapt

edebilecek miyim, diye merak ettim. Gerçi şu anda onun beni zapt etmesinden memnundum.

Sertçe yutkundum. Boğazım zımpara kâğıdı gibi, vücudum ıslanmış ve istekliydi. Bu ve Chris'in yaptığı her şey beni tahrik ediyordu. Elbiseye uzandım.

"Hayır," diye emretti. "Önce soyun."

Başımı salladım. Duvara yaslandım, botlarımm bağcıklarını çözüp, ardından çoraplarımla birlikte çıkardım. Pembe ojeli ayak parmaklarıma baktı. Tanrım, beni şimdiden ateşlendirmişti. Pantolonumu tutan bağcıkları çözüp kalçalarımın bacaklarıma doğru sıyırdım. Pahalı, altın işlemeli, krem rengi iç çamaşırımla kaldım.

Sırada bluzum vardı, başımdan çıkarıp yere attım. Chris'in önünde sadece iç çamaşırlarımla duruyordum. Kararan gözleri sıcak ve yavaş bir şekilde üzerimde gezindi. "Her şeyi."

Rengim attı. "Ama..."

"Her şeyi. Sana istediğim an sahip olabilmek istiyorum. Ve ikimiz de biliyoruz, her an her yerde olabilir." İmasıyla tüm vücudumu ateş bastı. Bana dışarıdayken sahip olmaktan bahsediyordu. Dehşete düşmüş olmalıydım. Hayır, demeliydim. Bunun yerine arzuyla dizlerimin bağı çözüldü. Parmaklarımla tangamın ince şeritlerine geçirip aşağı kaydırdım.

Chris'in gözleri ellerimin çizdiği yolu takip etti, vücudumda gezinen bakışları, ellerinin sıcak dokunuşu gibiydi. Çamaşırdan dışarı adım attım. Orada durup bir sonraki emrini beklemek gibi bir niyetim yoktu.

Sutyenimi çıkarıp ona doğru attım. "Şimdi mutlu musun?" diye meydan okudum.

Kaşını kaldırdı. En azından tebessüm etmesini bekledim ama belli ki olmayacaktı. "Beni sına, Sara," dedi bunun yerine. "Sonuçlarından hoşlanmazsın."

“Belki de hoşlanırım.” Belki onun kontrol damarına basardım. Belki içine girer, duvarlarından sızardım.

“Hoşlanmazsın.” Sözleri sert ve beni rahatsız edecek kadar kesindi.

Ayağa kalkınca içimden sevinç çığlığı attım. *Dokun bana. Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece dokun bana.*

Oysa o etrafımda aylak aylak, bana dokunmadan dolaştı. Elbiseyi kaldırdı, gözleri vücudumu deliyordu. Bakışlarına maruz kalan göğüs uçlarım sertleşti ve ihtiyaçla sızladı. Ağzını hemen üzerimde hissetmeyi diledim, daha sonra değil.

Elbiseyi verdi. “Giyin.”

Giyin mi? Bana dokunmadan mı? Ciddi olamazdı. “Hemen mi?”
“Hemen.”

Biliyorsun, seni cezalandırmak zorundayım. Rebecca’nın sözlerini anımsadım. Beni cezalandırıyor, açıkça işkence ediyordu. Kontrolü elime almaya cüret etmemin bedelini ödetiyordu. Ama içten içe bir sonuca varmıştım. Duvarını yıkmaya yaklaşmıştım, yoksa bunu yapmazdı. İşkenceyi katlanılır kılan tek şey de bu çıkarımımdı.

Elbiseyi alırken bana dokunmamaya dikkat ettiğini fark ettim. Şifon elbiseyi başımdan geçirdim, ipek göğüs uçlarıma ve tenime sürtündü. Aşırı duyarlıyım. Tam oraya dudaklarıyla en ufak bir dokunuşunda anında gelirdim. O anın geleceği bir sürü doğru yer olacağına inanıyordum.

Elbise yere doğru inerken, Chris gözlerini benden hiç ayırmadı. “Ayakkabılar.”

Ayakkabıları ayağıma geçirirken etrafımda yürüdü. Önümde durup beni içime işleyen bir şekilde, dikkatle inceledi. “Çok güzelsin, bebeğim. Baş döndürücü görünüyorsun.”

Çenemi kaldırdım. “Ama hemen becerilmeye yetecek kadar baş döndürücü değil.”

“Becerilmekten de fazlasına yetecek kadar ama henüz değil.” Uzandı, dudakları kulağımdaydı, ama başka hiçbir yerime dokunmamaya özen gösteriyordu. “Çünkü yaptığımda, istediğimi yapmak için çok ateşli ve ıslak olacaksın; benim olacaksın. İnan bana bebeğim çok istiyorum.”

“Beni cezalandırıyorsun.”

Bana baktı, parmak eklemlerini omuzlarıma sürterken bakışları yumuşadı. Tüylerim ürpermişti. “Bunlar sana ceza gibi mi geliyor?”

Daha çok saf mutluluk gibiydi. “Hayır.”

“O zaman cevabı kendin verdin.”

Koridora çıktığımızda Chris elimi tuttu. Gözlerimin içine bakıyordu. Dokunuşuyla tatlı bir rahatlama hissettiğimi o da görüyordu. Yeşil gözlerinde amber rengi bir sıcaklık dans etti. Koridorda erkeksi bir şehvet ve saf güçle bana öncülük etti. Delicesine bu adama doğru çekiliyordum. Beni her yönden, tamamen baştan çıkarıyordu. Onunla olduğum her saniye daha canlı hissediyordum. Asansör bekleyen bir çift daha vardı, onların ardından asansöre bindik. Chris duvara dayanıp kalçalarımı kendine yasladı. Tüm sertliğine karşın yumuşamıştım. Elini belime dolayıp beni yavaşça okşadı. Göğüs uçlarım ince kumaşa doğru sertleşti ve elbisenin altında ne kadar çıplak olduğumun aşırı derecede farkına vardım.

Karşımdaki adam beni baştan aşağı süzdü. Yanındaki kadının yerine onu yumruklamama neden olacak şekilde gözlerini göğüslerime dikti. Chris’in kollarında adama arkamı döndüm. “Nereye gidiyoruz?”

“Geçen akşamki tecrübemize dayanarak, şaraptan önce bir şeyler yemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

“Evet. Lütfen.”

Asansör durduğunda önce diğer çiftin inmesine izin verdik. Chris elimi tuttu, asansörü bekletmek için düğmeye bastım. “Yukarı çıkmam lazım.” Elbiseme baktım, göğüs uçlarım çok belli oluyordu.

Dudakları seğirdi. “Havanın akşama doğru soğumasına karşı sana elbisenle uyumlu bir şal ve ceket getirmelerini söylemiştim,” dedi.

Rahatlamıştım. “Teşekkürler.”

“Bu gece her şeyi bana bırak.” Beni kendine doğru çekti ve asansörü serbest bırakmak için yeniden düğmeye bastım, ardından lobiye adım attık. Her şeyi Chris’e bırakmak. Heyecan verici ve tehlikeli bir fikirdi. Ama kendimi bunu istemekten alıkoyamadım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Daire biçiminde tasarlanmış, bize özel yerimize götürüldük. Chris sandalyemi tutarken, görkemli mavi ufuk çizgisine ve yeşil dağlara bakan oval pencerenin yanına yerleştim. Çantamı sandalyenin üzerine koydum, hayranlıkla manzaraya bakıyordum. “Olağanüstü bir manzara.”

Chris karşımda duran cam kenarındaki sandalyeye geçti ve odadan çıkmadan önce giydiği deri ceketini çıkardı. “Önce yemek, ama seni kaliteli şaraplarını meyve ve peynirle servis eden özel bir şaraphaneye götüreceğim için oldukça hafif yememizi öneriyorum. Restorana yarın bruncha geliriz diye düşündüm, eğer sen de istersen?”

“Evet, çok isterim. Kulağa harika geliyor.” Mekânın romantikliğiyle ve onun hareketleriyle ısındım ama kendimi hemen aşka gelme, diye de uyardım. Bu romantiklik değildi. Bu bir seks macerasıydı. Her şeyden öte, iç çamaşırı ve sutyen giymiyordum.

Ben mönüyü bir süre inceledikten sonra, “Beğendiğin bir şey var mı?” diye sordu Chris.

“Her şey. Açlıktan ölüyorum.” Saat neredeyse üçtü ve biz sabah-tan beri bir şey yememiştik.

Garson gelince Chris bana doğru tek kaşını kaldırdı. “Karar verdin mi?”

“Evet. Bana bir Cobb salatası.”

Chris mönüleri garsona verdi. “Bana da köfte. İyi pişirilmiş olsun. Ve şarap önerilerinden Robert Craig Zinfandel.”

Garson başıyla onayladı. “Hemen geliyor, Bay Merit.”

“Bira yok mu?” diye sordum garson uzaklaşınca.

“İçkileri karıştırmak hiç iyi değildir ve dünyanın bu köşesinde biraya şaraptan daha çok düşkün olduğumu sakladığımı birkaç arkadaşım var.”

Chris’in buralarda ne kadar tanındığı, otel görevlisi ve garsonun ona ismiyle hitap ettiği kafama dank etti. Kötü hissetmeye başladım. *Evime asla kadın getirmem*. Onları buraya mı getiriyordu? Şaraplar ve akşam yemekleriyle, onları iç çamaşırsız kölelere dönüştürdüğü yer burası mıydı? “Buraya ne sıklıkla gelirsin?”

“Yılda birkaç kez.” Gözlerini kısarak dikkatlice bana baktı. Beni açık bir kitap gibi okuduğuna emindim. Bu kadar şeffaf olmaktan nefret ediyordum. Midem düğümlendi, verebildiğim tek tepki buydu. Chris’e duygusal olarak bağlanmaktan korkuyordum ve incinmek istemiyordum.

Masanın kenarından bir broşür alıp önüme koydu. “Buraya gelme nedenim.”

Buradaki galerinin reklamı gibi görünen broşüre baktım. Listedeki öne çıkan ressamı görüncü sertçe yutkundum, içlerinde Chris de vardı. Yine önyargılı davranmışım ve bunu çok belli etmişim.

“Ayrıca açıklayıcı olması açısından Sara, şimdiye kadar buraya hiçbir kadını getirmedi.”

Gözlerim onunkilere kilitlendi. “Asla?”

“Asla.”

“Öyleyse ben neden buradayım?”

“Sen söyle. Neden geldin?”

“Çünkü beni davet ettin.”

“Eminim seninle böyle bir kaçamak yapmak için çıldıran, hatta seni önemseyen ama reddettiğin bir sürü erkek olmuştur.”

Haklıydı. “Eminim seninle daha fazlası için çıldıran bir sürü kadın vardır.”

Uzun süre beni inceledi. “Neden beş yıl Sara?”

Beklenmedik sorgulamasıyla nabzım hızlandı. “Kişisel sorular sormadığını zannediyordum.”

“Seninle normalden farklı bir sürü şey yaptım.”

“Neden?”

“Çünkü sen, sensin.”

“Bu ne anlama geliyor, bilmiyorum.”

“Ben de, ama öğreneceğimi umuyorum.”

Göğsümde tuhaf bir sıkışma oldu. Duygu. Bir şey hissetmek istemiyordum ama yine de Chris, asla hissetmek istemediğim o duyguları benden çekip çıkarıyordu. “Öğrendiğinde bana da söyler misin?”

Gülümsedi ve olağanüstü gülüşü sinir uçlarımdaki gerginliği alıp götürdü. “İlk bilen sen olacaksın.” Bir anda ciddileşti. “Kimdi Sara?”

“Kim, kimdi?” diye sordum, ama konuşmanın nereye gittiğini biliyordum.

“Beş yıl boyunca seksten kaçmana neden olacak kadar zihninle oynayan adam.”

Gelen garson beni cevap vermekten kurtardı. Michael’dan bahsetmek istemiyordum. Onu hatırlamak istemiyordum. O geçmişte kalmıştı.

Garson önümüze iki bardak ve gümüş buz kovalarında soğutulmuş bir şişe şarap koydu. Garson şişenin tıpasını çıkarmaya çalışıyordu ama Chris onu görmezden geldi. Arkasına yaslanıp beni izledi, gözleri dikkatle yoğunlaşmıştı.

Tıpası açılan şaraptan tatması için Chris'in bardağına biraz koydu. Chris, şarabı kokladı ve tattı. "Harika bir seçim," dedi garsona. "Şarap uzmanınıza saygılarımı iletin."

Garson bardaklarımızı doldurdu ve giderken başıyla hafifçe selam verdi. "Evet, Bay Merit. Kesinlikle ileteceğim."

Şaraptan bir yudum aldım. Hafif meşeyle karışık keskin meyve tadı beni büyülemişti. Chris gözlerini bana dikti. "Kimdi?" diye sorusunu yinelerken sesi alçak ve gergindi.

Sertçe nefes alıp bardağı masaya bıraktım. "Geçmiştiydi. Bırak öyle kalsın."

"Hayır."

"Chris..."

"Kimdi, Sara?"

"Babamın asla sahip olamadığı oğlu, dâhi çocuğuydu." İtirafım bilinçsiz bir kararla ağzımdan öylece çıkıvermişti.

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Altı ay."

"Ne kadar ciddiydiniz?"

"Nişanlanacak kadar."

Gözlerinden şaşkınlık parıltısı geçti. "Bayağı ciddiymiş."

Elimi gerilen alnımda dolaştırdım, bir kez daha kelimelerim tükenmiş gibiydi.

"Onu sevdin mi?"

"Hayır," dedim hemen elimi indirirken. "Ona delicesine âşıktım. Benden beş yaş büyüktü, başarılı ve kendinden emindi. O... babamın benim için istediği her şeydi."

“Ya annen?”

“Babam ne isterse o da onu isterdi. Onu memnun etmek için... her şeyi yapmayacak çok az insan vardı.” Michael’ın adını söylemeyi kendime yediremedim, ama herhangi bir duygusal bağdan ötürü değil. Bana yaptığı, daha doğrusu bana yapmasına izin verdiğim şeyleri hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordum.

“Her şeyi?”

Başımı sertçe salladım. “Ondan nefret ederken bile.”

“Seksten mi bahsediyoruz, Sara?”

Akciğerlerimi havayla doldurmaya çalışarak gözlerimi kapadım. “Her şeyden.”

“Yani, cevap evet. Sana yapmayı istemediğin şeyler yaptırdı.” Bu bir soru değildi.

Gözkapaklarım aniden açıldı. “Çünkü o böyleydi. Bana dünyaya onu memnun etmek için gelmiş bir malmışım gibi davranırdı.”

Beni inceledi. İfadesinden bir şey okunmuyordu, yüzü taştan oyulmuş gibiydi. “Ben sana nasıl hissettiriyorum?”

“Canlı.” Tereddütsüz fısıldadım. “Bana yaşadığımı hissettiriyorsun.”

Anlayışın sıcak örtüsü bizi sardı. “Sen de bana aynısını hissettiriyorsun, Sara.”

Chris’in beklenmedik itirafı midemde tuhaf hisler uyandırdı. *Ona yaşadığımı mı hissettiriyordum?*

“Yemekleriniz geldi,” dedi kötü bir zamanlamayla gelen garson. Yemeklerin sunumu gerçekten etkileyiciydi.

Salatamı, ki devasaydı, ve Chris’in köftesini önümüze koydu. Şarabımı yudumladım, serinlik vücudumda yanan ateşe iyi geldi.

“Otelin etkileyici bir şarap listesi var,” dedi Chris. “Bir de şarap eğitimleri var. İstersen sabah seninle biraz vakit geçirmesini sağlayabilirim.”

“Hoşuma gider,” dedim, işimi desteklemek için ne çok çaba sarf ettiğini fark ederek. Bu önemliydi, bence. Chris önemli şeyler yapıp duruyordu. Yemeklerimize gömülürken yöredeki şarap olaylarına dair ilginç konulara girdi. Şaraba karşı sadece isimleri ve şaraphaneleri öğrendiğim zamandan daha ilgiliydim.

“Şarabı anlamamanın bir kısmı da üretildikleri yöreyi anlamaktır,” dedi. “İtalyan şarabı toprak ve iklimi nedeniyle tapılasıdır. Napa, o bölgeyle rekabet edebilen birkaç yerden biri, en azından bana göre. Buradaki iklim ‘Akdeniz İklimi’ olarak adlandırılıyor. Dünya yüzeyinin sadece yüzde ikisinde Akdeniz iklimi görülüyor. Yazları ve ılıman kışları da eklersen tüm yıl üzüm yetişiyor.”

“Üzüm yetişmesine imkân veriyor ama bu tatlarını değiştirmiyor mu?”

“Kesinlikle. On milyon yıl önce, tektonik levhaların çarpışması ve bir sürü volkanik patlama buradaki arazileri oluşturdu. Sonuç olarak yüzden fazla çeşit toprak meydana geldi ve üretilen ürünlere bir o kadar farklı lezzet ve nitelik verdi.”

Bilgisinden etkilenmişim, yemek boyunca bir sürü soru sordum. “Şarap hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

Havada zor hissedilen üstü kapalı bir gerilim vardı. “Babam tam bir şarap uzmanıydı. Senin de fark ettiğin gibi, her ne kadar aksini tercih etsem de şarap ve sanat çoğu zaman kol kola gidiyor.”

Babası. Babasından bahsettiği zamanlardaki gerginliğini hissedebiliyordum ve Chris’in neden biraya şaraptan daha düşkün olduğundan da artık emin olmuşum.

“Arabanız geldi, Bay Merit,” dedi yanımda beliren garson.

“Birazdan çıkıyoruz,” dedi Chris. “Hesabı getirin.”

Bu habere şaşırdım. “Arabayı sen kullanmayacak mısın?”

“Yanımda bizi odamıza geri götürecek ayık bir şoförleyken

şarabın tadını çıkarmak daha kolay.” Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, sandalyemi çekti ve kalkmama yardım etti. Aniden beni kendine bastırdı, vücudu benimkini çevreliyordu. Yumuşak bir sesle ekledi: “Senin tadını çıkarmak da.”

Dışarı adım attığımızda, iki saatlik yolculuğun havayı nasıl bu kadar çok etkilediğini düşündüm. San Francisco’da okyanustan esen rüzgârla, ağustos sonu serin olurdu ama o şu an bulunduğumuz Napa’daki Calistoga’da durum öyle değildi.

Kapının önüne park etmiş limuzinin, bizim için olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hiç şarap turuna katılmamıştım ama şaraphaneler arasında limuzinle gezmenin oldukça sıradan olduğunu fark etmiştim. Sıradan olmayan şey, otel görevlisinin bana düzgünce katlanmış, özenle boncuk işlenmiş krem rengi bir şal vermesiydi.

“Üşüme ihtimalinize karşı, hanımefendi,” dedi. “Şehre dönüş yolculuğu için cekete de ihtiyacınız olduğunu anlıyorum. Odanıza döndüğünüzde hazır olmasını sağlayacağız. Şehir oldukça serin olabiliyor.”

“Teşekkür ederim.” Sıcaklık bana seksen derece gibi gelmesine rağmen şalı görünce rahatladım. Şaraphanede klima olmasından ve sutyensiz durumumun istenmedik dikkatleri çekmesinden korkmuştum.

Chris yüzümdeki ifadeyi görüp sırtınca, ona karşı gelerek çenemi kaldırdım. Yabancılarla arabaya binmeden önce şalım omuzlarıma sardım.

“Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Görevli aracın kapısını açınca cam kenarına geçtim. Chris biner-

ken yalnız olduğumuzu fark ettim. Yanımdaki koltuğa oturdu ve kapı arkasından kapandı. “Başka kimse olmayacak mı?” diye sordum.

“Sadece biz,” diye bilgilendirdi beni Chris. Neden diğer türlü hayal ettiğimi bilmiyordum. Sonuçta parası ve kendinin de kabul ettiği bir gizlilik arzusu vardı. Şoförle aramızdaki pencere yavaşça alçaldı, şoförün arkasında oturmama rağmen eğilip o da arkasına bakmadıkça neye benzediğini göremezdim. Chris, elini elbisemin altına soktuğunda nefesimi tuttum. Üst bacağıma doğru çıktı ve parmakları samimice bacaklarıma doğru yayıldı.

“Ben Eric, Bay Merit,” dedi şoför. “Bugün rehberiniz benim. Üzüm bağlarını yine ziyaret ediyoruz, değil mi efendim?”

“Evet,” diye yanıtladı Chris. “Bayan McMillan’a Şato Cellar’da nasıl Paris’in en iyisine rakip olacak şekilde şarap üretildiğini göstermek için sabırsızlanıyorum.” Duygudan gayet yoksun bir yanıt vermesine rağmen, her nasılsa bakışlarında koltuğu tutuşturmaya yetecek bir ateş dans ediyordu. “Şato, Napa Vadisi’nde şarap işletmesi olarak kurulmuştur. 1976’da Paris’te yapılan bir deneyde, buranın şaraplarını kendi şaraplarıyla karşılaştırdıklarında şatodaki şaraplardan birini seçmişler.”

Önümüzde bir tepsi alçaldı ama tek düşünebildiğim Chris’in eteğimin altında tembelce gezinen parmağıydı. Bir şişe ve iki kadeh görüldü. Eric hızlıca açıkladı. “2002 Şato Cellar Cabernet Sauvignon, en iyi şaraplarımızdan biridir. İşletmemize olan uzun süreli katkılarınızdan ötürü üreticimizden sizlere bir hediye, Bayan McMillan ve Bay Merit.”

Chris geriye yaslandı ve elini bacağımdan hiç çekmeden bardakları doldurdu. Bardağını kaldırıp şarabı tattı, ardından benim ağzıma doğru uzattı. “Dene.” Nazikçe iterek bacaklarımı biraz ayırdığımda aklımda şarap falan kalmadı.

Limuzinin motoru hırıldadı ve hareket etmeye başladık. Kalbim kulaklarımda atıyordu. “Chris,” diye yalvardım ama ne için olduğunu bilmiyordum; devam etmesi için mi durması için mi? Sanırım her ikisi de.

“İç, Sara,” diye emretti yavaşça, sesinde hiç teslimiyet yoktu. Kontrol ondaydı ve hâlâ bana ders veriyordu. Şoför yakındaydı, hem de çok yakında ve Chris kesinlikle bunu istediğimden daha ileri götürme niyetindeydi. Bana kendimi güvende hissettiren sınırlarımı zorluyordu, sanırım yine beni test ediyordu. Beni sınıyordu. Sürekli beni test ediyordu ve kaç aldığımdan, hatta geçmeye çalışıp çalışmadığımdan bile emin değildim.

Şarabı Chris’in içtiği yerden içtim. Tadı tatlı erik gibiydi. Chris’in parmakları kadınlığıma sürtündüğünde şarabı zorlukla yutmayı başardım.

“Nasıl?” diye sordu.

“Güzel,” diye fısıldadım.

Hassas etimi okşarken, “Sadece güzel mi?” diye meydan okudu. “Bir yudum daha al.”

Bu gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu; şoförün bizi yakalama riski ortadaydı. Toplum içinde asla böyle bir şey yapmamıştım, bu beni korkutuyordu. Şok edici olansa bunun beni bu kadar heyecanlandırmasıydı.

Kan kırmızı içeceği yudumladığım sırada Chris parmağını içime kaydırды. Gözlerim önümdeki koltuğa kaydı ama şoförü göremiyordum, o da beni göremiyordu. Gerçi yine de görüyormuş gibi hissediyordum.

Chris şarabı içip kadehi tekrar dudaklarıma getirdi, “Bir daha,” diye emretti usulca, kısa ve netti.

Onun istediğini yapmadan bu arabadan kaçmama izin verme-

yecekti. Bundan kaçmama izin vermeyecekti, emindim. Durmak istemiyordum. Hiç anı yaşamamış kız olmak istemiyordum. Yaşıyormuş gibi yapmak istemiyordum. Ona beni nasıl hissettirdiğini söylemiştim ve öyleydi de. Bardağı ondan alıp hepsini içtim.

Boğazdan gelen bir sesle güldü. “Alkolden cesaret mi alıyorsunuz biraz?”

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Şarap tatmin edici mi?” diye sordu Eric.

Chris bardağı bıraktı, hâlâ acımasızca benimle uğraşıyordu. “Şarap tatmin edici miydi, Bayan McMillan?”

Yaklaşan orgazmın esaretinde Chris’e yiyecekmişim gibi baktım. Konuşurken sesim güçlkle çıkıyordu. “Çok... istisnai.”

“Muhteşem,” diye onayladı Eric neşeyle. “Üzüm bağının girişine yaklaşıyoruz şu an.” Bize mülkün tarihi hakkında bir şeyler anlatmaya başladı ama söylediklerinden bir şey anlamıyordum. Tek yapabildiğim Chris ikinci parmağını içime kaydırduğında ve başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında inlememeye çalışmaktı. İçimdeki sızı tüm bedenimi esir aldı. Şoförün bizi izleme ihtimali varken bir limuzinde orgazm olmak üzereydim. Bu oluyor olamazdı.

“Sağınıza bakarsanız, Bayan McMillan, şatonun tarihinde önemli bir yere sahip bir şey göreceksiniz,” dedi Eric. “Göleti görüyor musunuz?”

Hiçbir yere bakmadan boğuk bir sesle, “Evet,” demeyi başardım. Vücudum Chris’in parmağının etrafında sarsıldı. Dişlerimi dudaklarıma gömdüm ve Eric’in beni dikiz aynasından görme ihtimalinden korktuğumdan yüzümü gizlemek için pencereye döndüm. Hâlâ konuşuyor, bana buranın tarihine dair şeyler anlatıyordu. Bense parçalara ayrılan vücudum dışında hiçbir şeyin farkında değildim.

“Harika bir hikâye değil mi?” diye sordu Eric, ne anlattıysa sona ermişti.

“Evet,” demeyi başardım yeniden, zorlukla konuşabiliyordum. “Enfesti.”

“Değil mi?” diye sordu Chris. Hassas etimin kıvrımlarını okşayıp parmaklarını yavaşça dışarı çıkarırken, koyu yeşil gözlerinde yaramaz alevler dans ediyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarımı kendininkilere kilitledi ve parmaklarını ağzına götürüp emdi. “Çok lezzetli,” diye mırıldandı. Bunun üzerine vücudum son kez arsız bir şehvetle hareket etti.

“Şarabı beğenmenize çok sevindim,” dedi Eric.

Birbirimize bakıp kahkahalara boğulduk. Chris’le karanlık ve yasak arzudan, bu aydınlık ana nasıl geçtiğimizi bilmiyordum. Ama emin olduğum tek bir şey vardı. Yaşadığımı hiç bu kadar hissetmemiştim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kırk beş dakikalık üzüm bağı turundan sonra, bir bardak şarap içmiştim. Chris'in tüm ahlaksız yöntemlerini bir kenara bırakırsak, bacaklarım pelteleşmiş ve tüm vücudum alev almış gibi hissediyordum. Turdan hoşlanmıştım. Şarap hakkında kendi kendime çalıştıklarımdan çok daha fazlasını öğrenmemi sağlamıştı.

Limuzin şatoya vardı; yeşil asmaların sardığı taş duvarları ve neredeyse yapı kadar yüksek, geniş kemerli ahşap kapılarıyla gerçekten on dokuzuncu yüzyıla ait bir kaleydi.

"Yetmişlerde yeniden düzenlendi," diye anlattı Eric. "Ve iki yüz elli altı dönümlük arazinin tamamı modern şarap üretim tesisine dönüştürüldü."

Chris arabadan inerken onu takip ettim ama Eric bana dönünce durdum. Onu ilk kez düzgün bir şekilde görüyordum. Kırışmış saçları ve hiçbir şeyi kaçırmayan keskin mavi gözleriyle kırklarının ortasında biriydi.

"Böyle harika bir tur için teşekkür ederim, Eric."

Başını saygıyla eğdi. "Benim için zevkti." Kelime seçimi kasılmama sebep olmuştu. İyi eğitilmiş yüzü hiçbir şeyi ele vermese de

arka koltuktaki zevki gözden kaçırmayacak kadar zeki ve dikkatli birine benziyordu. “Şatoda iyi eğlenceler, Bayan McMillan.”

Chris ceketini çoktan çıkarıp arabada bırakmıştı. Onu takip edip indim ve neden ceketini bıraktığını anladım. Sevmeye başladığım, şehri serinleten okyanus havasına ve ufukta alçalan akşam beş güneşine rağmen dışarısı hâlâ sıcaktı.

Elimi Chris’in eline bırakıp, arabadan inmeme yardım etmesine müsaade ettim. Bu ufacak temasla kolumdan yukarı doğru çıkan elektrik, beni şaşkına çevirmişti. Gözlerim onunkilerle buluştu, benimle aynı şeyi hissediyordu ve ne kadar kolaylıkla birbirimizden etkilendiğimize onun da şaşırdığına neredeyse emindim. Öte yandan kaçış arayan iki kayıp ruh da böyle ilişki kurabilirdi.

Elbisemi dikkatle çekiştirerek ayağa kalktım ve Chris’in dudakları, sanki bana arabanın arkasında ne yaptığımızı düşündüğünü gösterir gibi kıvrıldı. *Benim gibi.*

Eli dirseğime kaydı ve gerçek hayattan değil de daha çok fantastik filmlerdenmiş görünen büyük ahşap kapıya doğru yürüdük. Yüksek tavanlı ve taş duvarlı serin koridordan içeri girdik. Bir çalışan bizi karşıladı. Uzun sarı saçları ve açık pembe takımı içindeki kıvrımlı minyon vücuduyla gösteriş yapan, yirmilerinde güzel bir kadındı. Gözleri hayranlıkla Chris’te takılıp kaldı. Sarışınlara sinir olurdum, her zaman böyleydi. Şey, lisedeki en iyi arkadaşım uzun, doğal kıvrımlı beyazımsı sarı saçlarıyla bir İsveçliydi ve tüm erkeklerin gözü ondaydı. Ben şirindim, o güzel. Rehber de beni şirinmişim gibi hissettirmişti.

“Ben Allison, Bay Merit,” diye kendini tanıtip elini uzattı, Chris de sıktı. “Sizi burada ağırlamak bir onur. Şato turunuzu ben üstleneceğim.” Bana kısa bir bakış attı ama elini uzatmadı. “İşletmemize hoş geldiniz.”

Chris, ani güvensizliğimi hissetmiş gibi kolunu belime doladı.

“Teşekkürler, Allison. Bu Sara ve bugün burada olma nedenim o. Buranın neden özel bir yer olduğunu öğrenmesini istiyorum.”

Belimdeki eli sahiplenici ve koruyucuydu. Bu hareketiyle boğazım sıkıştı. Chris’leyken başka hiç kimse yokmuş gibi hissediyordum ve hiç kimse daha önce bana bunu hissettirmemişti. Şirin olma korkum, şirinlik ve güzellik düsturum ortadan kaybolmuştu.

Tura başladık ve taş duvarlı, sıvalı çeşitli tadım odalarında durduk. Kültür zenginliği her yerdeydi. Turu soğuk bir şarap mahzeninde bitirdiğimizde, aniden beni zar zor örten elbisemin ve iç çamaşırlarımın yokluğunun farkına vardım.

Allison bizi merdivenlere yönlendirdi, ama onu takip etmeden önce Chris beni yakınına çekti ve sırtını dönerek bedeniyle Allison’ın görüş alanını kapadı. “Üşüdün mü?” diye sordu. Daha da yakınlaşmıştı, göğüs kafesimi bulan elleri şalın altından göğüslerimi kavradı ve çoktan sertleşmiş göğüs uçlarımı okşadı.

“Artık üşümüyorum,” diye itiraf ettim nefessiz kalarak.

“Bu gece çok güzel görünüyorsun, Sara. Sana ilk fırsatta yapacağım şeyleri düşünmeden duramıyorum.”

İlk fırsat odamıza döndüğümüzde olacaktı. Kontrol. Tüm bunlar kontrolle ilgiliydi; sabah neredeyse elinden aldığım kontrolle. Bundan hoşlanmamıştı ve onun kahrolası merhametine kaldığımı anladığımdan emin olmak istiyordu. Kontrole bu kadar çok ihtiyaç duyması beni şaşırtsa da aynı zamanda tahrik de ediyordu. Derinlerde bir yanımsa itiraz çılgınlıkları atıyordu; kazanmak için beş yılımı verdiğim kendi kontrolümü öylece elden bırakmayacaktım.

“Belki, benim yapacaklarımı düşünmelisin,” diye meydan okudum.

Gözleri karardı ve kulağıma doğru eğilip fısıldadığında beni şaşırttı. “Seninle ilk tanıştığım günden beri düşünüyorum.”

Biraz güç oyunu beklemiştim, belki de öyleydi ve daha fazlası; çünkü tepkim akkor gibi yakan bir baştan çıkmaydı. Kalbim çıl-

gınca çarparken ateş tüm vücuduma yayıldı. Geri çekildi ve elimi tutup beni merdivenlere doğru götürdüğünde ondan yayılan saf erkeksi gücün ve ona olan saf ateşimin tamamen farkındaydım. Evet. Kontrol ondaydı ve ona daha fazlasını vermek için sabırsızlanıyordum. Bu bir güç oyunuydu ve o kazanmıştı.

Merdiveni çıktığımda altmışlarında görünen yaşlı bir çiftle karşılaştım. Kadın sade mavi bir elbise, adam da siyah kumaş pantolonla yakası düğmeli beyaz bir gömlek giymişti.

“Chris! Seni görmek ne güzel, oğlum,” dedi kadın. “Vaftiz oğlumu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.” Chris’e sanki oğlunu yıllar sonra ilk kez gören bir anne gibi sarıldı ve şüphesiz aralarında derin bir bağ vardı.

Sonra adam Chris’e sarıldı. “Seni yeterince göremiyoruz, evlat.”

“Biliyorum. Bunun için bir şeyler yapacağım,” dedi Chris adamın sırtını sıvazlarken. Sonra geri çekilip kolunu belime doladı. “Mike ve Katie Wickerman, size Sara McMillan’ı tanıştırmaktan mutluluk duyarım.”

“Seninle tanışmak çok güzel, Sara,” dedi Katie bana elini uzatıp gülümseyerek. Dostane gülümsemesi ve kırlaşmış saçlarıyla güzel bir kadındı.

“Teşekkür ederim,” dedim elini sıkarken, eli de kendi gibi sıcaktı. Ondan hoşlanmıştım. “Burada olduğum için çok heyecanlıyım.”

“Hoş geldin, Sara,” diye araya girdi Mike hevesle. “Buraya bir kadın getirmek için geç bile kaldı.”

Kızardım ve elini sıktım ama Mike beni daha yakına çekip bana sarıldı. Beni incelemek için geri çekildi. “Dur sana bir bakayım. Hayır. Hayır. Şarap konusunda el değmemiş görünmedin bana.”

Yanaklarıma ateş basınca güldüm. “Sanırım limuzindeki muhteşem şarap beni kurtardı.”

“Masumiyetini bozdu ha?”

Chris de ben de güldük. Chris beni kendine doğru çekip kulağıma, “Onu ben yaptım sanırım,” diye fısıldadı.

“Mike,” diye araya girdi Katie. “Seni espri anlayışını bilecek kadar tanımıyor.” İleriyi gösterdi. “Bizim için hazırlanmış özel bir tadım odası var ama Mike’ın eğlenenin tadı olmasına izin veremeyeceğiz.”

Katie ve Mike’ı takip etmeye başladık. “Senden hoşlandılar,” diye fısıldadı Chris.

“Vaftiz oğul?”

“Ailemle çok yakındılar ve kendilerinin hiç çocuğu olmadı.”

Bu bilgi karşısında derin bir nefes aldım. Chris’in beni daha önce hiçbir kadını getirmediği bir yere getirmekten fazlasını yaptığını anladığımda afallamıştım. Bu onun görmeme izin vermeyeceğini düşündüğüm geçmişinin bir parçasıydı ve dünyasına girmeme müsaade etmişti, en azından ufak bir parçasına.

Bir sürü ayağı olan kocaman ahşap masanın ve her bir yanda bir düzine ya da daha fazla sandalyenin olduğu odaya girdiğimizde adımlarım biraz daha kaygılıydı. Meyve ve peynir tepsi masanın sonunda, ortada duruyordu. Chris’le yan yana oturduk, Katie ve Mike da tam karşıımızdaydı. Katie ilgiyle beni inceliyordu, omuzlarımdaki şalı düzelttim. Fazladan göğüs ucu manzarasıyla, masum kız imajımı mahvetmekten korkmuştum.

“Chris şehirdeki galeride işe başladığını söyledi,” dedi Katie.

“Evet. Şehrin aşağısındaki, Chris’in de satışta bir koleksiyonunun olduğu Allure Sanat Galerisi’nde. Zaten öyle tanıştık.”

“Biliyorum,” dedi Katie. “Öncesinde öğretmenmişin?”

Chris'in onunla ne kadar çok şey paylaştığını duyunca şaşırdım. "Öyleydim, öyleyim. Ama eğitimim sanat üzerine ve gerçek aşkım da o. Bu yazın nasıl sonuçlanacağına bakacağız. Patronum benden büyük umutları olduğunu söyledi ama sanırım sanat dünyasına gerçekten yelken açmak için şarap hakkında da bilgi sahibi olmam gerektiğini düşünüyor."

Mike masaya vurdu. "Haklı. Herkes şarap bilgisine sahip olmalı."

"Chris öyle düşünmüyor," diye görüş bildirmeye cesaret ettim.

Katie'nin gözleri vaftiz oğluna döndü. "O zaman neden yerel galeri şarap sunumu yapıyor?"

"Çünkü burası Napa Vadisi," dedi Chris.

"Kesinlikle," diye katıldı Katie. "Şarap ve sanat kol kola gider."

Mike garsona el salladı. "Sanırım tadıma başlama sırası geldi. Bu herkesi gevşetecektir." Bana dönüp göz kırptı. "Özellikle birini gerçekten tanımak istediğinde."

Chris eğlenmiş görünüyordu. "İyi ki hemen gevşemiyorum." Beni hafifçe dürttü. "Ne yazık ki durum senin için tam tersi. Şarap-tan sonra bize bütün sırlarını anlatacak mısın?"

"Zamanı gelene kadar dayan tatlım," diye fısıldadı Katie bana dönerek. "İtiraflarının bedelini ona ödet."

Chris'e göz attığımda pis pis sırıtıyordu. "Tarihi belirle, memnuniyetle bedelini öderim."

"Günah çıkarma hüccesinde olan ben değilim," diye hatırlattım. "Belki sana bir kasa bira söylememiz gerekiyordur."

"Şatoda olmaz, yapamazsınız," diye uyardı bizi Katie.

Chris bana doğru uzandı. "Bir kasa biradan çok daha fazlası gerekecek."

Evet, diye düşündüm. Öyle olacaktı. O bana açılmasa da ona kendimi açmıştım. Yine de buradaydım, onun tek ailesi anlamına

gelen kişilerle ve bence bu önemliydi. Kendime bir şeylerin nasıl sonuçlanacağını ya da beni götürebilecekleri yerleri düşünme müsaadesi vermeyecektim.

Şarap üstüne şarap tadıp, peynir yerken ve Mike ile Katie'nin nasıl bir araya geldikleriyle ilgili hikâyeler anlatmasını dinlerken zaman önemsiz hale gelmişti. 1976'da Paris'te büyük bir tadım etkinliğinde, Mike'ın babası sayesinde tanışıp bir araya geldiklerini ve ardından Napa Vadisi'ni şarap konusunda dünyaya tanıttıklarını öğrenmek beni pek şaşırtmadı.

"Chris'in anne babası da manevi destek için bizimle seyahat ettiler," diye açıkladı Katie. "Chris'in annesi Danielle koruyucu bir melek gibiydi. Yemin ederim, kadının insanları gülümsetmek konusunda bir yeteneği vardı. Hatta rekabet yüzünden biz Amerikalıları istemeyen Paris'in yerlileri bile onun cazibesine dayanamadılar."

Yanımda otururken Chris'in, Katie'nin annesiyle ilgili anılarına verdiği tepkiyi ölçmek zordu, ama keşke görebilseydim. Hemen sonra tadım için daha fazla şarap geldi ve konu değişti. Chris'in aile hayatına göz atma sürecim en azından şimdilik bitmişti.

Tattığımız her bir şarapta, Katie ve Mike'ın toprak, iklim ve yapılan işlemin tadı nasıl şekillendirdiğine dair hikâyelerini dinledim. Hikâyeye burayı ziyaret eden zengin ve ünlü isimleri ve her bir etkinlikten elde ettiklerini serpiştiriyorlardı.

"Gerçi Chris her zaman bir numaralı yıldızımız," dedi Katie.

Chris homurdandı ve şarabını yudumladı. "Ben sadece..."

"Ünlü bir ressamısın," diye bitirdim onun yerine ve yanağından öptüm.

Elini saçlarımın arasından geçirip alınımı öptü. "Ben," dedi bana bakarken. "Sadece benim."

Gülümsedim. İçtiğim aşırı şarabın etkisini hissedebiliyordum. “Hımm. Evet. Sadece sensin.”

Kaşını kaldırdı. “Bu ne anlama geliyor?”

Garson geldi, Mike ve Katie onunla konuşmaya başladı. Sesimi alçalttım. “Sadece sen’ fikrini sevdim.”

Gözleri koyulaştı. “Şimdi mi?”

Dudaklarım kıvrıldı. “Evet.”

“Aynı annesi gibidir,” dedi Katie bizi tekrar sohbete çekerek. “Çok mütevazı bir kadındı. Asla bir imparatorluğun varisi olduğunu düşünmezsiniz, aynı Chris’in takdir edilen bir ressam olduğunun farkında olmadığı gibi.”

“Ve babası da kibirli piçin tekiydi,” diye homurdandı Mike. “Ama onu severdim.” Ayağa kalktı. “Evlad, şimdi aklıma geldi. Unutmadan sana bir şey vermek istiyorum.”

Babası hakkındaki yoruma olan tepkisini görmek için Chris’e baktım. Dile getirmediğim sorumu yanıtladı. “Gerçekten kibirli piçin tekiydi, bebeğim.” Yanağını okşadı. “Uslu dur, hemen geleceğim.”

“Tabii,” diye ona garanti verdim. “Sadece Katie’den senin derin, karanlık sırlarını anlatmasını rica edeceğim.”

İfadesi sertleşti. “Ve o da sana cevapları vermeyecek.”

“Ah, paylaşacak birkaç dedikodum olabilir.” Katie şakacı bir şekilde ıslık çaldı.

Chris rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama yine de ayağa kalkıp Mike’a eşlik etti. Uzaklaşırken vaftiz babasının *kadınlarla ilgili* yorumlarına sevimli homurtular eşliğinde karşılık veriyordu.

Katie dirseğini masaya koyup, elini çenesine dayadı. “Ona iyi geliyorsun.”

“Ben. . . mi?”

“Evet. Sen. Beni endişelendirecek kadar çok savunma kalkana var bu çocuğun. Ama seninleyken farklı. Rahat. Nihayet onu, zırhını delecek biriyle görmek içimi rahatlatıyor. Zor bir çocukluk geçirdi ama eminim sen bunları biliyorsundur.”

Bu ufacık mücevher değerindeki bilgi beni daha fazlası için heveslendirdi. Detay sormak için ağzımı açmıştım ki Allison hızla geldi ve Katie’nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Haydi ama. Sara, canım, ilgilenmem gereken bir sorun var. Hemen döneceğim.” Hayal kırıklığına uğramıştım. Katie, Mike’ın yanı sıra Chris’in sırlarını benimle paylaşabilecek tek insandı ve bu fırsatı kaçırmıştım. Aniden bir tepsi peynir, meyve ve bir sürü çeşit şarapla yapayalnız kalmıştım. On beş dakika sonra bardakları boşaltmıştım ve bunun hata olduğunu biliyordum. Başım dönüyordu, hızlıca peynirleri tıkmaya başladım çünkü görünen o ki içmek beni acıktırıyordu ve kalorilerin hiç önemi yoktu. Eminim şarap şu an kalorileri sıfırlıyordu.

Chris’i görmeden varlığını hissettim. Kanımdaki fazla şarap adete içimde köpürüyordu. O içeri girerken bakışlarım girişe çevrildi. Chris’in ardından Mike da içeri girdi, kafası karışmış görünüyordu.

“Katie nerede?”

“Sanırım bir müşteriyle ilgili acil bir şey oldu,” dedim.

Mike kaşlarını çatı. “Ne zaman gitti?”

“Siz gittikten hemen sonra.”

“Ah, kahretsin,” diye söylendi. “Gidip kontrol etsem iyi olacak.”

Chris hiçbir şey söylemiyordu ve zihnim ifadesini okuyamayacağım kadar bulanıktı. Yavaşça yanıma gelip önümde eğildi. Sandalyemi kendine bakacak şekilde çevirdi.

Elini bacağıma koydu. “Biraz hava almak ister misin?”

“Hava almak iyi olur,” dedim. Ayağa kalkmama yardımcı oldu, yüzünü inceledim, lanet şarap yüzünden sarhoştum. Chris’in o mutlu ruh halinden eser kalmamıştı. Aramıza daha önce görmediğim türden bir sınır çizmiş gibiydi. O ve Mike ne konuştularsa benim neşeli ressamımı yok etmişlerdi.

Yanağına dokundum. “Sorun ne?”

Beni yakına çekip eliyle boynumun arkasını tuttu. Karanlık yanı tam gücüyle geri dönmüştü. “Çok fazla şey gördün, Sara.”

“Ve sen, Chris, yeterince görmeme izin vermedin.”

Cevap vermedi, kıpırdamadı. Olduğumuz yerde donmuştuk ve ben fırtınalı gözlerinde kaybolmuştum. Çalkantılı ruh hali bana da yansıyor. Elimi tutup beni odanın arka kapısına götürürken düzgün yürüyemiyordum. Şarap ve Chris iyi bir karışım değildi bence ve bahçeye çıkarken bu düşünceye tutunmuştum. Şarap ve Chris uyuşmuyordu. İyi de neden? Bir gün öğreneceğimi umuyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Damarlarımda dolaşan fazla şaraba ve hâlâ sıkıca elimi tutmasına rağmen, Chris'in kendini kapattığını, aynı şatonun duvarları gibi etrafına duvarlar ördüğünü hissetmiştim. Büyük bir göletin üstünde kavis çizen ahşap köprüye giden küçük tuğla yolu geçtik. Gece bizi sarıyor, direklerden ahşap parmaklıklara asılmış, turuncu ışıklar yayan fenerler sarkıyordu. Tepemizdeki yıldızlarla siyah, bulutsuz gökyüzü adeta tuvale çizilmiş gibiydi. Sıcak havayı içime çektim; zihnimi temizlemesi için serin bir esinti umdum ama yoktu. Basık gece, Chris'ten yükselen gerilim kadar boğucuydu.

Beni ahşap köprünün aşağısındaki çardağa yönlendirdi. Güllerin tatlı kokusunu alabiliyordum. Bu çiçekler nereye gitsem karşıma çıkıyordu. Ahşabı kaplayan sarmaşıkların üzerinden, yapraklara bağlı narin tomurcuklar sarkıyordu. *Ben de çiçek açmaya hazırdım ve o beni nereye sürüklerse onunla gitmeye gönüllüydüm.* Bu Rebecca'nın yazdığı adam hakkındaki hisleriydi. Chris de bana böyle hissettiriyordu.

Yürüyüş yolunun yarısında sendeledim, Chris uzanıp beni tuttu. Güçlü kolları belimi sararken ellerimi göğsüne koydum.

“İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Ona bakmadım. Bu sarhoş yürüyüşümü düzelttiği ikinci geceydi ve utanç vericiydi. Annemin cenazesinden beri bu kadar içmemiştim.

Çardağın altına vardığımızda, tırabzana yaslandı; beni kendinden uzaklaştırmasını bekledim. Fakat bedenimi kollarına çekip kendine yasladığında rahatlık her yanıma sardı. Elimi göğsüne, kalbinin üstüne koydum ve hafif ritmini elimin altında hissettim. Başımın içindeki uğultu sinirimi bozuyor, Chris’in ruh halini tam olarak anlamamı engelliyordu.

“Neden kızgınsın?”

“Kim demiş kızgın olduğumu?”

“Ben?”

“Dediğim gibi. Çok fazla şey gördün.”

Söylediklerini reddettim. “Mike her neyse sana bir şey vermek için hevesliydi. Mutlu bir halde dönmeni bekliyordum, huysuz ayı gibi değil.”

“Huysuz ayı mı?”

Dudaklarım kıvrıldı. “Evet. Huysuz ayı.”

İfadesiz bakışları bir süre beni izledi. Sık kirpikleri gözlerini benim meraklı bakışlarımdan gizliyordu. Yıldızların altında her şey çok güzel görünüyordu. Üstelik şarap ya da Chris’in kendisi utanççılığımı ortadan kaldırmıştı.

Uzanıp hem zevk hem ceza verdiklerini bildiğim dolgun şehvetli dudaklarını takip ettim; onu inceledim. Parmaklarımı yüzünde, yüksek ve belirgin elmacık kemiklerinde ve köşeli çenesindeki kirli sakalında gezdirdim. Kirli sakalının çıplak tenime sürtündüğünü hayal ettim. Güzelliğine deli olmuşum; yeteneğine, kıvrak zekasına... Bu adamı tanımak istiyordum.

Sessizlik uzayınca, “Konuş benimle, Chris,” diye yalvardım.

Elimi kendi elinin arasına aldı ve öptü. “Sen bana dokunurken bunu yapmak pek kolay değil.” Saçımı kulağımın arkasına itti. “Özellikle de sen karşımda iç çamaşırsızken ama alkollü olduğun için sana yapmayı planladığım hiçbir şeyi yapmayacakken.”

Dudaklarımdan ufak bir gülümseme geçti. “Ve sutyensiz.”

“Hatırlattığın için teşekkürler, çünkü bu kadar içmişken seni zorlamayacağım.”

Zorlamak mı? Lütfen. Ne anlama geldiğini öğrenmek için can atıyordum. “Bay Ben Aziz Değilim’e ne oldu?”

“Görünen o ki sınırlara çarptı, yani seninkilere.”

Çok fazla tükettiğim şarap hakkında konuşmadığından eminim. Yüzündeki sert çizgiler de haklı olduğumu söylüyordu. “Sınırlarım düşündüğün kadar dar değil.”

“Sanırım karar vermek için erken.”

Kaşlarımı çattım. Her zamanki gibi neşeliyken bile altında bir türlü geçmeyen gizli bir gerginlik vardı. “Mike’la ne oldu?”

“Başımı döndürdün bebeğim, konuyu çok çabuk değiştiriyorsun.”

“Ve sen de cevap vermekten kaçırıyorsun.”

“Çakırkeyif birine göre çok zorlayıcısın.”

“Son içtiğimde horoz dövüşü kelimesini kullanmıştım,” diye hatırlattım. “Yani evet. Öyleyim.”

Gülümsedi. “Ah evet. Nasıl unutabilirim?”

“Eskiden babama ait olan bir şey verdi bana. Bana vermesinin beni mutlu edeceğini düşünmüş.”

Gerçekten cevap vermesine çok şaşırmıştım. Çekinerek biraz daha zorladım. “Ama istemedin?”

“Hayır, istemedim.”

“Bunu ona söyledin mi?”

“Hayır.”

“Verdiği şey neydi?”

Cebine uzandı ve bana koruyucuyla kaplanmış küçük bir kart verdi. Üzerinde babasının adı olan ve şarap uzmanı sertifikası gibi görünen şeyi inceledim.

Chris’e baktım, çenesini sıkıyordu. İçindeki sızıyı, fırtınayı ve acıyı gördüm. “Neden istemedin?”

“Çünkü Mike ve Katie şarabın babamın uyuşturucusu olduğunu bilmiyorlardı. Şarap, annem öldüğü gün direksiyonun başında kendisinin olduğunu unutma şekliydi.”

Akciğerlerimdeki hava boşaldı. “Arabayı o mu kullanıyordu?”

“Evet. O kullanıyordu ve annemin ölümüne neden olduğu için kendini asla affetmedi. Tadım etkinliklerinin ve jüri masalarının arkasına saklandı. Kendini ağır ağır öldürene kadar içti.”

Göğsüme yumruk yemiş gibiydim. O trajik günde sadece annesini değil babasını da kaybetmişti. “Ah Tanrım, Chris, üzgünüm.”

Öfkesi arttı. “Haydi ama Sara, üzgün olmanın duymak istediğim şey olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum, haklısın.”

Kafamdaki lanet uğultu doğru dürüst iletişim kurmama izin vermiyordu. Bunu benimle paylaşması büyük bir ilerlemeydi. Çaresizce uğultuyla mücadele etmeye, Chris’e onun yanında olduğunu anlatmaya çalıştım. “Eğer beni kaçıracağını düşündüğün derin karanlık sırrın buysa, kaçırmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Acı bir kahkahayla gülüp bana döndü ve beni tırbazanlara yasladı. Elleri omzumu kavradı, vücudu artık benimkine dokunmuyordu. Karanlık Chris geri dönmüştü; daha sert, daha gergindi. Sesi alçaldı ve bir kırbaç gibi tenimi ısırdı. “Bunun benim en karan-

lık sırrım olduğunu düşünüyorsan, bu bana karanlık hayatla ilgili hiçbir şey bilmediğini gösterir.”

“Denemeden nereden biliyorsun?”

“Bunu kaldıramazsın,” diyerek canımı yaktı. “Hikâyenin sonu. Ve bana haklı olduğumu kanıtlayacak şansın olmayacak. Seninle hayatımı üzerine kurduğum kurallarımı yıktım, önemli kuralları ve bedelini ödeyecek olan sensin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni buraya getirmemeliydim.” Elimi tuttu. “Gidiyoruz.” Kartı hâlâ elimde tuttuğumu görünce bir hışımla suya attı. Bir yandan yürüyüp bir yandan babasından kalan ufak parçanın suya gömülüşünü izlerken midem düğümlendi. Topuğum tahta döşemeye takıldı ve yeniden sendeledim.

Chris beni sardı ve tuttu. “Ve şu lanet olası şarabı bu kadar çok içmekten vazgeç.”

Azarıyla dehşete düştüm. Kendimi savunma dürtüm harekete geçmişti. “Bana şarabı sen içirdin. Seni... pislik.”

Beni daha da yakınına çekerken omzumdaki tutuşu sertleştirdi. “Sonunda anlatmak istediğimi anladın. Evet, ben pisliğim. Hak etmediğin türden bir pislik.” Elimi tutup yürümeye başladı. Sanki pislik olduğunu belli etmek ister gibi adımları hızlıydı, benimkilerse acı dolu ve sarsak.

İçeri hiç girmeden binayı dolaştık ve araç yoluna park edilmiş limuzine doğru yürüdük. Hızla kapıyı açtı. “Bin.”

“Ya Katie’yle Mike?”

“Bin, Sara.”

Hissettiklerimle boğazım sıkıştı, karşı gelmeyi düşündüm ama etrafımdaki her şey dönüyordu ve sadece şarap yüzünden değildi. Arabaya bindim ve diğer uçtaki cam kenarına geçtim. Ufak şekerlemesinden uyanmaya çalışan Eric’e baktım, doğruluğunu izledim.

“İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Ona bakmadım. Bu sarhoş yürüyüşümü düzelttiği ikinci geceydi ve utanç vericiydi. Annemin cenazesinden beri bu kadar içmemiştim.

Çardağın altına vardığımızda, tırabzana yaslandı; beni kendinden uzaklaştırmasını bekledim. Fakat bedenimi kollarına çekip kendine yasladığında rahatlık her yanıma sardı. Elimi göğsüne, kalbinin üstüne koydum ve hafif ritmini elimin altında hissettim. Başımın içindeki uğultu sinirimi bozuyor, Chris’in ruh halini tam olarak anlamamı engelliyordu.

“Neden kızgınsın?”

“Kim demiş kızgın olduğumu?”

“Ben?”

“Dediğim gibi. Çok fazla şey gördün.”

Söylediklerini reddettim. “Mike her neyse sana bir şey vermek için hevesliydi. Mutlu bir halde dönmeni bekliyordum, huysuz ayı gibi değil.”

“Huysuz ayı mı?”

Dudaklarım kıvrıldı. “Evet. Huysuz ayı.”

İfadesiz bakışları bir süre beni izledi. Sık kirpikleri gözlerini benim meraklı bakışlarımdan gizliyordu. Yıldızların altında her şey çok güzel görünüyordu. Üstelik şarap ya da Chris’in kendisi utanç vericiyi ortadan kaldırmıştı.

Uzanıp hem zevk hem ceza verdiklerini bildiğim dolgun şehvetli dudaklarını takip ettim; onu inceledim. Parmaklarımı yüzünde, yüksek ve belirgin elmacıkkemiklerinde ve köşeli çenesindeki kirli sakalında gezdirdim. Kirli sakalının çıplak tenime sürtündüğünü hayal ettim. Güzelliğine deli olmuşum; yeteneğine, kıvrak zekasına... Bu adamı tanımak istiyordum.

Sessizlik uzayınca, "Konuş benimle, Chris," diye yalvardım.

Elimi kendi elinin arasına aldı ve öptü. "Sen bana dokunurken bunu yapmak pek kolay değil." Saçımı kulağımın arkasına itti. "Özellikle de sen karşımda iç çamaşırsızken ama alkolü olduğun için sana yapmayı planladığım hiçbir şeyi yapmayacakken."

Dudaklarımdan ufak bir gülümseme geçti. "Ve sutyensiz."

"Hatırlattığın için teşekkürler, çünkü bu kadar içmişken seni zorlamayacağım."

Zorlamak mı? Lütfen. Ne anlama geldiğini öğrenmek için can atıyordum. "Bay Ben Aziz Değilim'e ne oldu?"

"Görünen o ki sınırlara çarptı, yani seninkilere."

Çok fazla tükettiğim şarap hakkında konuşmadığından eminim. Yüzündeki sert çizgiler de haklı olduğumu söylüyordu. "Sınırlarım düşündüğün kadar dar değil."

"Sanırım karar vermek için erken."

Kaşlarımı çattım. Her zamanki gibi neşeliyken bile altında bir türlü geçmeyen gizli bir gerginlik vardı. "Mike'la ne oldu?"

"Başımı döndürdün bebeğim, konuyu çok çabuk değiştiriyorsun."

"Ve sen de cevap vermekten kaçırıyorsun."

"Çakırkeyif birine göre çok zorlayıcısın."

"Son içtiğimde horoz dövüşü kelimesini kullanmıştım," diye hatırlattım. "Yani evet. Öyleyim."

Gülümsedi. "Ah evet. Nasıl unutabilirim?"

"Eskiden babama ait olan bir şey verdi bana. Bana vermesinin beni mutlu edeceğini düşünmüş."

Gerçekten cevap vermesine çok şaşırmıştım. Çekinerek biraz daha zorladım. "Ama istemedin?"

"Hayır, istemedim."

“Bunu ona söyledin mi?”

“Hayır.”

“Verdiği şey neydi?”

Cebine uzandı ve bana koruyucuyla kaplanmış küçük bir kart verdi. Üzerinde babasının adı olan ve şarap uzmanı sertifikası gibi görünen şeyi inceledim.

Chris’e baktım, çenesini sıkıyordu. İçindeki sızıyı, fırtınayı ve acıyı gördüm. “Neden istemedin?”

“Çünkü Mike ve Katie şarabın babamın uyuşturucusu olduğunu bilmiyorlardı. Şarap, annem öldüğü gün direksiyonun başında kendisinin olduğunu unutma şekliydi.”

Akciğerlerimdeki hava boşaldı. “Arabayı o mu kullanıyordu?”

“Evet. O kullanıyordu ve annemin ölümüne neden olduğu için kendini asla affetmedi. Tadım etkinliklerinin ve jüri masalarının arkasına saklandı. Kendini ağır ağır öldürene kadar içti.”

Göğsüme yumruk yemiş gibiydim. O trajik günde sadece annesini değil babasını da kaybetmişti. “Ah Tanrım, Chris, üzgünüm.”

Öfkesi arttı. “Haydi ama Sara, üzgün olmanın duymak istediğim şey olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum, haklısın.”

Kafamdaki lanet uğultu doğru dürüst iletişim kurmama izin vermiyordu. Bunu benimle paylaşması büyük bir ilerlemeydi. Çaresizce uğultuyla mücadele etmeye, Chris’e onun yanında olduğunu anlatmaya çalıştım. “Eğer beni kaçıracağını düşündüğün derin karanlık sırrın buysa, kaçırmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Acı bir kahkahayla gülüp bana döndü ve beni tırazbanlara yasladi. Elleri omzumu kavradı, vücudu artık benimkine dokunmuyordu. Karanlık Chris geri dönmüştü; daha sert, daha gergindi. Sesi alçaldı ve bir kırbaç gibi tenimi ısırdı. “Bunun benim en karan-

lık sırrım olduğunu düşünüyorsan, bu bana karanlık hayatla ilgili hiçbir şey bilmediğini gösterir.”

“Denemeden nereden biliyorsun?”

“Bunu kaldıramazsın,” diyerek canımı yaktı. “Hikâyenin sonu. Ve bana haklı olduğumu kanıtlayacak şansın olmayacak. Seninle hayatımı üzerine kurduğum kurallarımı yıktım, önemli kuralları ve bedelini ödeyecek olan sensin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni buraya getirmemeliydim.” Elimi tuttu. “Gidiyoruz.” Kartı hâlâ elimde tuttuğumu görünce bir hışımla suya attı. Bir yandan yürüyüp bir yandan babasından kalan ufak parçanın suya gömülüşünü izlerken midem düğümlendi. Topuğum tahta döşemeye takıldı ve yeniden sendeledim.

Chris beni sardı ve tuttu. “Ve şu lanet olası şarabı bu kadar çok içmekten vazgeç.”

Azarıyla dehşete düştüm. Kendimi savunma dürtüm harekete geçmişti. “Bana şarabı sen içirdin. Seni... pislik.”

Beni daha da yakınına çekerken omzumdaki tutuşu sertleşti. “Sonunda anlatmak istediğimi anladın. Evet, ben pisliğim. Hak etmediğin türden bir pislik.” Elimi tutup yürümeye başladı. Sanki pislik olduğunu belli etmek ister gibi adımları hızlıydı, benimkilerse acı dolu ve sarsak.

İçeri hiç girmeden binayı dolaştık ve araç yoluna park edilmiş limuzine doğru yürüdük. Hızla kapıyı açtı. “Bin.”

“Ya Katie’yle Mike?”

“Bin, Sara.”

Hissettiklerimle boğazım sıkıştı, karşı gelmeyi düşündüm ama etrafımdaki her şey dönüyordu ve sadece şarap yüzünden değildi. Arabaya bindim ve diğer uçtaki cam kenarına geçtim. Ufak şekerlemesinden uyanmaya çalışan Eric’e baktım, doğruluşunu izledim.

“Her şey yolunda mı efendim?” diye sordu Chris araca binerken.

“Otele dönmeye hazırız,” diye cevapladı Chris. Kapıyı çarptı ve benim oturduğum tarafa yanaşmadı.

Ayrı dünyalardaydık.

Dönüş yolculuğu kısa olsa da içimde patlamak üzere olan öfkenin büyümesi için yeterliydi. Chris’in hayatımı bir haftada altüst etmesine izin vermiştim. Bir adamın bunu yapmasına bir daha asla izin vermeyeceğimi söyledikten sonra bu delilikti.

Araba durduğunda, kendi tarafımdan indim. Eric de aynısını yaptı. “Tur için teşekkürler, Eric.” Topuklarım üzerinde döndüm ve indiğim kapıyı kapatmasına izin verdim.

Ben arabanın arkasından dolaşırken Chris beni bekliyordu. Bakışlarında vahşi bir parıltı vardı, ateşli ve arzu doluydu. Beni çileden çıkarmıştı. Ben av değildim. Kullanılıp oynanacak bir eşya değildim. Şalı etrafıma sarıp elimi tutmasına fırsat vermemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum ve otele doğru yola koyuldum.

Arkamdan yürümeye başladı, yavaşça ortada olan durumu belirtti. “İnsanlar bizi izliyor. Sinirlendiğini anlamışlardır.”

“Ne kadar da dikkatli.” Asansöre doğru yürümeye devam ettim. Yürürken sallandığımı biliyordum. Lanet olası bir sarhoştum ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. Chris’in benimle ilgileneyeğine güvendiğim anlamına geliyordu. İlgilenilmeye ihtiyacım yoktu, ilgi görmeyi ben istememişim.

Asansöre bindik. Duvara yaslanıp beni izledi. Döndüm ve ona dik bir bakış atım. Gözleri sıcak bir okşama gibi üzerimde gezindi. Kahretsin, onun dokunuşunu bu kadar istiyor olmaktan nasıl da nefret ediyordum. Üzerimdeki gücünden nefret ediyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Hava cinsel gerilimle cızırdadı ama öfkeme tutunmaya devam ettim. *Bunu kaldıramazsın.* Erkeklerin neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağını söylemesinden bıkmıştım.

Kapı açıldı ve sallanarak koridora yöneldim. Chris dirseğimi tuttuğunda tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı. “Sakın,” diye tısladım ona bakmadan. “Bana yardım etme, bana dokuma.”

Eli düştü ve yürümeye başladı. Koridor çok uzundu. Chris giriş kartını kapıya sokana kadar geçen süre sonsuzluk gibiydi.

Yarım saattir bastırdığım tüm öfkem odaya girince patladı. Düzgün durabilmek için ayakkabılarımı ayağımdan tekmeleyerek çıkardım ve tuttuğumu bile hatırlamadığım çantamı yere attım.

Chris daha kapıyı kapatmadan ona döndüm ve öfkemi serbest bıraktım. “Beni deli ediyorsun, Chris. Beyaz çitli evler yok, geçmiş hakkında konuşmak yok ama sen benim geçmişim hakkında soru sorabiliyorsun ve geçmişin hakkında konuşacaklarını bile bile beni vaftiz ailenle tanışmaya götürebiliyorsun. Senden Paris’e dönmenden önce beni adamakıllı becermenden başka bir beklentim yoktu. Bu benim için yeterliydi, iyiydim. Beş yıl olmuştu. Sekse ihtiyacım vardı, buna değil... Bu yaptığın beni deli etme noktasına getiren şeye değil.”

Ben ne olduğunu bile anlayamadan beni kendine yasladı. Eli saçlarımdan geçti ve yüzümü kendisinininkine doğru tutarken, diğer eli göğsümü kavradı. “Becerilmek mi istiyorsun? Benden istediğin bu mu, Sara?”

“Evet,” diye fısıldadım ama artık bunun yeterli olmadığını biliyordum, Chris’leyken değil. “İstediğim...” Midemin bulandığını hissedince elimi göğsüne bastırdım. “Ah, Tanrım.” Onu ittim, o da beni bıraktı. Çaresizce banyoyu bulmaya çalıştım ama nerede ol-

duğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Chris yatağın ilerisine kadar bana eşlik etti ve uzakta daha küçük bir odaya girdiğimizi sezdim; ılık yandığında gördüğüm tek şey tuvaletti.

Bir saniye bile harcamadan klozetin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve devamında olanlar pek hoş değildi. Chris, bana yaklaştı ama onu elimle durdurdum. “Git buradan,” diye önünü kestim. “Beni böyle görmeni istemiyorum.”

“Unut bunu.” Yanımda diz çöktü. “Seni bu hale ben getirdim ve sen atlatana kadar seninle ben ilgileneneceğim.” Bana uzattığı havluyu hemen aldım, daha fazla tartışacak gücüm yoktu. Sonsuz gibi gelen bir süre kustum, o da bembeyaz bir suratla kendimden geçene kadar saçlarımı tuttu, sırtımı sıvazladı.

Sonra beni çekip kendi göğsüne yatırdı. “Elbiseni çıkarmamız gerekiyor. Mahvoldu.” Elbiseyi yukarı doğru çekti. Hamur gibiydim ve elbiseyi başımdan çıkarmasına yardım etmek için kollarımı zor kaldırdım.

Banyonun yüzeyinde çırlıçıplaktım. Chris kollarını baldırlarımın altına ve sırtıma geçirip beni kaldırdı. Düşünceler yeniden zihnime hücum etmeye başlamıştı. Chris’in benimle ilgileneneğine güvenmişim; o da benimle ilgileniyordu ama neler olduğunu düşünmek beni tekrar hasta ediyordu.

Chris yatağın üzerindeki örtüleri iterek açtı ve beni yatağa yatırdı. Ardından üzerimi örtüp yanımda diz çöktü. “Dur sana biraz su getireyim.”

Gitmeden önce elini tuttum. “Chris... Şarap beni senin söylediklerinden sonra sarhoş etti...”

“Bu gece hatalı olan sen değildin. Bendim.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. Aklım yeterince başımda olmadığı için suçu üstlenmesi sorundu. “Chris,” dedim, başka ne diyeceğimi biliyordum. Çok hasta ve güçsüzdüm. “Ben... biz...”

“Dinlen, Sara. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım.”

Asıl soru yarın burada olacak mıydı? Ve olmasını istemeli miydim? Ama ne istediğimin bir önemi yok gibi görünüyordu. Ben sadece Chris’le olmak istiyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gözlerimi sabah güneşine açtım ve boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum. Önce kafamın zonklamasıyla, ardından ağzımda berbat bir tatla kendime geldim. Üzerimde sıcak bir ağırlık vardı. Çırılçıplaktım, battaniyenin altındaydım ve Chris'in kolu beni sarıyordu.

Bir anlığına uzandığım yerde aramızda patlak veren kavgayı hatırladım. İlişkimizin geldiği noktayı ve karmaşayı özümstedim. Chris'in kucak açmasıyla savaşın çalkantılarının yok oluşunu hatırladım. Çünkü Mike ve Katie şarabın babamın uyuşturucusu olduğunu bilmiyorlardı. Benim zavallı, yaralı ressamım. Çok fazla şey yaşamıştı ve Mike iyi niyetle verdiği hediyeyle Chris'ten doku-naklı birkaç söz beklerken, onu sersemlemiş bir halde bırakmıştı. Sonrasında Chris'in yanında olan bendim ve şarap sayesinde durumu berbat bir şekilde kurtarmıştım.

Suçluluk boş ve sızlayan midemde kıvrıldı, en son tuvaleti kucakladığımı hatırlıyordum. Chris her seferinde çok içmekten hastalandığıma şahit oluyordu, ki bu babasını mahvetmişti. Buna rağmen hâlâ nazikçe benimle ilgileniyor ve kahramanım oluyordu.

“Uyanmışsın.” Ham, gürleyen, derin sesi tüm vücudumu tutuşturdu. Bu adamla ilgili her şey beni kolayca etkiliyordu.

“Ve utanmış,” dedim.

Burnunu boynuma sürttü. “Utanacağın bir şey yok.”

“Evet, evet var.”

Beni kendine doğru döndürmeye çalıştıysa da ona direndim. Çarşafı da kendimle beraber çekiştirip yatağın başına doğru kaçtım. “Yaklaşılması gereken radyoaktif bir maddeden farksızım. Duş alıp dişlerimi fırçalayana kadar tehlikeliyim.” Üzerinde dün geceki kıyafetler olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Çenesindeki koyu sarı sakalı sıklaşmıştı. Sert, kaba ve fazlasıyla çekici görünüyordu, sarı saçları ateşli ve vahşi bir şekilde darmadağındı. “Tamamen giyiniksin,” dedim.

“Çünkü sen değilsin ve hastalığına karşı anlayışsız olmak istemedim.”

“Ah.” Gerçekten hastayken bile beni istemiş miydi? Tabii ki hayır.

“Ah,” diye tekrarladı dudakları tebessümle kıvrılırken.

Kavrulan dudaklarımı ıslattım. Başım zonkluyordu. İki parmağımı şakaklarıma sıkıca bastırdım. “Tanrım, akşamdan kalmayım. Bu halt asla bitmeyecek mi?”

Chris bacaklarımın üzerinden atladı ve bir şişe suyla biraz ilaç getirdi. “Gece resepsiyonu aradım ve biraz ağrı kesici getirmelerini istedim. Sana içiremeden uyuyakaldın.”

İnce düşüncesiyle havalara uçmuştum; çenesine dokunup parmaklarımı sakalında gezdirdim. “Teşekkür ederim.” İçim şefkatle yumuşamıştı. “Sanırım her zaman pislik gibi davranmıyorsun.”

Parmaklarımı sıktı ve beni tereyağı gibi eriten o çekici gülümsemesini gösterdi. “Ama öyle olduğumda beni bilgilendirmek sana düşüyor.”

İlaçları yuttum. “Bana güvenebilirsin.” Midem çalkalanıyordu, yeşil ve hasta görüldüğümü hayal ettim. “Akşamdan kalma olmayalı be...” Beş yıl olduğunu itiraf etmeden kendimi durdurdum, bu biraz fazla bilgi vermek olurdu. “Yıllar oldu. Eğer sanat dünyasında olmak içmemi gerektiriyorsa, belki bu iş bana göre değildir.”

Hoşnutsuzlukla kaşını çattı ve tekrar dirseğinin üzerine yaslanıp yanıma uzandı. “Sanat dünyası içmeni ya da şaraptan anlamayı gerektirmiyor. Bu iş tam sana göre hatta senin gibi tutkulu insanlara ihtiyacı var. Mark’ın sana aksini hissettirmesinden nefret ediyorum ve bu yüzden sana diğer seçenekleri seçmende yardım etmeyi teklif etmemin bir nedeni de bu.”

“Riptide iyi bir maaş almamı sağlayabilir, Chris. Sanat kariyeri yapacaksam buna ihtiyacım var.”

“Başka bir yerde de bu maaşı almanı sağlayabilirim.”

Karmaşık hisler beni yeniden esir almıştı. Eğer şimdi Chris’e bel bağlarsam, sonrasında o yokken ne olacaktı? “Yardım etmek istemene minnettarım. Gerçekten. Ama bunu kendim yapmalıyım.”

“Öyle olacak zaten, Sara. Sana inanmasam yardım etmek istemezdim.”

“Bana inanman benim için tahmin ettiğinden daha anlamlı ama bu yeni eserini görücüye çıkarman gibi olur. Kendim yaparsam bunu gelecekte de yapabileceğime dair kendime güvenebileceğim.”

“Ben gittiğimde yani.”

Göğsümde bir sızı oluştu, yapabildiğim tek şey yumruklarımı sıkmamaktı. “Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Ama düşündün.”

Gönülsüzce kabul ettim. “Ben yalnızım Chris ve bu benim seçimimdi. Şimdi de akılcı kararlar vermem gerekiyor.”

“Benim paramı ve kaynaklarımı kullanmak için kaç kişi balıkla-
ma atlandı, biliyor musun?”

“Yani kaç kişi seni kullanmak isterdi mi demek istiyorsun?”
Cevap vermesini beklemiyordum, beklemek zorunda da değildim.
Michael da o insanlardan biriydi. “Evet, biliyorum.”

“Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Sara.” Durakladı, daha faz-
lasını söyleyeceğini sanmıştım ama bunun yerine, “Miden nasıl?”
diye sordu.

“Bulanıyor.”

“Böyle olabileceğini tahmin etmiştim.” Yatağın yanındaki saate
baktı. “Saat on bir olmuş bile. Kalksak iyi olur. Mideni yatıştırmak
için biraz çay ve bisküvi isteyeceğim.”

“On bir mi? Bu kadar geç saate kadar uyuduğumuza inanamı-
yorum.” Bu muhteşem yerde Chris’le geçirebileceğim vakti böyle
kaybetmiş olmak içimi pişmanlıkla doldurdu ve hepsi şarap yü-
zündendi. “Şarap uzmanıyla buluşmayacak mıydım? Kadını ya da
adamı beklettim mi?”

“Adı Meredith, onu yıllardır tanırım. Saat sekizde onu aradım
ve iptal ettim. Ama eğer istersen seninle on iki çeyrekte görüşebi-
leceğini söyledi.”

“İsterim ama... tadım da dahil mi? Tadım yapabileceğimi san-
mıyorum.”

“Hayır,” diye güldü ve dönerek yatağın uç kısmından ayağa
kalktı. Uzun, kaslı vücudunu esnetti ve Tanrım, hasta veya değil,
erkeksi güzelliğine karşı kör değildim. “İçmek dahil değil.”

“Şarap hakkında bir şeyler öğrenmek istediğimden emin değı-
lim artık.”

“Çünkü akşamdan kalmasın. İyileştiğinde bu fırsatı kaçırdığına
pişman olacaksın. Ayrıca Meredith bir şarap uzmanı ama onu hâlâ

herhangi bir otelde ya da galeride elinde bardakla bile görmedim. Bunu nasıl başardığıyla ilgili de konuşabilirsin.”

“Şaraptan bahsederken şarap içmiyor mu?”

Kollarını o muhteşem göğsünde çaprazladı. “Bu eğitimi ayarlamadan önce ona bunu sormuştum; cevap olarak profesyonelliğini korumak için çalışırken içmediğini söylemişti.”

Aniden buluşma için büyük bir istek duydum. “Konuşmam gereken biri gibi görünüyor.” Birdenbire geçen geceden bir anı hatırladım. İçimdeki heyecana rağmen canım acıdı. “Geçen gece... beni buraya getirmemen gerektiğini söyledin.”

İfadesi değişmedi ama yavaşça ve yumuşak bir sesle cevapladı. “Sana söylememem gereken bir sürü şey söyledim, seninle yapmam gereken bir sürü şey yaptım, Sara.”

“O zaman eğitimi iptal et ve beni eve götür.”

“Seni eve götürmüyorum.” Saate göz attı. “Duş almak ve eğitim öncesi bir şeyler yemek istiyorsan kalkmalısın.”

“Yani bunun hakkında konuşmayacak mıyız?”

“Neden şehre dönerken konuşmuyoruz, böylece eğitimi kaçırmazsın.”

“Şimdi konuşmayı tercih ederim.” Bir şeyleri sallantıda bırakmayı, bugün onu son görüşüm mü diye düşünüp durmayı kaldırmazdım.

Chris duruşunu rahatlattı ve yanıma oturup elimi tuttu. “Bak, bebeğim. Dün gece ikimiz de yara aldık. Alkol ve duygular birlikte pek iyi gitmiyorlar.”

Babasının gölette batan kartını ve bana kahrolası şaraptan bu kadar çok içmememi söylerken yüzündeki gergin ifadeyi gözümde canlandırdım. *Duygular*. Yeni farkına vardığım bir endişe su yüzüne çıktı. O zayıf anında orada olmamdan pişman mı olmuştum?

"Dün gece seni deli ettiğimi söylemiştin," diye hatırlattı ve beni düşüncelerimden sıyrarak emin olmadığım şimdiki zamana getirdi.

"Ediyorsun, Chris."

"Şey, sen de beni deli ediyorsun."

"Bu beni daha mı iyi hissettirmeli?"

"Bunun seni iyi hissettirmekle alakası yok. Gerçeği söylemekle alakası var. Sara, bebeğim." Yanağını okşadı. "Bana hissettirdiğin bu *delilik*, uzun zamandır hissettiğim en iyi şey. Gitmene izin vermeye hazır değilim. Bana ne yaptığını bilmiyorum, Sara; ama lütfen... durma."

Gitmeme izin vermeye hazır değildi. Bu sözcüklerden ileride de benimle olacağını çıkardım. "Yine kafamı karıştırıyorsun, Chris," diye fısıldadı. "Eğer bu sadece ateşli seksse, o zaman haydi, yapalım ve diğer tüm şeyleri bunun dışında bırakalım."

"Neden bunu zamana bırakmıyor ve birbirimizin tadını çıkarmıyoruz, Sara? Bunu birlikte anlayacağız."

Zamana bırakmak. Bu neden şimdi bu kadar imkânsız görünüyordu? Yine de onunla başka bir gün daha istiyordum. Biraz evimde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Böylece düzgünce düşünebilirdim. Belki açıkça düşünür, istediğimin ve ihtiyacımın ne olduğuna karar verebilirdim.

"Evet," diye onayladım. "Tamam."

"Güzel." Gülümsedi ve saate baktı. "Eğitimi istiyorsan hazırlanmalısın. Bir saniye bekle." Banyoya gitti ve otelin bornozlarından biriyle dönüp bornozu bana uzattı. "Eğer odada çıplak yürüdüğünü görürsem, eğitime gidemeyeceksin."

Gözlerindeki ilkel ateş, benim o darmadağın akşamdan kalma halime meydan okuyordu. Hemen bornozu giydim. Chris zehirli olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Şu an kulağa ne kadar cazip gelirse gelsin ateşli sevişmenin vakti değildi.

Yatağın yanına kaydım. Gözlerim ayakkabılarıma ve odanın ortasındaki çantama kilitlendi. Yanında çantamdan fırlayan günlük duruyordu. Birdenbire tüm vücudumu bir panik dalgası kapladı. Yataktan kalkıp çantayı kaptım ve günlüğü içine tıktırdım.

Chris'in telefonu açması beni izlemediği, günlükle ilgilenmediği anlamına geliyordu. Görünüşe bakılırsa Rebecca'ya ve günlüğe takıntılı olan bir tek bendim ama yine de heyecanımı atıp sakinleşemedim. Valizim birkaç adım ilerideydi. Çantamı içine koyup fermuarı çektim ve Chris oda servisine sipariş verirken valizi de beraberimde banyoya sürükledim.

Banyoya ulaştığım an kapıyı kapattım ve üzerine yaslandım. Eğer Chris Rebecca'nın günlüğünü okuduğumu bilseydi ne düşünürdü? Anlar mıydı? Rebecca için korktuğumu söylesem, bana inanır mıydı? Ve kahretsin ki onun için korkuyordum. Neden onu bulmak için daha fazlasını yapmamıştım? Kendimi onun hayatını yaşamaya o denli kaptırmıştım ki, onun için olan korkularımı unutmuştum. Sessizce benim için sonucu ne olursa olsun, Rebecca için daha fazlasını yapacağıma, nerede olduğunu bulacağıma söz verdim. Öte yandan ona ne olduğunu anladığımda bunun bir bedeli olacağını da biliyordum.

Saatler sonra çoktan duş almış, siyah kot ve kiraz rengi, pullu bluzumu giymiştim. Bu payetler kişisel alışverişimi yapan kişinin uygun gördüğü şeylerdi ve bence iyi olabilirdi. Yemek odasında zamanımı olağanüstü Mayacama Dağları manzarasına bakarak geçirdim. Meredith otuzlarında, engin şarap dünyasını ilginç ve daha basit hale getirmeyi başaran çok hoş bir kadındı. Ve şükür ki Chris yediğim

en lezzetli yemekte bize katıldığında şarabın etkisinden yeterince kurtulmuştum.

Artık neredeyse saat beşe geliyordu, şehre dönme zamanıydı. Chris Porsche'un yolcu koltuğuna geçmeme yardım etti. O arabanın arkasından dolanırken, hafta sonumuzun bitişinin yarattığı mutsuzluk hissini bastıramadım.

Koltuğuma gömüldüm. Ağır yemeğin rehavetiyle akşamdan kalmış olmanın sonuçları zihnimi ve bedenimi fazlasıyla yormuştu. Chris dönüş için tekrar otoyola girdi ve şaşırtıcı şekilde rahatlatıcı bir sessizliğe gömüldük.

"Salı sabahı Los Angeles'a gitmem gerekiyor," dedi bir süre sonra.

Bu haberle göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. Chris gidiyordu, gideceğini biliyordum ama bu kadar çabuk değil. Ama Paris'e gitmiyor, diye hatırlattım kendime.

"Çocuk hastanesi için yardım etkinliğinde olacağım. Bununla başlayan bir dizi etkinliğe daha söz verdim. Pazartesiye kadar dönemeyeceğim."

İçimdeki huzursuzluk dağıldı. *Dönecekti.*

"Benimle gel, Sara."

Onunla gitmemi mi istiyordu? Davetine hem şaşırmış, hem de memnun olmuşum. "Çok isterdim ama biliyorsun gelemem. İşe gitmeliyim."

"Ben Mark'ı ikna..."

"Hayır," diyerek doğruldum. "Chris, bunu konuşmuştuk. Seninle Mark arasında ne olursa olsun işime taşıyamam."

"Galeri için baskı yapabilirim."

"Hayır," diye tekrar ettim. "Lütfen Chris. Mark'la konuşma. Söylemiştim sana. Bu işi kendi başıma hak etmem lazım."

Çenesindeki kasın gerildiğini görebiliyordum. Kendiyle müca-

dele ediyor gibiydi. “Aramayacağım.” Bana yandan bir bakış attı. “Senin araban galeride, evime yakın. Eğer gitmeyeceksen bu gece benimle kal. Eğer istersen benim daireme gitmeden seninkine uğrar üzerine bir şeyler alırız.”

Yalnız kalıp aramızda ne olduğuna dair düşünmek istemiştım ama Chris’i günlerce görmeme fikri beni kördüğüm etmişti. Bu kadar kısa sürede nasıl hayatımın bir parçası olmuştu?

“Evet, seninle kalmak isterim.” Daireme gitmek istemiyordum ve bu daha çok Chris’in ne kadar aciz yaşadığını görmesini istememendendi. Hayır, diye düzelttim kendimi. Daha fazlası vardı. Dairem günlerce kaçmayı başardığım eski hayatımdı ve bazı yönlerden asla tamamen kaçamayacağımdan korkuyordum. Chris’e, o erkeksi güzelliğine baktım. Derinlerdeki bir korkum su yüzüne çıkmıştı; bu hayata, onun hayatına asla tamamen ait olamayacağıma dair bir korku. Ama bu benimle alakalı olmayabilirdi. *Rebecca*. Onun nasıl başladığını hatırladım. Nerede olduğunu düzgünce araştırmak için depodan topladığım şeylerden bilgi edinmeye ihtiyacım vardı.

Daireme uğramak zorundaydım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Güneş batarken daireme vardık. Chris Porsche’unu daha mütevazı araçların ortasına park etti. Bunu fark etmemiş olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordum.

“Birkaç dakika içinde gelirim,” dedim ve arabadan hızla indim. Ben indiğimde Chris de arabanın arkasını dolanıyordu. Bu kaçış planım için kötü olmuştu. “İçeri gelmek zorunda değilsin.”

“Ama istiyorum.” Sesinden vazgeçmeyeceği anlaşılıyordu. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve ileriye işaret etti. “Yolu göster.”

Kazanamayacağım bir savaşa girmeyecektim. Yanımda Chris’le, kırmızı tuğlalı binaya doğru yürümeye başladım ve çabucak kendi kapımı buldum. Çantamdan anahtarları çıkarıp durakladım. Günlükler sehpanın üzerinde duruyordu. Onları Chris’ten saklayamazdım. İmkânı yoktu.

Chris’in iri vücudu benimkini çevreliyordu, uzanıp anahtarları aldı ve kapıyı açtı.

Heyecan beni sararken aceleyle içeri girip sehpayı koşturdum. Günlükleri istiflemeye başladım. İşin tek iyi yanı bulundukları yerd; basit kahverengi koltuğum ve beş yüz dolarlık yemek odası

takımımın daha fazla endişelenecek şeylerim vardı. Kapı arkamdan kapanınca şaşkınlık hassas sinirlerimi etkiledi ve iki günlüğün yere düşmesine neden oldu. Her zaman düşürdüğüm şeyleri toplamak için hazır bulunan Chris yine oradaydı, günlükleri topluyordu.

Koltuğa çöktüm ve diğerini Chris'ten alıp elimdekilerle birlikte sehpaye hizaladım. Yanıma oturup beni inceledi, düşündüğüm tek şey günlükleri görmezden gelmesiydi. "Sorun ne bebeğim? Neden beni içeri almak seni bu kadar endişelendirdi? Daireni önemsemiyorum, seni önemsiyorum."

Gözlerim iri iri açıldı. Beni önemsiyordu. Bu... bu nasıl desem, aramızda seksten fazlası olduğunu dürüstçe kabul ettiğine dair kullandığı en yakın sözcüktü. "Sorun bir sürü şey ama hayır, küçücük dairemi görmeni istemezdim."

Beni çok daha dikkatli incelemeye başladı. "Başka? Hiçbir şey deme. Zaten daireden fazlası olduğunu söyledin."

Bakışlarım masadaki günlüklere indi. Aniden çaresizce Chris'e onlardan bahsetmek istedim. "Eğer sana anlatırsam nasıl tepki vereceğini bilmiyorum," dedim ona dönerek. "Buna benim seni kaçırarak karanlık sırrım diyebilirsiniz."

"Kaçmayacağım, Sara." Bacaklarımı kendi bacaklarının üstüne koyup beni esir etti. Söyleyeceğim şeyi zaten bilip bilmediğini merak ettim. Bildiğinden şüphelendim. Chris'in bir şeyleri, özellikle de beni kontrol etme yeteneği vardı. "Konuş benimle."

"Masanın üzerindeki günlükler Rebecca'nın," dedim. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu ve onları söylemek beni rahatlatıyordu. "Onun kişisel günlükleri, içinde en özel düşünceleri var."

"Rebecca'nın günlükleri," diye tekrar etti ifadesizce. Yüzünden de sesi gibi bir şey anlaşılmıyordu. "Bunları galeriden mi aldın?"

“Komşum açık arttırmadan bir depo satın aldı. İnsanlar yok pa-
hasına bir şeyler satın alıp üstüne kâr ekleyerek satışa çıkarıyorlar.
O da bunu yapmayı planlamıştı ama doğru dürüst tanımadığı zen-
gin, doktor nişanlısı onu Paris’e kaçırdı. Depoyu ilgilenmem için
bana bıraktı.”

“Rebecca’nın eşyalarıyla dolu bir depon mu var?”

“Evet. Eşyalarından kurtulma fikrine dayanamadım. Onu bu-
lup eşyalarını geri vermek istedim. Böylece günlüklerini okumaya
başladım, hayatlarımızda çok fazla benzerlik vardı. Bu yüzden onu
bulmak zorundaydım.”

“Ve galeriye gittin.”

Sesi artık dümdüz değildi. Çelik kadar keskindi, yüzü katıydı
ve çenesini sıkmıştı. Midemin gerildiğini hissettim. Ona anlattık-
larımdan hoşlanmamıştı. Bunu paylaşmakla hata etmişim. “Onun
için endişelenmişim,” dedim kendimi savunarak. “Hâlâ endişele-
niyorum ama... iyi niyetim kartopu gibi yuvarlanıp büyüyerek ade-
ta kontrolden çıktı.”

Bacaklarımı indirip doğruldu ve günlüklere baktı. Saniyeler
geçerken odadaki gerilim de gittikçe tırmanıyordu. Sanki kopmak üze-
re olan bir telmişim gibi hissediyordum. Günlüklerden birini aldığında
karnım kasıldı, rastgele bir sayfa açtığına ise nefes alamadım. Okuma-
ya başladığında bedenimin taş gibi sertleştiğini fark ettim. Çenesinde-
ki kas gerilip istemsizce hareket etti. Kıpırdayamadım, her şey mah-
volmadan önce onu durdurmak için ne yapacağımı kestiremiyordum.

Bana tekrar bakana kadar saniyeler çok yavaş geçti. “Okuduğun
bu muydu?”

“Hangi bölümden bahsettiğini bilmiyorum ama yazıların çoğu-
nu okudum,” diye cevapladım. “Onun için endişeleniyordum, onu
bulmak için ipucu aradım.”

Günlüğü bana doğru itti. "Yüksek sesle oku."

"Ne?"

"Şu kahrolası bölümü oku, Sara; çünkü bu sayfalardan ne anladığını öğrenmek istiyorum."

"Tamam," diye fısıldarken ellerim titriyordu.

Sesi alçak ve ölümcüldü. "Oku."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bakışları, gözlerindeki o kıvılcıklar dilimdeki sözleri dondurdu. Tepkisini tam olarak ölçemesem de dediğini yaptım. Yavaşça dikkatimi yazıya verdim ve okumaya başladım.

Bu gece beni cezalandırdı. Bu kaçınılmazdı. Biliyordum. Arkama baktım, başka bir adamla flört ederek ona bile bile sataşmasaydım daha mı iyi olurdu, diye merak ettim. Ben sadece... Beni nasıl paylaştığını anlamıyordum ama yine de beni ele geçiriyordu. Ellerim bağlı bir halde dizlerimin üzerinde platforma yerleştirilmiş, çıplak tenime ilk kayış darbesini beklerken, onun hayatında olacağım başka bir an olmayacağını hiç şüphesiz biliyordum. Odanın dışında hiçbir şey yoktu, onun benden yapmamı istedikleri dışında hiçbir şey yoktu. Onun bana yapmasını istediğim ne varsa acı vereceğini biliyordum. Fakat yapabileceğime asla inanmıyorken bile acıyı istedim. Acı. Bir kaçıştı. Kayışı tenimde hissettiğimde, başka hiçbir şey hissetmedim. Geçmişe dair hiçbir acı yoktu. Olan...

Chris günlüğü elimden alıp masaya attı ve beni hızla kendine çekti. Kontrolü aldığı zaman yaptığı gibi parmaklarını boynuma doladı. "Hayalini kurduğun bu mu, Sara?"

"Hayır, Ben..."

“Bana yalan söyleme.”

“Bu... Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

“Kendini neyin içine soktuğun konusunda hiçbir fikrin yok.”

Ama onun vardı. Bunu içten içe biliyordum. “Benim...”

Dudakları benimkileri kapattı; vahşi ve cezalandırıcı, ateşli ve baştan çıkarıcıydı. Dilimi kavrayan dili ben güçlükle nefes alana kadar beni uzun uzun okşadı. Nihayet insafa geldiğinde eli sertçe göğsüme hareket etti. Dudakları benimkilerde oyalandı. Nefesi sıkacak, sesi neredeyse hırlar gibiydi.

“Sana unutamayacağın bir ders verme arzusunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Evet. Evet, lütfen. Bana ders ver. Vücudumun her bir parçası beni tehdit ettiği şey uğruna sevinç çılgınlıkları atıyordu. Korkmuyordum. Sadece yanıp tutuştuğumu ve gözümün nasıl döndüğünü biliyordum. “Yap,” diye meydan okudum. “Yap, Chris.”

Beni koltuğa itti ve bedenimi kendisinininkiyle örttü. “Neye kalkıştığını bilmiyorsun, Sara.”

“Göster bana,” diye soludum. “Anlamamı sağla.”

Ellerimi başımın üstüne kaldırdı. “Kahretsin, Sara. Yapmayırım. Seni altına edene kadar korkutmalı ve bu lanet günlükleri çöpe atmalıyım.” Yüzünü boynuma gömdü, sonra gitti; beni nefes nefese ve içim boş bırakıp gitti.

Doğruludum. Kadınlığım sızlıyordu ve ıslanmıştım. Vücudum çılgık çılgığa onun reddettiği, benimse bilmediğim zevkleri tatmak istiyordu. Chris, sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Eli ni uzun saçlarının arasından geçirdi. “Lanet olsun,” diye küfretti bana doğru dönerken. “Bana ne yapıyorsun, kadın?”

Sınırdaydı, bense kontrol altında tuttuğum diğer yanına açtım. Mümkün olduğuna asla inanmadığım şekilde açtım. Ayağa kalkıp

ona doğru gittim ve tepki verecek zaman vermeden dizlerimin üzerine çöküp penisinin kalın kabartısını kavradım. Beni istiyordu. Bahsettiği ders neyse bana öğretme düşüncesiyle tahrik olmuştu. Ben de bu düşünceyle onun gibi tahrik olmuştum.

“Ne yapıyorsun, Sara?”

“Senin bana yaptığın gibi seni memnun ediyorum.” Tişörtünü ittim ve dudaklarımı karnına bastırırken aynı zamanda kontrolünü de elinden aldım.

“Sara,” diye fısıldadı. Sesinin sert tınısını seviyordum. Onun beni etkilediği gibi onu etkilemeyi seviyordum. Pantolonunun fermuarını açtım ve iç çamaşırının altına uzanıp sert sıcak alemini elimle sardım. Sonra da onu dikkatlice kıyafetlerinden kurtardım.

Bana baktı, gözlerinde şehvetten başka hiçbir şey yoktu ve bu hoşuma gitmişti. Ah evet, elimde sıcak ve sertti. Penisinin tepesinde toplanan bir damla sıvı nasıl bir sınırdaki olduğunun kanıtı gibiydi. Ona baktım ve dilimi damlanın üzerinde gezdirip yalarken bakışlarımı ondan çekmedim.

Gözkapakları kapanırken vücudu gerildi ama elleri yanlarındaydı. Hâlâ kontrol altındaydı ama ben değildim. Dilimi aletin etrafında döndürdüm ve dudaklarımın arasından yumuşak bir nefes kaçtı. Beni emmem için teşvik edince, daha fazlasını isteyeceğini bilerek aletin sadece başını ağzıma aldım.

Dilimi daha da aşağılara kaydırduğımdaya başarmıştım. Eli saçlarıma kaydı. “Benimle oynamayı bırak,” diye sertçe emretti. “Daha derine al beni.”

Kadınlığım kasıldı. Bu adamdan emir almayı seviyordum. Kendimi kontrol etmek istiyordum ama yine de kontrolümü ele aldığı anda ateşli, her şeye hazır ve istekli oluyordum. İçime girece-

ği anın arzusuyla aletinın aşağısına kaydım ve onu ağzımın ıslak derinliklerine aldım.

“İşte bu, bebeğim. Hepsini al.”

Ağzım elimin kavradığı yere, aşağı doğru kaydı. Emmeye başladım. Bacaklarındaki kaslar kilidenmiş, içime doğru yay gibi kıvrılmıştı. Saçımı daha sert tuttu.

Onu ağzıma almıştım, Tanrı biliyor ki Michael da beni dizle-
rimin üstünde istemişti ama bunu ona yaparken hiç baştan çık-
mamıştım. Şimdiyse sırlıskılandım, göğüs uçlarım sertleşmiş ve
sızlıyordu; onun tarafından kavranıp, rahatlatılmak isteyen hassas
göğüslerim ağırlaşmıştı.

“Daha sert,” diye emretti. “Daha derine.”

Baskıyı arttırdığımda ağzıma boşaldı. Tuzlu sıvısı ağzıma akma-
dan hemen önce boğazından hafif bir hırıltı kaçtı ve tüm vücudu
sarsıldı. Çıkardığı ses bile beni orgazma yaklaştırmaya yetmişti.
Onu bu kadar etkilediğimi bilmek beni tahrik ediyordu. Sıvısını
tattım ve ona zevk veren benken ilk kez kendi isteğimle yuttum.
Ben... bunu canımı acıtacak kadar çok istiyordum.

Chris’in vücudu hareketsizdi, bacaklarındaki gerginlik gevşedi
ve ne olduğunu tam anlayamadan beni ayağa kaldırıp tişörtümle
sutyenimi başımdan çıkardı. Bildiğim bir sonraki şey, ben koltukla
yüz yüzeyken kotumu da çıkardığıydı. Botlarım hâlâ ayağımdaydı.

Beni göğsüne çekti ve göğsümü kavradı, diğer eli bacaklarımın
arasındaki ıslak sıcaklığa kaydı. “Bunu yapmaktan hoşlandın.”

“Evet.” Kelime dudaklarımdan tıslar gibi çıkmıştı.

“İçinde olduğumu mu hayal ediyordun, Sara?” Parmakları her
yerimdeydi, klitorisimle oynuyordu ve ah Tanrım, orgazma bu ka-
dar yakın olmaktan utanıyordum.

“Evet,” diye ağzımı oynattım, konuşamıyordum. “Ben...” Vü-

cudum sıkışmış, kasılmalar beni ele geçirmişti. Dizlerimin üzerine düştüğümde Chris'in göğüslerimdeki eli beni tuttu. Her şey siyaha dönüştü ve kapkara gökyüzünü benekler kapladı. Zaman algısı olmaksızın bedenimin tatlı ateşinde kaybolmuştum. Chris'e doğru rahatlarırken, ayak bileğimdeki azap veren iç çamaşırımın farkına vardım.

Chris'in elleri kolumdan aşağı okşayarak bir yol çizdi ve beni koltuğa doğru yaslayıp iç çamaşırımı yukarı çekti. O uzaklaşırken yanaklarım yanıyordu ama hemen döndü ve tişörtümü başımdan aşağı geçirdi.

Beni koltuğa yönlendirdikten sonra oturup beni de kucağına çekti. Ellerini benimkilere yasladı. Orada ne kadar oturduk bilmiyorum ama onunla burada sonsuza kadar oturabilirdim.

"Rebecca'nın işkence görüp bu yazıdan sonra da ortadan kaybolduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Benim gibi, diye düşündüm ama bunu söylemedim. Ona bakmak için geri yaslandım. "Evet. Beni asıl rahatsız eden de bu, Chris. Bu günlüklerde seksten fazlası var. Ürkütücü bir şeyler var. Ve galeridekiler, tüm hayatı o depodayken bana onun tatilde olduğunu söylüyorlar. Bu hiç mantıklı değil. Ona bir şeyler oldu ve kimse de onu özliyor gibi görünmüyor."

"Onun için gerçekten endişeleniyorsun." Bu bir soru değildi.

"Evet, endişeleniyorum. Eğer bana bir şey olsaydı birilerinin önemseddiğini bilmek isterdim."

Belimi daha da sıkı kavradı. "O zaman biz de ona ne olduğunu buluruz."

"Biz?"

"Biz, bebeğim. Özel dedektif tutacağım."

Havalara uçmuştum. "Öyle mi yapacaksın?"

“Eğer gerçekten ona bir şey olduğunu düşünüyorsan, o zaman onu bulmamız gerekiyor.”

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Teşekkür ederim.”

“Bu gece burada kalmama izin vererek teşekkür et bana,” dedi. “Çin yemeği ya da ne istersen onu sipariş edip film izleriz.”

“Senin dairene gideceğimizi sanıyordum.”

“Sanırım bu gece burada kalırsak sana bunun kendi hayatın olduğunu hatırlatmış oluruz. Bunu hatırlamaya ihtiyacın var. Ve benim de.”

“Benim dairemde senin alışık olduğun lüks yok.”

“Sen varsın, Sara, önemli olan tek şey bu.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Pazartesi sabahı işte olmam gereken saatten tam bir saniye önce, hızla galeriden içeri girdim ve gülümsememi güçlükle tutarak kendime bir not düştüm. İşten önce Chris’le duş almak yoktu.

“Günaydın, Sara,” dedi Amanda masanın arkasından bana hızlı bir bakış atarak. “Harika görünüyorsun. Ceketinin önünü aç da kıyafetini göreyim.”

Chris’in bana Napa Vadisi’ndeyken verdiği pahalı deri ceketini açıp, sade ve dar, açık pembe Chanel elbisemi gösterdim. Chris’in bana hediye ettiği paketlerden çıkan birçok şeyden biriydi, sade ve şıktı. Çok sevmiştim. Ofislerin çıkışındaki masasının önünde durdum.

“Elbiseni çok beğendim. Rengi çok güzel.”

“Teşekkürler,” diyerek gülümsedim. “Bir iltifat her zaman güne başlamanın en güzel yoludur.”

“Çok hoş görünüyorsunuz, Bayan McMillan.”

Baktığımda Amanda’nın arkasında duran Mark’ı gördüm. İnce çizgili, koyu renk bir takım elbise giyiyordu. Üstelik her zamanki gibi olağanüstü ve güçlü görünüyordu.

Neden savunmacı hissettiğimi merak ederek, “Teşekkür ederim,” demeyi başardım.

Böyle hissetmek için çok geç kalmıştım.

Mark’ın gözleri, kıyafetlerime harcadığım paranın onu eğlendirdiğini düşündürtecek şekilde parladı. “Şimdi güne başlamak için iki iltifatın var.”

“Umarım bu satış katında güzel satışlar yapmam için şanslı günüm olduğu anlamına geliyordur,” demeye cüret ettim.

Tebessüm etti. “Eminim öyle olacaktır. Cuma gecesi gerçekleştirilen etkinlikte bir müşteri, Ricco’nun koleksiyonu için özel bir gösterim sözü verdiğini söyledi. Büyük sözler Bayan McMillan. Yerine getirilmezse sizi ve beni kötü gösterecek.”

Ah, kahretsin. “Ricco’yu tanıdığınız için ve eserleri burada sergilendiğinden, ziyaret etmesi için ikna edebileceğimizi düşündüm.”

“Bu konuda iyi şanslar, Bayan McMillan,” diyerek Amanda’ya bir bakış attı. “Ricco’nun numarasını ver. Ve Bayan McMillan satış katında çalışmanız onaylandı ama bu sizi e-postanızda bulacağınız testlerden kurtarmadı.” Döndü ve durdu. “Eğer bu Ricco buluşmasını başarırsanız beni etkilersiniz.”

Uzaklaşmasını izledim, Amanda omzunun üzerinden bir bakış attı. “Ricco mu, Sara? Onunla tanıştın mı?”

Tüm kan yüzüme hücum etti. “Hayır.”

Islık çaldı. “Mark’ın daha beterini düşün. Kendini beğenmiş, ciddi ve...”

“Anladım.” Ofis kapısına doğru yürüyüp içeri girdim, Amanda sandalyesini döndürdü. “İşte Ricco’nun kartı.” Kartı alınca sesini alçalttı. “Ricco’nun Rebecca’ya zaafı vardı. Geçen seferki etkinliği düzenleyen Rebecca’ydı ama o gittiğinden beri Ricco sergilenmesi için Mark’a başka parça vermedi. Eğer onun sevgisini kazanırsan, Mark’ı gerçekten etkilersin.”

Rebecca. Döndüğüm her yerde o vardı. Fakat durum ne kadar korkunç olursa olsun, umutlanmıştım. “Teşekkürler, Amanda,” dedim. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Gülümsedi. “Bastır, Sara. Bastır, Sara.”

Masama daha yeni yerleşmiştim ki kapı girişinde Ralph göründü. Gülümseyen bir yüzle, elindeki afişte yazan *Bastır, Sara* yazısını okudum, ardından gözden kayboldu.

Yüzümde asılı kalan gülümsemeyle işe girip, kendimi vazgeçirmeden Ricco’yu aramaya karar verdim. Telefonum çaldığında ofis telefonundan arama yapmak üzereydim. Telefonumu çantamdan aldım ve Chris’ten gelen mesajı gördüğümde gülümsedim. Bir gece önce telefonuma kendi numarasını eklediğimi hatırladım.

–Sıcak duş almanın bugünden itibaren yeni bir anlamı var.

Güldüm ve cevap yazdım. –Ve soğuk duşun da.

–Doğru. Çok doğru. Öğle yemeğine çıkabilecek misin?

Evet diyecektim ama Ava’yı hatırladım. –Öğle yemeğine randevum var.

–İptal et.

Ayartıcıydı ama gözüm gül kokulu muma kayınca Rebecca’yı düşündüm. Ava’nın onun hakkında daha fazla şey anlatacağını umuyordum.

–Edemem.

–Akşam yemeğinde açlıktan ölüyor olacağım.

Keyiflenerek gözlerimi devirdim. –Açlıktan ölen halin daha çok hoşuma gider.

–Hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım. Seni saat sekizde alırım.

Telefonumu tekrar çantama attım. Ofis telefonundan numarayı

tuşladığımda hemen Ricco'nun telesekreter servisine bağlandım. Telefonu hatırı sayılır bir süre bekleyip sonra yeniden aramam gerektiğini bilerek kapattım.

O sırada masamdaki telefon çalmaya başladı. Karşı tarafa tan Mark'ın sesi duyuldu. "Katta ilk müşteriniz bekliyor, Bayan McMillan," dedi Mark. "Beni gururlandırın."

Meydan okuması beni heyecanlandırdı. "Gururlandıracağım."

Bir anlığına sessiz kaldı. "Sizin hakkınızda haklı olduğumu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve hat kesildi. Ayağa kalktım. Şimdiden güzel bir gündü.

Öğle yemeği saatine kadar bir satış yapmıştım. Üstelik potansiyel bir satış daha vardı. Kendimi iyi hissediyordum. Ava aradı ve komik bir rastlantıyla benimle buluşmak için Diego Maria'nın Yeri'ni seçti.

Restorandan içeri girdiğimde onu önceki hafta Chris'le oturduğumuz masada buldum.

"Sara!" Ayağa kalktı, siyah pantolon ceket takımının içinde narin ve hoş görünüyor, uzun koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bana sarıldı; benim gibi sarılmayı seven bir tip olması beni şaşırtmıştı. Onu çok az tanımama rağmen arkadaşım gibi hissettim.

Yerlerimize oturunca Maria masamıza geldi. "Tekrar hoş geldiniz, Señora Sara. Görünen o ki sizi acı biberimizle korkutamamışız."

"Hayır, Chris'in suçuydu sizin değil."

"Ah, iyi. Ağzınızı yaktığı için bedelini ödettiğinizi varsayıyorum."

Güldüm. "Emin ol ödettim."

El çırpı. “Harika. O halde siz sevimli bayanların tacoları soslarıyla birlikte müesseseden.”

Ava kaşını kaldırdı. “İyi bir hikâye kokusu alıyorum.”

Hızlıca önceki ziyaretimi anlattım ve kolayca sohbet etmeye başladık. Bana tüm çevreyle ilgili dedikoduları anlattı. Rebecca’yla ilgili kısımları yakalamak, sohbeti o yöne çekmek için en iyi fırsatı kollamaya çalışacaktım.

Ava sesini alçalttı. “Ve Diego. Bilirsin, Paris’e gidiyor.”

“Evet. Geldiğimiz gün Chris’e söylemişti.”

“Bir kadının peşinden gidiyor, restorana gidip geldikçe tanıştığı bir değişim öğrencisi. Ama kız sadece eğleniyor, Sara. Onunla tanıştım. Diego evlenme teklif etmeyi planlıyor. Bu gerçekten kalp kırıcı. Paris insanları çok romantik ve aptal yapıyor.”

Ella’yı düşündüm, önceki gece aramayı deneyip başaramamıştım. “Ona söylemelisin, Ava.”

“Beni restorandan dışarı atar, burayı seviyorum.”

Bakakaldım. Ciddiydi. Birkaç taco için adamın kalbinin kırılmasına izin verecekti. Chris’le konuşmalıydım, belki o Diego’yu ikna ederdi.

“Ve ayrıca,” diye ekledi Ava. “Ben kimim de yargılıyorum? Rebecca’nın ateşli, zengin erkeğinin çapkın birine benzediğini ve bir dakika bile düşünmeden onu terk edeceğini anlamıştım. Onun hakkında Rebecca’yı uyardım ama sinirlendi. Sonra sen onun işini yaparken daha iyi bir hayat yaşamak için işten ayrıldığını öğrendim. Eğer insanları flört ettikleri kişiler hakkında ayrılmaları için uyarırsan asla kazanamazsın. Sadece yapamazsın işte.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Zengin adamın gerçekten var olduğunu asla düşünmemiştim. Yani, günlükteki adam Mark’tı, değil mi? “Birlikte gittiği adamla tanıştın mı hiç?”

“Bir kez ve nasıl dehşet bir şey olduğunu görmeye yetti. Çapkın biriydi ve sebebi vardı. O adamla bir gece geçirebilmek için cinayet bile işlerdim. Eminim, gezegende onu istemeyecek kadın yoktur.”

“Ressam mıydı?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “New York’ta yatırım analistiydi. Mark için çalışırken tanıştılar. Adam Mark’ın arkadaşı. Sadece bu bile tehlike işareti. Mark buz kadar soğuk, kahvem kadar sıcak. İkisi de bekâr, bilirsin birlikte oynar, her şeyi birlikte yaparlar. Yani diyorum ki, parayı da bu ikisi beraber kazanıyorlar ve...” güldü “bilmiyorum. Aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmiyor ama bu adamların ikisi için de her şey para. Tıpatıp aynılar.”

Birlikte oynamak? Bu bir dil sürçmesi miydi? Sekse dair bir şey miydi? Bu adam günlükteki adam mıydı ve Rebecca’yı Mark’la mı paylaştı?

Hesap geldi ve cömert bir bahşış bırakarak ayrıldık. Rebecca konusu da böylece dağıldı. Erkek arkadaşının adını öğrenemediğim için kendimi tekmelemek istiyordum. Galeriyeye dönüş yolunda da konuşmaya devam ettik ama sadece çene çalmaydı, fazlası değil. Ertesi gün kahve içmek için kafeye uğramayı kabul ettim ve ofisime doğru yürüdüm.

“Odanda seni bekleyen bir sürpriz var,” dedi Amanda gülümseyerek.

“Neymiş?”

“Sürpriz,” diye tekrarladı. “Git ve gör.”

Odanın kapısına varıp kırmızı gül buketini görünce donakaldım. *Odanın her yerinde güller var ve kendimi Beyaz Atlı Prensesini bulmuş bir prenses gibi hissediyorum.* Midem çiçeklerin tatlı kokusuyla çalkalanırken titrek bacaklarla masama yürüdüm. Karta

uzanmaya cesaret edemedim. Sandalyeme oturdum ve on iki adet açmamış tomurcuğa baktım. Çiçek açmaya hazırlardı. Kimden geldiklerini bilmek zorundaydım. Zarfı aldım ve titreyen ellerle açıp kartı çıkardım.

*Gül ağaçlarının altında pisliğin teki olabilirim.
Ama sen benimle, orada olduğun için şanslı bir pisliğim.
-Chris*

Nefes alamadım. Kart, üzerinde yazanlar, hepsi harikaydı. Gözlerim duvardaki gül tablosuna kaydı, Rebecca'yla olan bağlantım beni takip etmeye devam ediyordu. Chris'e mesaj göndermek için telefonuma uzanırken, aniden aklıma günlükteki başka bir bölüm geldi.

Bazen zor, talepkâr biri oluyordu, ama bana güven de veriyordu. Özel hissettiriyordu. Benden istediklerinden korkmayı bir kenara koymaya ve bir sonraki aşamaya geçmeye hazırdım.

Hayır, bana güllerden fazlası olmuştu. Chris'e hissettiklerimle, Rebecca'nın günlükteki adama karşı hissettiklerinin benzerliğinin farkındaydım. Ama hayır, aynı değildi. O günlükteki adam değildi. Hiçbir şey Chris'i işaret etmiyordu. *Fırça*. Hayır. Hayır. Chris değildi. Ava onunla tanıştığını söylemişti. Kim olduğunu biliyordu.

Ofis telefonum çaldığında yerimden sıçradım. "Sabahki müşterin satın alma işlemi için geldi," dedi Amanda.

Cep telefonumu çekmeceye koyup ayağa kalktım. Bu düşüncüklerim ve hissettiklerimden kaçmak için iyi bir fırsattı.

Amanda, Mark'ın beni ofisinde görmek istediğini söylediğinde satışı yeni bitirmiştım. Bugünkü ikinci satışın deneyimiyle, beni çağırmasından daha az korkmuştum.

İçeri girdiğimde devasa masasının arkasından, “Kapıyı kapatın,” diye emretti. “Ve oturun, Bayan McMillan.”

Peki, Mark’layken rahat olmak kolay bir şey değildi. İyi şansımı, yeni patronuma horoz dövüşü kelimesini kullandığımda ve oturmayı reddettiğim son seferde tüketmiştim. Oturdum. Ah, evet ve benim âşığım olan ama erkek arkadaşım olmayan ya da her neyimse o olan Chris, bana elli bin dolarlık bir ödeme devretmişti. Galiba bugün söylediğini yapmak için iyi bir gündü.

Mark çelik gibi gözlerle çok uzun süre beni değerlendirdi. Konuşmaya başlamak üzereydim ki, “Bugün size gelen çiçekleri gördüm,” dedi.

Tamam. Nereye gidiyordu bu konuşma böyle? “Evet.” Kendime burada dur, dedim ama yapamadım. “Haftaya başlamak için güzel bir yol ve güller duvarıma astırdığınız olağanüstü resimle çok uyumlu.” *Ah, kapa çeneni, gitme oralara!*

“Bunun Chris’le ilişkinize devam ettiğiniz anlamına geldiğini varsayıyorum.”

Terbiyeli davranma konusunda verdiğim söze rağmen kendimi savunma arzum alevlendi. “Bunun işimle neden ilgili olduğunu anlamadım?”

“Değil mi?”

“Değil.”

“Adam komisyonunu sana devretti. Ve sen işinle ilgisini anlamadın mı?”

Bu meseleyi ucuz atlattığımı düşünmek buraya kadardı. “Eğer konu paraysa...”

“Konu her zaman paradır, Bayan McMillan ve size iyi ödeme yapmakla ilgili hiçbir sorunum yok. Ancak benim bölgemdeyken her şeyinizle benim olmanızı beklerim.”

“Ne?” Nabzım adeta göğsümde atıyordu. “Ne demek istediğinizi anlamadım.”

Bilgisayar ekranını bana döndürüp, “Oynat” tuşuna bastı. Güvenlik kamerası görüntülerini gördüğümde kalbim neredeyse göğsümünden fırlayacaktı. Ben ve Chris tuvaletteyken. Chris bana dokunuyordu. Chris beni öpüyordu.

“Yeter!” dedim, sandalyemin kenarına tutunurken.

Bir tuşa bastı. “Gerçekten yeter.”

“Bu çok yakışıklıydı, bir daha asla olmayacak,” diye söz verdim çabucak.

“Haklısınız. Olmayacak. Açık olmak gerekirse, Sara, burası benim galerim ve buradayken ya da benim işime dahil olduğunda sana ben sahip olurum, Chris Merit değil.”

“Bana sahip misiniz?” diye tekrarladım.

“Sana sahibim. Bundan emin olabilirsin ve sadece ben, Chris değil. Eğer Chris’in bunu benimle güç oyunu oynamak için yapmadığını, orada kamera olduğunu bilmediğini düşünüyorsan, tekrar düşün.”

Chris orada kamera olduğunu biliyor muydu? Kalbim bu gerçeğin arkasındaki anlamla paramparça oldu. Chris, tabii ki biliyordu. Bu onun hayatıydı, onun dünyasıydı. Bilmeliydim. Biliyordum.

“Üzgünüm,” dedim. Ona şarabın üstün geldiğini söylemek istedim ama bunun sadece başka bir sorunun göstergesi olduğunu düşünmesinden korktum. “Sizi bir daha yüzüstü bırakmayacağım.”

Beni o sert, hesap soran gözleriyle sonsuz gibi gelen bir süre boyunca inceledi. “Bayan McMillan, rahatlayın. Ben sizin tarafınızdayım. Kovulmuyorsunuz.”

Kovulmuyordum. Bu iyiydi. İstedğim buydu. Başımı salladım ama hâlâ kaskatıydım.

“Rahatla, Sara.” Bu bir emirdi.

Dediğini yapmak istedim. Risk almaya değeçeğimi, iyi bir çalışan olduğumu göstermek istedim ama heyecan beni yakıyordu. Nefes aldım ve verdim. Gerginliği vücudumdan atmaya çalışarak sandalyeme yaslandım.

“Aramız iyi,” dedi Mark, sesinde daha önce hiç duymadığım bir nezaket vardı. “Birlikte parlak bir geleceğimiz olacak.”

“Olacak mı?”

“Evet. Sana güveniyorum yoksa burada olmazdın. Öte yandan seni de bu galeriyi korumak da benim görevim. Ressamların insanları kullandığını anlamalısın. Senin Ricco’dan istediğin gibi bir özel gösterim beklentisini sana karşı kullanabilirler. şu anda profesyonel olmak dışında, iş almak için başka hiçbir şey yapmaman gerektiğinden emin olmana ihtiyacım var. Biz yalvarmayız ve siz de kendinizi kullandırmazsınız. Nokta. Bitti. Ressamlar bu saçmalıkları kaldıramadığını bilirler ve sana sahip olduğumu bildikleri sürece, senin de kaldıramayacağını bilirler. Yani sana sahip olduğumu söylediğimde, Sara; kastettiğim şey sana sahip olduğumdu.”

Bana sahipti. Kelime seçiminden rahatsız olsam da şu an kendi karar verme yeteneğimden şüphe ediyordum. Gözlerim Mark’ın arkasındaki Chris’in yaptığından emin olduğum duvar resmine takıldı. Chris’e gvenmiştim. Beni kullanıyor muydu? Beni Mark’a karşı mı kullanıyordu? Bunu ilk kez düşünmüyordum.

“Anlaştık mı, Sara?” diye sordu Mark.

Dikkatimi Mark’a verdim; elik gibi güçlü gözleri bana koruma, iyi bir iş ve gelecek vaat ediyordu. “Evet, anlaştık.”

Konuşmanın devamını pek hatırlamıyordum. Masama geri döndüğümde telefonumu alıp Chris’e mesaj gönderdim. *Akşam yemeğini iptal etmemiz gerekiyor.* Ve telefonu kapattım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Günün geri kalanını adeta sürünerek geçirdim. Chris kalbimi kör bir düğümle bağlamıştı; acı, kızgınlık, kafa karışıklığı, hepsini ve daha fazlasını hissediyordum. Günün sonuna yakın odama geçtim. İşe odaklanmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Daha da kötüsü Chris'in santrali arayıp bana ulaşmaya çalışmasını beklemiştim ama aramamıştı bile. Açıkça akşam yemeğini iptal edişime üzülen olmamıştı. Üstelik bugün ne kadar aşağılandığımı biliyor olmalıydı. Mark'ın onunla çelişeceğini önceden hesaplamıştım.

Chris, bana nasıl onun yaptığı gibi bir tuzak kurmuştu? Ve evet, bunu yapmıştı. Chris, ne yaptığını bilecek kadar zekiymi ve Mark'la aralarındaki kahrolası gerilim de çok aşikârdı. Ben bu oyunda sadece bir jetondum. Bunun bana bu kadar acı vermesinden nefret ediyordum. Küçük maceramın kalp ağrısına dönüşmesinden de nefret ediyordum.

Nihayet saat akşamın sekizi olduğunda midemdeki düğümler iyiden iyiye artmıştı. O yüzden masamda kaldım. Ya Chris dışarıda beni bekliorsa? *Ya beklemiyorsa?* diye kafamda başka bir ses fısıl-

dadı. Telefonu kapatma kararından şüphe duymaya başlamıştım. Düzgünce Chris'le konuşup bittiğini anlamasını sağlayabilirdim. Doğru. Basit bir sorumluluktan kaçma durumu. Kolay olmalıydı. Bunun yerine onunla konuşamayan korkağın tekiydim. Kesinlikle bana ne sorarsa sorsun kabul edecektim. Ona karşı hissettiklerim, delice âşık olmanın da ötesindeydi. İşte olan buydu. Delice âşık olmak. Videoyla küçük düştükten sonra, başka bir şey olmasını reddediyordum.

Sekizi çeyrek gece kapı girişinde Mark göründü; ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Yine de en ufak parçasına kadar kurumsal cazibe kralı gibi görünüyordu. Her kadının isteyeceği, her erkeğin olmak isteyeceği adamdı. Ben hariç her kadın, daha doğrudu gerçi.

Kapı pervazına yaslandı. "Eve gitme zamanı gelmedi mi, Bayan McMillan?"

"Tartışmak istemediğim nedenlerden dolayı kendimi aşırı işkole hissediyorum."

Sabahki olaya dair imamı görmezden geldi. "Seni burada tek başına bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Kameralarınız var ya."

Güldü, bu nadiren olan bir şeydi ve tuhaftı ama davranışlarını dikkate alıyor, yanımdayken daha rahatlamış görünüyordu. "İyi respit," diye kabul etti ve doğruldu. "Hazırcevap birisiniz, Bayan McMillan ve müşterilerin size çok iyi dönüşler yaptığını görebiliyorum. Çalışmanız için sizi yalnız bırakacağım, ama neden arabanızı ön tarafa park etmediniz? Böylece otoparka kadar tek başınıza yürümeniz gerekmez."

Tadımdan sonra çalışanları taksiyle göndermek, güvenliğim ve kullanılmamdan endişe etmek. Mark sert ve talepkâr biriydi ama

onun iyi patron olduğunu ve sanat dünyasında ilerlemem için yardım etmeye çalıştığını görmeye başlamıştım. “Bir saat önce Amanda çıkarken arabamı ön tarafa çektim,” dedim. Çünkü diğer taraf Chris’in ilk bakacağı yerdı.

“İyi o zaman, sanırım ben çıkacağım. Unutma, bir kez galeriden dışarı çıktığında, güvenlik kilitleri otomatik aktif olacak. Tekrar içeri giremezsin.”

“Evet, biliyorum. Ayrılmadan önce çıkmaya hazır olduğumdan emin olacağım.”

“Güzel. O zaman artık hazırsın. Bu arada şarap sınavından harika not aldın. Etkilendim.”

“Hafta sonunu çalışarak geçirdim,” dedim. *Ve içimi düğüm düğüm eden bir ressama çok fena âşık olarak.*

“Belli oluyor.” Çiçekleri işaret eti. Yüzünde hiç görmediğim bir gülümseme vardı. “En azından iyi bir çiçek zevki var,” dedi ve cevap vermeme fırsat vermeden, “İyi geceler, Bayan McMillan,” diye ekledi.

“İyi geceler, Bay Compton.”

Kıpırdamadan, duygularımla oynayan ve tüm gün bana Chris’i hatırlatan çiçeklere bakarak uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Kartta uzandım, sonra elimi geri çektim. Düz beyaz karttaki romantik yazısı yaptıklarını telafi edemezdi. Doğrusu hafta sonu ve çiçekler gerçek amacını saklamak için bir maske görevi görüyorlardı. Mantığın sesi ve kalbimin sesi gerçek gladyatörler gibi savaşımaya başladı. *Ama dünyasına girmene izin verdi. Başka kimseye söylemediği şeyleri sana söyledi.* Dışlerimi sıkarak kendime, hepsinin Mark’a karşı oynanan bir oyunun parçası olduğunu hatırlattım. Sadece yanlış zamanda doğru yerdeydim ya da Chris’in zihninde. *Ama seni vaftiz ailesiyle tanışmaya götürdü.*

Orada ne kadar oturup kendimle kavga ettim bilmiyorum ama hassas ve korunmasız sinir uçlarımla kendimi kan revan içinde hissediyordum. Bir şekilde silkindim ve telefona uzandım, her şeye rağmen işe yaradığımı düşünmek istiyordum. Akşam saatlerinin faydama olacağını umut ederek Ricco'yu belki dokuzuncu kez aradım. Yine telesekretere bağlandım. Hımm. Arayıcı tanımlaması olup olmadığını merak etmiştim. Cep telefonuma uzandım ve boş ekrana baktım. Chris'in cevap verip vermediğini görmek için açmak istiyordum. Cevabını neden umursuyordum ki? Hayatımla ve kariyerimle oynuyordu. Mantık yine çirkin ama kullanışlı kafasını uzattı ve bu yollardan daha önce de geçtiğimi söyledi. Bir daha geçmezdim. Bir daha geçmeyecektim.

Telefonumu tekrar çantama koydum. Sabah erken saatlerde çekmeceye tıktırdığım, üzerine Rebecca hakkında notlar aldığım kâğıt parçalarını topladım. Bir tanesi oturduğu apartmanın yöneticisinin numarasıydı. Ya da onun eski apartman dairesi olduğunu varsaydığım yer.

Ofis telefonuna göz atıp aramayı düşündüm ama daha iyisine karar verdim. Kameradan dersimi almıştım. *Mark'ın günlükteki adam olduğunu unutma. Rebecca'nın kayıp olduğunu ve sırf Chris seni incitti diye Mark'ı bir kahramana çevirdiğini unutma.* Rebecca araştırmam kesinlikle buranın dışında olmalıydı. Söz konusu apartman uzakta değildi ve yarın öğle arasında oraya gidecektim.

Öte yandan hâlâ boş daireme gitmeye hazır değildim; düşünceler bana işkence ediyordu. Gün içinde sabah verilen ve geçen yıl galeriden alışveriş yapan kişilerle ilgili bilgi içeren bir yığın dosyayı gözden geçirmiştim. Yarım saat sonra hepsini en iyi ihtimale göre sıraladım.

Saat dokuz olduğunda arabama doğru yürümeye başladım. Ar-

tık Chris'in hatıralarıyla dolu boş daireme gitmekten kaçamazdım. Omzumda evrak çantamla kol çantam vardı ve Chris'in verdiği deri ceketi giyiyordum. Galerinin ön kapısında durdum. Gözlerimi kapatıp sıktım. Chris'in dışarıda olmasından mı, yoksa olmamasından mı daha çok endişeliydim bilmiyordum. Belki bunu bilerek yapmamıştı. Belki yine hemen sonuçlara atlayıvermiştim. Kendi kendime gözlerimi devirdim ve kendi düşüncelerimden iğrendim. Adamın endişelendiği kadar zayıftım.

Dik durmaya çalışarak dışarıdaki serin havaya adım attım. Kapının arkamdan kapandığından emin olduktan sonra, metrelerce ötedeki arabalar ve boş boş dolanan rastgele yayalar da dahil olmak üzere sokağı taradım. Chris'i arıyordum ama faydası yoktu. İçimdeki hayal kırıklığıyla rüzgâra karşı acı acı güldüm. İçimdeki orada olacağına dair benimle savaşıyan yersiz umut, onun hakkında yanıltıcıyı kanıtlıyordu. Soluma dönüp arabamı park ettiğim kuytuya giden yokuşa doğru yürüdüm ve bu süre boyunca kendimi azarladım. *Berbat durumdasın, Sara. Seni neredeyse erotik film yıldızı yaptıktan sonra hâlâ onu istiyorsun.*

İki blok sonra köşeyi döndüm, ben arabayı park ederken kalabalık olan sokak şimdi ürkütücü bir şekilde tenhaydı. Bu planda yoktu. Adımlarımı hızlandırdım ve anahtarlarımı aradım. Bloğun yarısında arabamı gördüm ve olduğum yerde kalakaldım. Kalbim göğsümde delice atmaya başladı. Arabamın yanında parlak bir Porsche 911 vardı. Mümkün olan tüm duygular bir anda bana doğru kanat çırpı. Kendimle savaştığımı söylemek az kalırdı. Göğsümdeki gök gürültüsü, sert ve şiddetliydi; kulaklarımda yankılanıyordu.

Bir şekilde kendimi yürümeye zorladım, bir yandan Chris'le olan davamdan vazgeçmemek için zihnen kendimi güçlü olma-

ya teşvik ediyordum. Hiçbir zayıflığa izin yoktu. Chris arabanın önünden dolaşp bana doğru yürümeye başladı, adımlarında yırtıcı bir yan vardı. Olağanüstüydü, uzun saçları erkeksi bir şekilde biraz dağınıktı. Vücudunun kıvrımlarını saran kot pantolonu ve motorcu botları kahrolası derecede baş döndürücüydü. Onu bu kadar çok istemekten nefret ediyordum.

Tepkimle beraber içimde günahkâr bir ateş yanmaya başladı. Ona benimle yüzleşme şansı vermeyecektim, ona karşı dolmuştum ve hepsini serbest bıraktım. “Galeride kameralar olduğunu biliyordun ama yine de beni o duvara itip, öptün. Bana güvenlik görüntülerini izletti, Chris. Bunu bana nasıl yapabildin?”

Küfretti ve çenesini ovdu. “Sana o kahrolası kaseti mi izletti?”

Umduğum gibi inkâr etmemişti; göğsüm yanıyor ve sızlıyordu. “Evet. Bana izletti. Haklı mıyım? Orada kameralar olduğunu biliyor muydun?”

Tepesindeki ışık yakışıklı ve işkence çeken yüzünde gezinirken elini saçlarının arasından geçirdi. İşkence çekiyordu. Biliyordu. Bunu gözlerinde görüyordum.

“Eğer bununla varmak istediğin yer buysa, seni öperken kameraları düşünmüyordum, Sara.”

Bu yeterli değildi. “Ama biliyordun,” dedim. Bu bir soru değildi. Gerçekte.

“Sonradan bunu düşündüm, evet.”

“Ve bana söylemedin?”

“İşin için zaten yeterince endişeliydin.”

“Bu bir cevap değil. Bunu bana bilerek yapmadığını söyle. Söyle, Chris. Duymam gerek.”

“Bilerek yapmadım, Sara.” Alçak ve gergin sesi çaresizce umduğum gibi samimiyet doluydu. “O anda,” diye devam etti. “Seni çok

fena istediğimden başka bir şey düşünemiyordum. Bana yaptığın bu.” İncelen dudaklarını sıktı. “Ama sana yalan söylemeyecektim, Mark’ın görmüş olabileceğine dair özür dileyecektim. Açıkçası bunu görmesini çok istiyordum.”

Beni sırtımdan bıçaklamıştı. “Mark’la bir çeşit güç oyunu oynadığınız için mi?” Boğazım sıkışmıştı, sesim boğuktu. “Olay bu mu, Chris? Ya da kovulmamı mı istedin?”

“Eğer niyetim buysa neden onun saçma istekleri için sana yardım edip seni Napa’ya götüreyim?”

“Harcanacak para? Mark’la oyun oynamak?” Sesim küstah ve sertti.

“Bunu hak etmiyorum, Sara. Sen de biliyorsun.” İthamlarım yüzünden öfkeyle tısladı. Derinlerde öfkesinin bir anlam ifade etmesini istedim, ona inanmak istedim ama artık kendime bile güvenemiyordum. Kendi yargılarıma güvenmiyordum. “Peki, eğer kovulmamı istediysen, işe yaramadı. Mark beni korumaya ve işi öğretmeye söz verdi.”

“Seni korumak.” Sözcükleri sert ve dümdüzdü, vücudu ani bir sinirle dalgalandı. “Bana korunmaya ihtiyacın olmadığını söylerken, Mark’ın seni korumasını mı istiyorsun?”

“Sadece işimi yapmak istiyorum.”

“Mark’layken bu işle alakalı değil. Seninleyken değil.”

“Bunu bilemezsin.”

“Günlükleri okudun, Sara. Rebecca’nın kölelik oyunları oynadığı kişinin kim olduğunu düşünüyorsun? Ralph olmadığı kesin.”

“Birlikte tatile gittiği adam.”

“Dün gece ölmüş olabileceğinden endişelenirken şimdi tatile mi gitmiş oldu?”

“Asla öyle bir şey demedim.”

“Ama onu ima ettin.” Öfkeyle dolu sert bir nefes alıp tekrar verdi. “Biliyor musun? Gerçekleri görmenin zamanı geldi, bebeğim.” Elimi tuttu. “Benimle gel.”

Arabanın kilidini açtığında ona direniyordum. “Şu kahrolası arabaya bin, Sara! Yoksa yemin ederim seni alır oraya kendim koyarım. Kendi iyiliğin için Mark’ın kim ve ne olduğunu göreceksin ve zaten bilmiyormuş gibi davranma.”

“Kendinin Mark’tan daha kötü olduğunu söylemiştin. Sanırım senin derin ve karanlık sırlarını da görme vakti geldi?”

Çenesi gerildi. “Evet.”

Duygularım yön değiştirmiş, öfkem silinmişti. Ancak midem korkuyla gerildi. Beni kaçıracağını düşündüğü büyük sırrı buydu.

Arabaya yürüdüm ve bindim.

Otuzuncu Bölüm

Beş dakika sonra arabanın içindeki karanlık gölgeler, içinde bulunduğumuz sessizlik kadar boğucu hale gelmişti. Tek kelime etmemiştik ve bu beni öldürüyordu. Chris'e olan sert yargılamamın suçluluğu beni yiyip bitiriyordu. Bana karşı Mark'ın güvenlik görüntülerini görmüş olabileceğini reddetmeyecek kadar dürüst olmuştu. Beni kullanmadığını söylerken dürüst olduğuna da emindim.

Hiçbir şey görmeden camdan dışarı baktım. Chris'i yanımda hissediyordum, benden uzakta ama dokunacak kadar yakın. Tenim farkındalıkla karıncalandı. Zihnim dudaklarının benimkilerine dokunuşunu, vücudumun daha özel yerlerine dokunuşunu yeniden canlandırdı. Göğsümü kavrayışı, parmaklarının bacaklarımın arasıyla oynaması.

Devam eden sessizlik gittikçe geriliyordu. Golden Gate Köprüsü'ne doğru gittiğimiz kesinleşmişti. Tramvaylar ve çatı katlarındansa ağaçlar, yeşillik ve nefes kesen manzarasıyla uçuk fiyatlı malikânelerin olduğu seçkin bir semte. Varış yerimiz adını duyduğum ama asla gelmediğim Cow Hollow civarıydı. Etrafı çevrili bü-

yük bir mülkte durdu ve kapıya bir kod girdi. Burası da mı eviydi? Bakışlarımı Chris'e çevirip sormak için ağzımı açtım ama kaskatı duruşu ve ulaşılabilir hali yüzünden çenemi kapalı tuttum. Giriş kapısı açıldı ve arabayı kilometrelerce uzanan bir mülke gittiği belli olan uzun bir yola sürdü.

Görüş alanımıza sıvalı dış cephe kaplaması olan bir ev girdiğinde, "Burası neresi?" diye sordum, merakımı daha fazla bastıramamıştım.

"Özel bir kulüp," diye yanıtladı bana bakmadan. Çemberli yolu döndü ve kapıya vardı.

Siyah takım elbiseli ve kulaklıkları bir adam kapımı açtı. Chris arabanın etrafında dolaşarak anahtarları adama attı. "Sizi görmek güzel, Bay Merit," dedi adam. "Uzun zaman oldu."

Chris pek dost canlısı görünmüyordu. "Arabayı ön tarafta tut. Kısa bir ziyaret olacak." Yanımda durdu ve çantamı omzumdan indirdi. "Arabada kalsın." Çantayı güvenliğe verdi, itiraz edecektim ama adamın hoşnutsuzlukla dolu, ateşli gözleri beni tararken düşünme yeteneğimi kaybetmiştim. Dudaklarından benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi zoraki bir gülümseme geçti. Tabii ki biliyordu ve bu her şekilde rahatsız ediciydi.

"Ceketini de," diye ekledi Chris, zaten çoktan omuzlarımdan sıyırmıştı. Tartışacak durumda değildim, o yüzden onu da çantamı tutan adama vermesine müsaade ettim.

Elimi tuttu ve dokunuşunun yarattığı etki omuzlarıma doğru cızırdarak devam etti. Gerginliğini hissediyordum, onun da hissettiğimi bildiğinden emindim ama bana bakmadı. Gergin bir bekleyle içten içe titriyordum.

İkili kırmızı kapıya ulaşmak için öndeki bir düzine basamağı çıkıyorduk. Yolu yarısında Chris, "Buraya üye değilsin, bu yüzden

kimseyle konuşma ve yanımdan ayrılma,” dedi. Bana sert bir bakış attı, geldiğimizden beri bana ilk kez bakıyordu. “Ve demek istediğim hiç kimse, Sara.”

“Pe...ki,” diye kekeledim. *Haydi ama, burası da neresiydi?*

Son basamağı geçtik ve kapı açıldı. Başka bir kulaklıklılı takım elbiseli adam girişte göründü ve Chris selamlaşmayla uğraşmadı. “Özel Oda.”

“Aslanın İni açık.”

Aslanın İni mi? Bu neden kulağa hiç iyi gelmiyordu?

Chris başını salladı ve içeri girdik. Yüksek tavanı, duvarlardaki pahalı sanat eserlerini ve doğuya özgü bir halıyla kaplı döner merdivenleri incelerken rahatladım. Mekân şıktı ve bu çevreden birinin bekleyeceği gibi seçkin kişiler içindi, hiç de korkutucu değildi.

Sağımızdaki uzun koridora döndük ve içimi yeniden oteldeki gibi bir huzursuzluk kapladı; kapıları geçerken ayağımın altında süslü bir halı uzanıyordu.

Koridorun sonundaki kapının girişine geldiğimizde Chris durdu ve duvardaki panele bir şifre tuşladı. Mekânı tanıyordu, mekândakiler de onu. Kötü bir şey olacağı hissi, sert bir sarsıntıyla geri döndü.

Chris kapıyı açtı ve eliyle ilerlememi işaret etti. Ama girmeden önce omzumu tuttu. Gözleri sert, çenesiyse daha da sertti. “İki şeyi bilmen lazım, Sara. Sen istediğin an buradan gideceğiz ve buranın sahibi Mark.”

Düşmanlıklarının kaynağı buydu. Öyle olmalıydı. Sertçe yutkundum. “Anladım.”

“Öğrendiklerinden hoşlanmayacaksın.”

Bu sözleri ondan daha önce de duymuştum ve şimdi öğrendiklerimle doğrulayacaktım. Sakladığı sır buydu ve bilecek olmak içimi cesaretle doldurdu. “Sanırım yakında anlayacağız.”

Bana bakarken kıpırdamadı. Kolumu sıkıca tutuyor, direniyordu. “İçeri gireceksem beni bırakman gerekiyor, Chris.” Tutuşunu yavaşça gevşetti ve içeri adım attım.

Odanan içeri girerken serin hava beni sardı, spot lambaları içeriyi loş, kehribar rengi bir pusla boyuyordu. Ne olduğunu anlarken anlık, aşırı duyuşsal bir tepkiyle elim boğazıma gitti.

Sağımda bir kaidenin üzerine oturtulmuş devasa bir ahşap yatak ve yatak başına eklenmiş büyük, gümüş kelepçeler vardı. Yanındaki duvara tutturulmuş panelde kırbaçlar, zincirler ve hayatımda hiç görmediğim birçok eşya sergileniyordu. Solumda çeşitli kayışlar ve daha fazla kelepçeyle başka bir platform vardı.

Chris arkadan yaklaştı. Nefesi boynumda sıcacıktı ama bana dokunmadı. Büyük ekranlı bir beyaz perdeye benzeyen şeyin önündeki koltuğu işaret etti.

“Bugün inceleme yapıyoruz, neden oturmuyorsun?”

Deri koltuğa doğru yürüdüm ama ön tarafına dolaşmadım. Parmaklarım yumuşak malzemeyi kavradı ve güçsüz dizlerimi desteklemek için yaslandım. “Ayakta duracağım.”

Yanımda durdu. “Senin dediğin gibi yapalım. Az sonra malikânenin başka bir yerindeki grup oyun odasından canlı görüntülere şahit olacaksın.” Bir yerden aldığı kumandayı kaldırdı ve ekran açıldı.

Gördüklerim karşısında nefesim kesilmişti. Sahnenin ortasındaki seyirciler –ki onlar da maskeliydi– oturdukları yerden bir platforma bağlanmış, maskeli çıplak bir kadını izliyordu.

Kadının yanında deri pantolonlu bir adam vardı ve sanırım elinde bir binici kırbacı tutuyordu. Gördüklerim Rebecca’nın günlüğünde okuduğum bir tanıma uyuyordu, hatırlıyordum ama emin değildim. Onunla oynuyor, kırbacın deri ucuyla göğüs uçlarına vu-

ruyor, ileri ve geri çeviriyordu. Kadının tutkusu yüzünden okunuyordu, inliyordu. Zevk. Zevk alıyordu. Vücudumun cevap verdiğini, sıcaklığın karnıma yayıldığını hissettiğimde dehşete düştüm.

Kırbaç aşağılara doğru hareket etti ve kadını yerine sabitleyen bazı deri şeritler gördüm. Karnını sarıyor, bacaklarının arasına inliyordu. Adam kadına yaklaştı. Uyluklarının arasındaki V şeklindeki deriyi ovdu ve göğüs uçlarından birini çekiştirdi. Aniden ıslandım, sıızladım ve utandım. Kadın inledi, adam katılaştı, memnun olmuş gibi görünüyordu. Kadından bir adım uzaklaştı. Artık ona ne eliyle, ne de kırbaçla dokunuyordu.

Etrafında dolandı ve arkasında durdu. Korktuğum gibi kadını sertçe kırbaçladı. Olduğum yerde sıçradım; nefesim kesilmişti. Kadına vurmaya devam ediyordu, hızlı ve ah Tanrım, sertçe vuruyor gibi görünüyordu.

Chris'e döndüm. "Kadının canını yakıyor."

"Kadının istediği bu, adam da ona sınırlarını öğretiyor. Eğer fazla gelirse güvenli kelimeyi söyler ve adam da durur."

Neler olduğunu bildiğini ima etmesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

"İzle, Sara," diye emretti Chris, kısık, sert ve acımasız bir tonla. "Buranın Mark'ın senin olmanı istediği yer olduğunu anlamalısın."

Ama bu Mark'la alakalı değildi. Bu Chris'le alakalıydı ve bu bilgi ekrana tekrar bakmamı sağladı.

Şimdi başka bir adam sahnede idi ve elinde bir çeşit baston tutuyordu. Kadına vurmaya başladığında derin bir nefes aldım. Kadının vücudu darbeden dolayı ileri fırlıyordu. "Dur!" diye bağırdım ve arkamı döndüm, Chris'in kolları beni sardı. "Yeter. Yeterince gördüm." Bu günlüklerdekinden çok daha fazlasıydı, çok çok fazlası. "Gitmek istiyorum. Hemen gitmek istiyorum."

Chris bana baktı ama ekranı kapatmadı. Kadının çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Chris'in ifadesi sert, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu. "Şimdi anlıyor musun neden Mark'ın senin yasak bölge olduğunu bilmesini istediğimi? Neden seni koruduğumu söylediğimi?"

Ona baktım, yakışıklı yüzünün hatlarını takip ettim. Tanıdığım o hassas ve gülen adamı aradım ama bulamadım. "Burası Mark'ın kulübü ve sen de üyesin."

"Doğru."

"Sen. . . kadınları dövüyor musun?"

"Bu dövmek değil, Sara. Bir zevk biçimi. Tatmin olmak için daha fazlasına ihtiyacı olan insanlara yardım ediyor."

Midem düğümlendi. "Ve sen de bunun nasıl yapılacağını biliyorsun?"

"Evet."

"Ve bundan hoşlanıyorsun?"

"İhtiyacı anlıyorum."

"Ne ihtiyacı? İnsanın acıya nasıl ihtiyacı olabilir?"

"Bu bir uyuşturucu. Başka hiçbir şey hissetmemenin bir yolu."

"Acı çekmeyi sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Bu ihtiyaç Sara, sevmek değil ve eskiden olduğu gibi değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni bir sonraki güne çıkaran tek şeyin bu olduğu zamanlar vardı."

"Ya şimdi?"

"O kadar sık değil."

"Kadınların seni bağlayıp insanların içinde bunu yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Hayır. Özel odaları tercih ediyorum."

Korumayı başardığım sakinliğim buharlaştı. Onu ittim. “Gitmek istiyorum.”

Beni sabit bir şekilde tuttu. “Kaçmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Kahretsin, Chris. İstedikimde gidebileceğimi söylemiştin.”

Elini boynuma kaydırıp ve ağzımı kendisinininkine yaklaştırdı. “Ve sen de kaçmayacağını söylemiştin.”

“Ben sadece... buradan gitmeliyim, Chris. Buradan hemen gitmeye ihtiyacım var.”

Aniden benden bir adım uzaklaştı, acısı bana ulaşmıştı. Bir parçam yanına gidip ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Ona onu seviyor olabileceğimi söylemek istiyordum. Ama tanımaya başladığım adamın buranın bir parçası olduğunu hesaba katmamıştım.

“Lütfen beni arabama bırak.”

Onu izledim; görünüşü çelik gibi sert, gözleriye hâlâ buz gibi soğuktu. Kendini bana kapattığını hissedebiliyordum. Ya da belki bu kez kendini çeken bendim. Berbat haldeydim, içten dışa titriyordum. Kumandaya bastı ve ekranı kapatıp kumandayı yere attı, kapıyı gösterdi. Bana dokunmuyordu. Aynı koridoru yeniden yürümek sonsuzluk gibiydi. Takım elbiseli adamlara bakmadım, gözlerindeki alaycı ifadeyi görmek istemiyordum. Kısa süre sonra yeniden arabadaydık ve sessizlik uzuyor, etrafımızda ağırlaşıyordu. Chris kapıyı arkamdan kapattığında sisin içinde gibiydim.

Chris, “Benimle eve gel,” diyerek beni şaşırttı. “Benimle eve gel ve bana açıklamam için bir şans ver, Sara.”

Göğsüm hiç şimdiki kadar acımamıştı. “İhtiyacın olan ben değilim, olamam.”

Beni kendine doğru döndürdü, dokunacaktı ama durakladı ve eli aşağı düştü. “İhtiyacım olan sensin. Bana yaşadığımı hissettiriyorsun, Sara.”

Benim sözlerimi kullanması boğazımın sıkışmasına neden olmuştu. Gözlerim yanmaya başladı. Onu inceledim, yüzünü araştırdım. “Bana dürüstçe bir daha asla acıya ihtiyacın olmadığını söyleyebilir misin?”

“Bu benim için yeni, Sara. O hayat tarzı benim uyuşturucu tercihimdi. Hiçbir şey hissetmemenin bir yolu. Ama şimdi hissediyorum. Seninleyken ve senin için hissediyorum. O hayatın benim için yaptığı buydu ama artık işe yaramıyor.”

Dymak istediğim her şeyi söylemişti ama yine de yeterli değildi. “Ama bir daha... buraya ihtiyacın olmayacağını bilemezsin.”

“İhtiyacım olan her şeyi bana sen verebilirsin.”

Başımı salladım. “Hayır. Hayır. Veremem.” Kapıya uzandım, kolumu tuttu. Ateş hızla içimde yayıldı ve aniden ona dokunma ihtiyacı hissettim. Bu beni şaşırtıyor, kafamı karıştırıyordu.

“Lütfen kaçma, Sara.”

Birbirimize baktık ve sanki aramızda bir şeyler koptu. İlk kim hareket etti bilmiyorum ama ateşli, adeta içimizi dağlayan bir şekilde öpüşmeye başladık. Saçlarımı çekiştiren, bana dokunan elleri ihtiyacım olan her şeydi ama yeterli değildi. Alnını benimkine dayadığında kesik kesik soluyordum. “Benimle eve gel,” dedi bir kez daha.

Evet, demek çok kolaydı ama kafam karıştı ve emin değildim. “Seninleyken düşünemiyorum, Chris. Düşünemiyorum ve düşünmem gerekiyor.”

“Sabah gidiyorum.”

“Biliyorum.” Ve gitmesini istemiyordum, bu da kafamın şu an ne kadar karmakarışık olduğunun işaretiydi. Biraz mesafeye ve zamana ihtiyacım vardı ama onu da yanımda istiyordum. “Ben... bu bana düşünmek için biraz zaman verir. Benim... zamana ihtiyacım var.”

Geri çekildi ve karanlık arabanın gölgesinde yüzümü inceledi. “Tamam.” Elini elimden çekti, dokunuşu olmadan kendimi soğuk ve kaybolmuş hissettim.

Tamam. Gitmeme izin vermişti ve bunu isteyenin kendim olduğunu bilmeme rağmen yine de canımı acıtıyordu. El yordamıyla ayaklarıma dolaşmış kol çantamı ve evrak çantamı buldum. Chris bana yardımcı olunca, ikisini de omzuma asmayı başardım.

Cekete uzandı ama istemiyordum. Fikrimi değiştirmeden arabadan inmem gerekiyordu. Kapıyı açtım fakat Chris arkamdan yaklaşınca titrek bacaklarımın üzerinde duramadım. Neredeyse koşarak arabama gittim, kilidi açıp bindim.

Artık içerideydim, motoru çalıştırdım ve park yerinden ayrıldım. Yola çıkıp Chris’ten uzaklaştığım an gözyaşlarım akmaya başladı. Gözlerimi silip yolu görmeye çalıştım.

Daireme girdiğimde berbat haldeydim. Kapıyı kilitledim, ahşap yüzeyinden aşağı kayarak düştüm ve gözyaşlarına boğuldum. Telefonumdan mesaj uyarısı geldi ama bakmadım. Kör gibi hiçbir şey görmeden ayağa kalktım ve sıcak duşa giden yolu bulmaya çalıştım.

Telefonumu elime alıp yatakta tortop olduğumda ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Kendimi Chris’ten geldiğinden emin olduğum mesaja hazırladım ve ekrana baktım.

–Lütfen güvenle eve vardığında bana haber ver.

On dakika sonra bir mesaj daha gelmişti.

–Sara. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Mesajlar beş dakika sonra gönderilmiş son bir mesaja kadar devam ediyordu.

–Eğer en kısa sürede senden haber almazsam, seni kontrol etmeye geleceğim.

–İyiyim.

Mesajı yazdıktan sonra telefonu yatağın üzerine attım. Hiç de iyi değildim.

Salı sabahı yataktan zor kalktım. Saate baktığımda Chris'in gitmiş olduğunu anladım. Uçaktaydı, başka bir şehre gidiyordu. Düşünmek için bir haftam vardı, onu özleyeceğim bir hafta. Kafamı toplamak için bir hafta. Kahvemi içerken dün gece ne söylediğini düşünmeye başladım. *Bana açıklamam için bir şans ver.* Sözleri bana bir top güllesi gibi çarpıp en derine kadar sarstı. Diğer şeyleri hissetmemek için acıyı istiyordu. Hangi diğer şeyler? Chris'in geçmişinde benim bildiğimden çok daha fazlası olduğuna dair güçlü bir his kalbimi doldurdu. Nelere katlanmıştı ve ne kadar korkunç olabileceğini bilmiyorken onu nasıl yargılayabilirdim?

Siyah eteğim ve bej bluzumu üzerine bıraktığım yatağıma döndüm ama aniden Chris'in yeni valizimle birlikte bana aldıklarına yakın olmaya ihtiyaç duydum. Hediye çantamdaki krem rengi, etek kısmına doğru genişleyen son elbiseyi çıkarttım.

Evden çıkmak için ön kapıyı açıp, üzerinde Chris'in elyazısıyla adımın yazdığı büyük, sarı bir zarf gördüğümde donakaldım. Kalbim sıkıştı ve zarfı alıp hevesle açtım, ellerim titriyordu. İçindeki çizimi gördüğümde nefes alamadım. Benim çıırılçılak bir halde arkamda parlak şehir ışıklarıyla dairesindeki cama yaslanmış, siyah beyaz çizimimdi. Çizime iliştirilen notu okudum. "İhtiyacım olan tek şey sensin."

Kafamı kâğıda gömdüm ve gözlerimi yakan yaşlarla savaştım. "Ah, Chris," diye fısıldadım. Bu adama âşıktım. Mantığım böyle bir şey hissetmen için çok erken, diye çılgık atıyordu ama bu savaşı kalbim kazanmıştı. Bu ilişki bitmeden Chris'in kalbimi göğsüm-

den söküp atacağını biliyordum ama yine de ondan uzak kalmak istemiyordum.

İşe varmıştım ve dün gece şahit olduklarımdan sonra Mark'la yüzleşmekten korkuyordum. Neyse ki çok geçmeden Amanda'dan Mark'ın günün çoğunu dışarıda geçireceğini öğrendim. Bu aldığım en iyi haberdirdi. Mesafe, kafamı toplamama yardımcı oluyordu.

Chris ve Mark dışında bir şeyleri düşünmeye ihtiyaç duyarak işime gömüldüm. İşe Ricco'yu cep telefonumdan aramakla başladım. Hemen cevap verdi.

"Ben Allure Sanat Galerisi'nden Sara McMillan," dedim.

İspanyolca gelişi güzel söylenmeye başladı, eminim söyledikleri pek hoş şeyler değildi. "Bu konuşma için vaktim yok, Bayan McMillan."

"Koleksiyonunuzu özel olarak görmek isteyen bir müşterim var. Çoğumuz gibi o da eserlerinize tapıyor."

Sessizlik. "Eserlerimi beğeniyor musunuz?"

"Hem de çok. Yardım etkinliğindeyken sizinle tanışmayı ummuştum. Benim için bir onur olurdu. Bunu yakın bir zamanda yapmak çok heyecan verici olur."

Daha uzun bir sessizlik. "Yarın akşam yedide benim özel galerime gelin. Eğer işinin ehli biri olduğunuza inanırsam, müşterinizi gelecek toplantıma davet ederim."

"Harika. Tamam. Teşekkür ederim."

"Mark'ı getirmeyin, Bayan McMillan." Telefon kapandı.

Mark demişti, Bay Compton değil. Rahatsız edici bir titreme sırtımdan aşağı indi. Onun da Mark'ın özel kulübüyle bağlantısı olmasından endişe etmiştim.

Cep telefonum hâlâ elimdeyken gelen mesajla titredim. Okumak için hemen tuşa bastım.

–Seni özlemek istemiyorum ama kahretsin, şimdiden özledim. Kaçma, Sara.

İyice karışan duygularımla derin bir nefes alarak cevap yazdım.

–Ben de seni özledim. Tanrım bu çok doğruydu.

–O zaman buraya gel, benimle ol.

–Gelemem. Biliyorsun.

Cevap bekledim, sonra biraz daha bekledim. Sonunda basit bir mesaj geldi.

–Biliyorum.

Biliyorum mu? Bu da ne demekti? Ona bir şekilde ulaşmak, burada yanında olduğumu anlaması benim için önemliydi, ben de onu anlamaya çalışıyordum.

Dudaklarımı ıslattım ve başka bir yanıt yazdım.

–Ama keşke gelebilseydim.

Cevap vermedi, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Öğle yemeği saati geldiğinde Rebecca'nın yaşadığı daireye koşturdum. Bana dedikleri tek şey Rebecca'nın artık orada yaşamadığı ve özel bilgilerini veremeyecekleriydi. Bunun cesaretimi kırmasına izin vermeyecektim. Rebecca'ya ulaşmanın başka bir yolunu bulacaktım. Chris'le kulübe gitmek, Rebecca'nın çok derin, çok yoğun şeylerin içine ne kadar kolayca girdiğini ve sonunun acı olduğunu düşündürmüştü. Onu bulma kararlılığım yeni, korkusuz bir intikamla yenilenmişti.

Ava'yı bulma umuduyla kafenin önünde durdum. Doğrudan Rebecca'nın erkek arkadaşının ismini sorabilirdim. Ancak Ava yine şehir dışına çıkmıştı. Öğle aramın geri kalan kısmını Rebecca'nın telefon rehberinde bulduğum rastgele numaraları arayarak geçir-

dim ama hiçbir yere varamadım. Ben çıktığımda erken olacağından, işten sonra depoya tekrar gidip biraz daha etrafı araştırmaya karar verdim.

Saatler ilerlemesine rağmen Chris'ten hâlâ haber alamamıştım ve bu beni çıldırtıyordu. Kafasını kapımdan içeri sokana kadar Mark'tan da haberim yoktu. "Mary tuvalette kusuyor ve benim başka bir görüşmesine gitmem lazım. Geç saatlere kadar çalışmanız gerekiyor."

"Peki, tamam."

"Güzel." Geldiği gibi hızla gitti.

Deponun açık olduğu saatlere baktım. Eğer işten sekiz gibi çıkarsam etrafı aramak için bir saatim olacaktı.

Depoya sekizi çeyrek geçe ulaştım. Chris'ten hâlâ haber almamıştım. Bu beni deli ediyordu. Chris beni deli ediyordu. Kendimi aradığım cevapları bulmak için Rebecca'nın deposuna atmaya hazırdım. Bunun uğraşmaya değer bir şey yapıyormuşum gibi hissettirmesini umuyordum.

Arabamı park edip, beton binanın turuncu kapısına baktım. Buradan ne kadar çok nefret ettiğimi düşündüm ama kendime bunun benimle ilgili olmadığını hatırlattım. Hiçbir zaman benimle ilgili olmamıştı. Rebecca kayıptı. Tatile gittiğine, dairesini terk edip tüm eşyalarını arkasında bırakacağına bir an bile inanmamıştım. Hiç mantıklı değildi. Neden eşyalarını depolamıştı? Depo aniden gitmeye karar verdiği anlamına gelmiyor muydu? Ve ben neden hâlâ bunu yutmuyordum?

Buraya son ziyaretimi ve topladığım bir sürü şeyi elimde tutmaya çalışırken kendimi düşürdüğüm gülünç durumu hatırladım.

Çantamı arabada bırakmaya karar verdim böylece depodan ayrılırken taşıyacağım daha az şey olurdu. Elimde anahtarlarımınla arabamdan çıktım ve titrek ışığın altında etrafta kimsenin olmadığını fark ettim. Yürümeye başladığımda gerginliğimle alay ederek, “Bir korku müziği eksik,” diye mırıldandım.

Ana kapı açıldı, Rebecca’nın deposuna yürüdüm ve depo kapısını açtım. İçerideki ışığı yakmak için uzandım. Düzgünce paketlenmiş kişisel eşyalarına baktığımda tüylerim diken diken oldu. Her şey bıraktığım gibi duruyordu.

Kapıyı kapatmayı düşündüm ama içeride kilitli kalma ihtimalinin getirdiği korku daha iyi düşünmemi sağladı. Harcayacak vaktim yoktu. Kutulardan birine doğru yürüdüm ve içinde birkaç parça kot olduğunu umarak onu sandalye olarak kullandım.

Kâğıtları karıştırırken yüksek sesli bir patlama duyuldu. Kaşlarımı çatıp hareketsiz bir şekilde bekledim, dinledim. Odada ani bir soğuma oldu; ayağa kalktım, sinir uçlarım tetikteydi.

Başka bir patlama sesiyle ışıklar söndü. Her yer kapkaranlıktı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama içgüdüsel olarak kendimi tuttum.

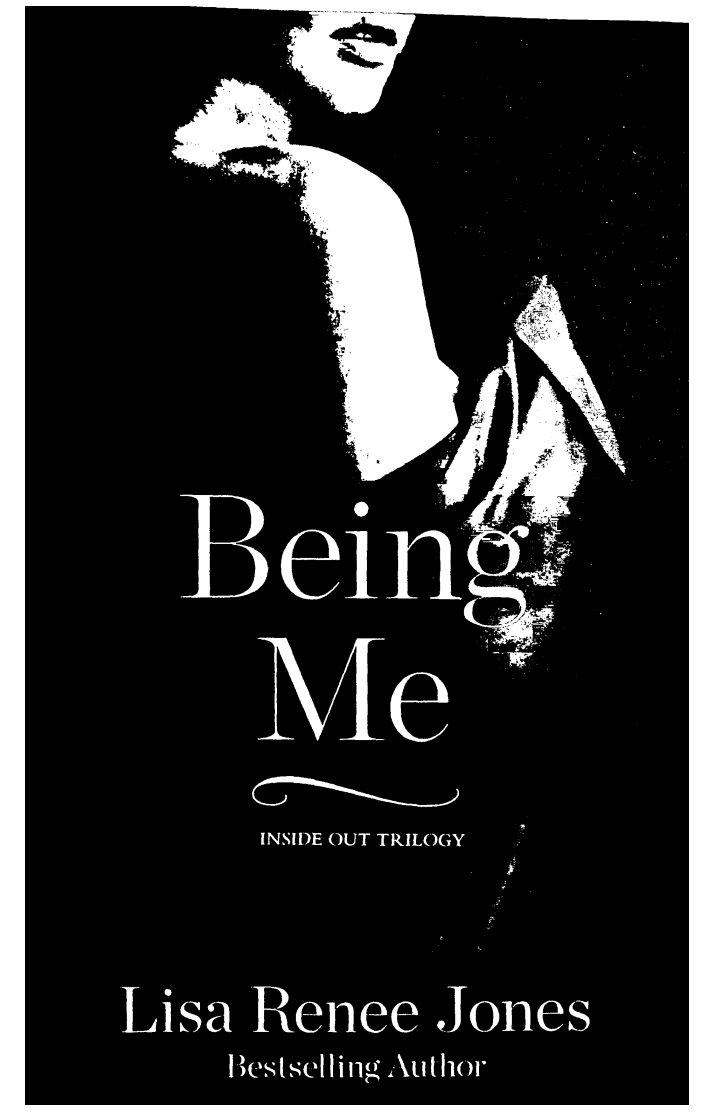
Başka bir patlama daha.

Bir ayak sesi.

Burada benimle birlikte başka biri daha vardı.

Teşekkür

Şans meleğim ve sevgili arkadaşım Tina, doğum günün kutlu olsun. Bu özel çalışmada senin sevgin ve desteğin olmasaydı gerginlikten ölürdüm. Ve Yeraltı Meleklerim, gösterdiğiniz destek için hepinize teşekkür ederim. Sizler benim kanatlarımsınız. Sevdığım şeyi yapmamı ve hikâyemi yaymamı mümkün kılan tüm okuyucularıma teşekkürler. Ayrıca yine hikâyemi yaymama yardımcı olan bloggerlara da teşekkürler!

Being Me

INSIDE OUT TRILOGY

Lisa Renee Jones
Bestselling Author

Being Me

Okumaya başladığı gizli günlüğün içindeki karanlık fanteziler ve hayatına giren iki yeni adam tarafından büyülenen Sarah McMillan kendisini, geçmiş ve geleceği arasında bir yol ayrımında bulur. Ve artık gizemli günlüğün yazarı Rebecca'nın başına kötü bir şey geldiğinden emindir.

Seksi ressam Chris Merit'in kollarında Rebacca ile ilgili sorulara cevap bulmaya çalışırken, kendisiyle ilgili hiç bilmediği sırları da keşfetmeye başlar. Chris, Sara'yı kim olduğunu ve hayattan ne istediğini bir kez daha düşünmeye zorlamaktadır. Öte yandan Chris'in karanlık arzuları ikisini de paramparça etmek üzeredir.

Sara'nın patronu Mark'sa ona bu arzuların gerçek anlamını, özellikle de Rebecca için ne anlama geldiklerini, öğretecek bir sığınak teklif etmektedir. Peki, Sara ona güvenebilecek midir?

Book #3
Third in the
Inside Out Series

Revealing Us

LISA RENEE
JONES

New York Times
Bestselling Author

Optioned
for cable TV
by Starz!

Revealing Us

Rebecca'nın sırlarını öğrendin. Sara'nın sırlarını öğrendin. Şimdi sıra Sara'da. Sara "onun" en derin, en karanlık sırlarını öğrenmek üzere. Bu sırlar onları birleştirecek mi yoksa parçalayacak mı?

Ya hep ya hiç.

O, artık Sara'nın her şeyi. Hayatı, kalbi ve ruhu tamamen ona ait. Fakat sırlarla dolu, karanlık ve yaralı. Buna rağmen Sara onun için her şeyini feda etmeye hazır. Karşılığında da onun en derin sırlarını, en erotik arzularını öğrenecek.

Tutkunun verdiği ateş ona acı çektiren, bir türlü kaçamadığı kâbuslarını ortaya çıkarıyor. Sara ise onun aşkını istiyorsa, onu en karanlık yanıyla kabul etmek zorunda.